Rodica Ojog Braşoveanu

Spionaj la mânăstire

SCRIPTUM

Rodica Ojog-Braşoveanu

SPIONAJ LA MĂNĂSTIRE

Editura SCRIPTUM 2000
București, 2002

Rodica Ojog-Brașoveanu
Spionaj la mănăstire

© Editura SCRIPTUM 2000, 2002
Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate editurii.

ISBN 973-99277-

Capitolul I

„Cască ochii, Dobrescule!"[5]

Profesorul Lucaci își potrivi perna sub cap. Brațul ostenit căuta colțurile cu urechi apretate din pânză albă, festonată. Gâfâind ușor, rămase cu ochii ațintiți în întunericul înalt, plin de stele. Stele multe, lucioase, ghirlande de beteală cum se văd doar la munte. În fund, peste zidul alb se profila clopotnița mănăstirii decupată parcă din carton. O adiere slabă înfoia delicat pliurile perdelelor de tifon. Pe icoanele de la căpătâi, luminile nopții agățau reflexe dulci, tremurânde, însuflețind surâsuri sfinte.

Mișcarea ușoară de pe cerdac îi atrase atenția. O umbră mângâia pereții, strecurându-se cu pași moi, de felină. Zâmbi: „Dau târcoale fetei..." și instinctiv își îndreptă ochii spre camera din dreapta. Îi plăcea s-o urmărească așa, din întuneric, descifrând zgomotele intime greu de camuflat în odăițele înguste cu pereți subțiri. Pieptănul lăsat pe placa de sticlă, scrâșnetul periuței de dinți pe dinții albi, frumoși, cu margine albăstruie, papucii mici aruncați pe dușumeaua goală, nu deodată ci pe rând, răsfoitul nervos al cărții („fata asta nu știe niciodată unde a rămas")

apoi, nu prea târziu, același roman „de dragoste și bineânțeles siropos" căzând singur din mâna adormită.

Mișcarea se repetă. Văzu din nou umbra subțire, ori poate alta, alunecând pe cerdac, nefiresc de iute, ca o părere. Profesorul își trase pătura până la bărbie încercând să ghicească care din oaspeții arhondaricului pândea ușa fetei.

Nu putea fi paraliticul, bărbatul acela chipeș țintuit nemernic de viață pe un scaun cu rotile. Boala – era sigur – îl înrăise. Îi plăcea să spună lucruri dezagreabile, surprinzător de inteligente. Hm, da... da... cu adevărat inteligente. Mai degrabă farmacistul. Stă tot timpul la pândă... Cu ochii, cu simțurile, cu trupul subțire. Ce pui de lele... Pe vremuri avusese un colaborator care-i semăna. Prin '35? '36? Câți ani trecuseră de atunci?... Poate pictorul excentric și aiurit, dar nu atât cât încerca să pară... Până și nepricopsitul acela de Dabu, omul din spatele căruciorului. Ce privire ascuțită! De geambaș... Da, un geambaș cum văzuse odată, în copilărie, la un bâlci lângă Vaslui. Mâna niște telegari albi... Dabu ăsta e din aceeași familie. Minte... Hm, minciuni de vacanță. Vacanță... Câte-i mai rămâneau? Una? două?... până la vacanța cea mare... definitivă...

Ațipise. Noaptea pătrundea prin perdelele ușoare, mireasmă iute de iarbă tânără, de romaniță, de ziduri reci cu povești multe și vechi. Povești cu caftane și conduri, cu cosițe blonde și mătăsoase scăpând de sub mantii romantice...

Tresări. O siluetă, umbră fără consistență, se opri în dreptul ușii. Pătrunse în odaie odată cu vântul, o dată cu noaptea. Ezita... Parcă ar căuta... Ce caută? Acolo, pe masă...

Lucaci deschise ochii mari. Văzu mâna întinsă, degetele încleștate cercetându-i buzunarele hainelor de pe spătarul scaunului. Nu, nu căuta bani... Agenda!

Încercă să strige. Emoția, spaima, mahmureala somnului îl sugrumau. Deschise gura dar nu reuși să articuleze nici un sunet.

Umbra dispăruse...

Abia atunci își reveni. „Agenda!... agenda!"

Sări din pat și cu mișcări neândemânatice, de om bătrân, îmbrăcă halatul. Ieși afară izbit de aerul puternic, amețitor. Coborî împleticit treptele cerdacului. Jos în pivniță, se vedea lumină. Inima! Cât de tare îl durea inima! Se lipi de ușa întredeschisă. Pe un butoi vechi, cu doage ruginite, strălucea ochiul unei lanterne. Aceeași siluetă răsfoia încet paginile agendei. Cu cealaltă mână regla aparatul de fotografiat. Asta era... Tipă tare, să-i trezească pe ceilalți, să-i alarmeze. Scâncetul jalnic nu trezi pe nimeni. Doar umbra se întoarse. Abandonă aparatul apucând ranga rezemată de butoi. Se apropia amenințătoare. Lucaci începu să alerge. Avea să-l omoare. Știa bine. Va să zică asta era ultima... ultima vacanță.

Auzea distinct, din ce în ce mai aproape, pașii celuilalt. Elastici, ritmici. Unde să se ascundă? Până la cerdac era mult. Erau trepte. Alte trepte. Și nu putea să strige. Ajunse în curte. Făcu câțiva pași către tufișurile înșirate de-a lungul gardului, apoi se răzgândi. Prea departe. Distinse umbra mare, nefiresc de mare, a unui camion. Coti brusc. Cu eforturi disperate se cățără, rostogolindu-se sub prelată. Urechile-i vâjâiau. Nu putea să audă pașii celuilalt. Poate nu-l va găsi... Poate nu asta era ultima vacanță...

O știu sigur doar când simți lovitura puternică în tâmplă. O durere covârșitoare, roșie, vâscoasă...

Umbra urcă treptele cerdacului și dispăru între zidurile vechi.

•

Mănăstirea, siluetă umedă, înfricoșătoare, se înălța singură în noapte. Turnurile subțiri, ascuțite ridicau brațe descărnate invocând parcă mânia cerului. Apoi, după un timp, urgia se dezlănțui. Un bubuit prelung, depărtat, amenințător ca o prevestire...

Pe cerul de întuneric cineva începu să se joace desenând cu degetul grafice de foc...

•

Simți roua dimineții udându-i picioarele prin sandalele încălțate fără ciorapi. Privi ferestrele arhondaricului întunecate, oarbe. Luă salopeta aruncată în ajun peste oblonul camionului și urcă la volan.

Pe parbriz, actrițe în rochii de seară sau costume de baie decupate din reviste zâmbeau colorat. O maimuță de pluș, aducătoare de noroc, tresărea la zbuciumul mașinii.

Omul conducea atent, cu gura strânsă. Era singur pe șosea. Își privi ceasul. Patru jumătate dimineața. Văzu semnul, dar nu-l luă în seamă... Fluierul țâșni din spate, strident, stăruitor. Acceleră. După câțiva kilometri scrâșni din dinți, scuipând gros maimuța cu ochi de sticlă.

Un I.M.S. prăfuit bara șoseaua. Frână scoțându-și legitimația. Ochii subofițerului alunecară pe trupul șoferului, pe mâneca cenușie a salopetei de doc. Sânge! Sânge se scurgea în picături întunecate și printre obloanele camionului.

Făcu un gest scurt, săltând prelata. Cadavrul ghemuit pe grămada de saci ținea ochii deschiși.

•

La șase dimineața, o trezi țipătul lui Keops – papagalul cu creastă princiară:

– a plus b la pătrat egal cu a pătrat minus doi ab...

Nu izbutise însă să-i bage în cap sfârșitul formulei, dar maiorul de securitate Minerva Tutovan – celibatară convinsă – nu dispera. Îi dădu de mâncare, atentă la amestec și dozaj. Nu era o treabă simplă să-l convingi după aceea să înghită laxative.

Își începu programul matinal umplând ca de obicei tabla neagră din fundul odăii cu simboluri sofisticate de algebră și trigonometrie. „Dezmorțesc mintea, băiete, și generează o excelentă stare de spirit pentru tot restul zilei", obișnuia să-l

asigure pe tânărul său colaborator Dobrescu. Locotenentul încerca însă unele îndoieli...

În dimineața aceea de vară, strălucitoare, cu arome vagi, citadine, maiorul Minerva Tutovan se simțea iritată. Îl trase de coadă pe Spiridon, *caniche*-ul cenușiu, verificându-i reflexele și, satisfăcută de rezultat, intră în baie. După dușul scoțian *rather stiff* ieși vânătă dar cu un sentiment cert de triumf. Ochii rotunzi, două călimări negre, străluceau luminând obrazul colțuros, lipsit de feminitate.

În așteptarea locotenentului Dobrescu, convocat pentru ora opt, se hotărî să înlocuiască garnitura robinetului, nu din spirit de economie, Doamne ferește, ci pentru că ținea foarte mult să dea întrebuințare iodului și pansamentelor din baie...

Nimeni n-ar putea afirma că Minerva Tutovan avea cultul banilor. În ziua salariului, își umplea buzunarele cu dulciuri și rontăind tot drumul bătea magazinele pentru satisfacerea unor necesități „imediate". Locotenentul Dobrescu, antrenat într-o astfel de cursă, rămăsese stupefiat văzând-o achiziționând un acvariu uriaș „o ocazie extraordinară, înțelegi!" în care acum își păstra ciorapii și mâncarea lui Keops. Deunăzi, obținuse „la un preț absolut derizoriu" o trusă completă de ceasornicărie, bifase în *România liberă* un anunț privitor la o colecție de pipe după care îi sticleau ochii: „Simt că n-am să am liniște dacă nu pun mâna pe ele. Îți dai seama? Pipe din spumă de mare și pământ ars..." Evident, Minerva nu fuma.

Sugându-și degetul strivit își aminti brusc că uitase să-și ridice solda. Ieri, întorcându-se de la minister, abia încropise 65 de bani pentru autobuz investigând căptușeala jachetei, iar în Cișmigiu suspinase literalmente de poftă în fața chioșcului cu bulgări de zahăr vanilat învârtiți pe băț.

Cineva sună. Traversă tiptil vestibulul strâmt și deschise brusc.

Neavertizat, locotenentul Dobrescu – sprijinit cu tot trupul de ușă – dădu buzna înăuntru gata să cadă.

– Ce-i intrarea asta de operetă, Dobrescule?!

– Iertați-mă, tovarășe maior. N-am auzit când ați deschis...

– De când te cunosc, nu fac decât să iert. Și tot degeaba... Mă rog, ia loc.

Privind în jur, locotenentul bănui că e vorba de o figură de stil. Scaunele erau ocupate cu maldăre de reviste, gazete, cărți.

– Nu-mi sta în cap, băiete!

Băgă reșoul electric în priză și puse la încălzit un ibric cu apă.

– Bei o cafea?

– Nu vă deranjați...

– Lasă farafastâcurile! Bei sau nu?

– Beau, riscă locotenentul care n-ar fi pariat că bicarbonatul în cafea îi prieste. Minerva păstra zahărul într-o cutie albastră geamănă...

– A! Scuză-mă te rog. Am uitat să-ți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Auzi vorbă... Pentru că ai avut amabilitatea ca în lipsa mea să treci zilnic pe-aici. Sper că i-ai dat lui Keops semințele în doza recomandată?

– Bineânțeles.

– Bravo! Ești un băiat de treabă. Și lui Spiridon?

– I-am luat rasol de la măcelărie.

– În fiecare zi?

– În fiecare zi.

Minerva îl sfredeli cu privirea apoi izbucni:

– Se cutremură carnea pe mine când te aud! Minți, Dobrescu Vasile! N-ai călcat o singură dată pragul acestei case! Bietul Spiridon! Bietul Keops! Cum ai putut să-i lași cinci zile fără hrană?! Numai măgarul de Diaconescu din a IX-a B a fost în stare să prindă muște și să le țină nemâncate într-o sticlă*

Se trase doi pași înapoi măsurându-l furioasă:

---

* Cu ani în urmă, Minerva Tutovan preda matematicile într-un liceu din București. Era poreclită *Samuraiul* și faima exigenței sale depășise demult hotarele Capitalei. Elevi din Baia Mare și Suceava povestesc și azi întâmplări nemaipomenite, înfricoșând bobocii slabi de înger. Dobrescu îi

– Pe mine vrei să mă duci!? Sunt cel puțin optsprezece amănunte care demonstrează că în loc să faci ceea ce te-am rugat – nota bene, rugat, puteai foarte bine să-mi spui că nu ai timp, sau că nu vrei – ai umblat brambura prin munți!

Dobrescu căscă ochii mari: „Cum naiba s-o fi prins?!"

– L-am găsit pe Keops explorând lustra. O singură dată în viață a riscat asemenea exhibiție: când a năvălit pisica lui madam Stamate. Asta înseamnă că mulțumită ție, Spiridon a revenit la instinctele primare. Robinetul din baie curgea. Eu l-am uitat deschis. O treabă pe care tu n-ai fi omis-o niciodată, cât ești de tipicar. Ca și ceasul rămas neântors, ca și ușa încuiată numai odată. În afară de asta, dragă Dobrescu, ai un tic nervos: te speli atât de des pe mâini, încât uneori ți se cojește pielea. Ti-ar fi fost peste putere să umbli cu „rasolul" lui Spiridon fără să te speli după aceea. Ori săpunul e intact. Așa cum l-am cumpărat. Ca să ajungi la semințele lui Keops trebuia să te strecori printre peretele vestibulului și dulapul de cărți. Spațiul fiind îngust este imposibil să nu atingi zidul. Și nu l-ai atins. Dâra – acolo unde varul s-a șters – îmi aparține. Tu ar fi trebuit să lași o urmă cu cel puțin două palme mai sus... În ultimele cinci zile, a plouat în întreaga țară cu excepția masivului Bucegi. S-a scris în toate ziarele, s-a anunțat la toate buletinele meteorologice. Poți să-mi povestești și mie unde te-ai bronzat? Vrei poate să-ți spun și cum arăta diva care te însoțea? Pentru că n-ai fost singur. Numai o femeie te putea convinge să bați coclaurile și grohotișurile. Ești un comod! Nu ai asemenea inițiative. Îți spun, Dobrescu: gen sportiv, înaltă cât Everestul și o cheamă Yvonne.

Locotenentul simți nevoia să se așeze:

---

fusese elev și n-avea să uite multă vreme că la examenul de corigență, după ce cu chiu cu vai rezolvase problema, Minerva îi adresase 12 întrebări suplimentare „pentru bun simț trigonometric"... Isprăvind Facultatea de Drept locotenentul avu surpriza să-și reântâlnească fosta profesoară în ipostaza de maior de securitate.

„M-a turnat cineva, e clar!

– Când la 1,82 înălțime, atât cât ai tu, îți înalți tocurile și pui talonete, înseamnă că vrei să-ți ajungi dulcineea din urmă... Că o cheamă Yvonne nu-i greu de ghicit. Ai venit cu un ziar a cărui manșetă e plină de inițiale gingaș împreunate. Îți recunosc majusculele Y + V. Cauți, bănuiesc, o monogramă pentru așternutul de nuntă. Yvonne și Vasilică! Sună frumos... De ce tocmai Yvonne? Zi-mi alt nume de femeie care începe cu Y!

Locotenentul lăsă ochii în jos, oftând spășit:

– Aveți dreptate.

Minerva traversă încăperea pufnind:

– În sfârșit, despre isprava asta mai discutăm noi... Uite, pentru ce mi-am permis să te deranjez. Ai să pleci în locul meu la Mănăstirea Domniței.

– La mănăstire?

– Imaginează-ți! Treizeci de kilometri de Râmnicu-Vâlcea. Dealuri, pădure, frunze foșnind, pârâiaș și poieniște. O să-ți placă! În orice caz se înscrie în sfera ultimelor tale preferințe...

Locotenentul încercă să descifreze satisfacția pe chipul Minervei. Nu se omora după natură. „Sunt o citadină înrăită, îi mărturisise cândva. Dacă nu simt asfaltul sub tălpi și n-aud tramvaie, devine melancolică. Nu troleibuz aglomerat în miez de vară, cam pe la ora prânzului, reprezintă pentru mine tonicul ideal..."

– Ce am de făcut?

– Să stai cu degetul în gură. La mănăstire își petrece concediul doctorul Lucaci. Lucrează la un soi de anestezic cu proprietăți excepționale. În variantă finală va constitui o adevărată revelație pentru medicină din punctul de vedere al administrării și eficacității, fiind totodată complet lipsit de nocivitate pentru organism. Aici e chestia mare!

– Nu văd de ce a trezit interesul nostru.

– Ai răbdare! În funcție de doză, anestezicul poate deveni un halucinogen extrem de periculos. Adevărul este că însuși Lucaci a rămas consternat când a înțeles ce drăcie a născocit. Substanța acționează asupra centrilor nervoși. De pildă, admi-

nistrat în doză „N" unui individ, acesta pur și simplu nu mai reacționează un anumit număr de ore. Cade într-o stare de euforie, voința și capacitatea de discernământ îi sunt complet paralizate. Omul râde, e fericit, nu-și dă seama ce se petrece, poți face ce vrei cu el, fără să opună cea mai mică rezistență. Lucaci nu sesizează aspectul militar al chestiunii, dar el e acut îngrijorător. Este suficient să introduci o pilulă din halucinogenul respectiv într-un rezervor de apă, ori într-un cazan de mâncare, pentru ca un întreg oraș sau o unitate militară să-ți ciugulească din palmă fără ca să se fi tras un singur foc de armă. Ajuns deci în mâini criminale, anestezicul poate declanșa o catastrofă. Iată de ce ne interesează securitatea lui Lucaci și a descoperirii sale. După o săptămână petrecută la mănăstirea Domniței, aș afirma că nimeni nu pare preocupat de eforturile doctorului, deși e înconjurat de o faună care nu-mi place. În concluzie, continuăm supravegherea pentru orice eventualitate. Eu nu mă mai pot ocupa de treaba asta. Am discutat cu colonelul Ionaș. E de acord să pleci tu. Îl privi amenințător: Vezi, poate i se întâmplă ceva...

O întrerupse țârâitul slab al telefonului.

– Răspunde!

După câteva secunde, Dobrescu îi întinse receptorul:

– E pentru dumneavoastră.

Minerva asculta cu fața încruntată, apoi întrerupse convorbirea apăsând pe furcă. Oftă:

– Prea târziu.

– Ce s-a întâmplat?

– Profesorul Lucaci a fost asasinat. Bietul om. Era un mare savant.

•

Primul lucru pe care-l văzu intrând în birou fu o ceașcă uriașă de cafea și sticla cu suc de roșii. Minerva aprecie cu un zâmbet delicatețea colonelului Ionaș.

– Ai avut ghinion!

Nu răspunse. Își duse ceașca la gură ținând-o strâns cu amândouă mâinile ca un copil. Gestul îi era familiar colonelului.

„De-ar fi oleacă mai frumoasă..." Se corectă repede: „Nu, n-ar mai fi ea..."

De altfel, după ce o cunoșteai era imposibil să te mai gândești că nu e cârnă și că trupul slăbănog cu membre lungi sugerează un cuier sau poate un cocostârc. O urâțenie dezarmantă, căci Minerva și-o plimba cu dezinvoltură ca pe un stindard, părând în general că se simte foarte bine, că își ignoră cu desăvârșire aspectul fizic.

– Te-ai întrebat desigur de ce asasinarea profesorului Lucaci a coincis cu plecarea dumitale de la mănăstire.

– Da. Sunt convinsă că nu există nici o legătură. O coincidență nefericită și atât. Nici măcar Lucaci nu-mi cunoștea adevărata identitate. Bănuia în urma discuției cu dumneavoastră că este supravegheat, iar ideea în sine îl amuza. Nu-i acorda prea mare importanță. Considera probabil că cifrându-și manuscrisul a devenit invulnerabil. El și opera.

– Mă izbesc mereu, oftă Ionaș, de același fenomen: Cu cât cineva este mai dotat profesional, cu atât mai dezarmat rămâne în viața de fiecare zi. Ca și cum geniul canalizat într-o singură direcție ar epuiza toate resursele. Când l-am chemat pe Lucaci, s-a comportat ca un copil. I-am atras atenția să nu ia nimic la mănăstire. Nici măcar o însemnare. S-a strâmbat la mine. Munca lui nu interesează pe nimeni, totul e codificat, adevărate hieroglife, etc. Aspectul militar al problemei îl ignora deliberat: „Ce? Suntem în război?! Exagerați..." De altfel, afirma că nu are propriu-zis intenția să lucreze. Îi rămăseseră de pus la punct câteva detalii... La mănăstire urma să reflecteze. Nimeni nu-i poate interzice să gândească... Nici n-a vrut să audă de un om de al nostru în preajma lui. „Guvernantele mă indispun".

– Mda...

– Din nefericire însă, lucrurile stau mai prost decât îți imaginezi. Am telefonat la institutul lui Lucaci.

– Și?

– Safe-ul e intact dar gol.

Minerva îl privi lung:

– Asta înseamnă că...

– Înainte de a pleca la mănăstire și-a scos lucrarea fără să anunțe pe nimeni. A lăsat înăuntru un bilet, avertizând că isprava îi aparține.

– Un fals?

Colonelul clătină din cap.

– Nu. E scris de Lucaci.

– De necrezut! Exclamă Minerva. De ce a făcut-o?

– În bilet motivează că lucrarea nu era pusă la punct. Erori, imperfecțiuni, lipsuri, pe-aicea. N-a suflat o vorbă, fiindu-i teamă de opoziția direcției și evident a noastră. Și pentru ca dezastrul să fie complet a scos și mostra. Un etu cu câteva pilule...

•

Se stăpânea eroic dar Minerva știa că după plecarea ei femeia se va prăbuși. Își va înclești degetele în așternut, își va astupa țipătul hohotind înăbușit între perne, se va zvârcoli până durerea se va ostoi, lăsând în urmă ochi goi și obraji secătuiți ascunși în valuri cernite. Acum stătea dreaptă, o bătrână măruntă și zveltă, cu un cap cochet de bucle albe. Linia gurii înțepenită strângea parcă în colțuri toate lacrimile.

– Sunteți sigură că n-a luat materialul la mănăstire?

Doamna Lucaci dădu din cap:

– Eu i-am făcut valiza. Era foarte neajutorat în chestiuni practice. A plecat doar cu agenda. Restul, dosarul și proba de substanță le-a încuiat aici, în birou.

Minerva își reprimă oftatul.

– De ce nu le-a dus înapoi, la institut?

– N-a mai avut timp. Se grăbea. De fapt, încă nu isprăvise. Abia după ce s-ar fi întors din concediu... Ochii i se înceţoşară.

– Mă iertaţi că insist. Îmi dau seama prin ce treceţi...

O întrerupse cu un zâmbet silit.

– Lăsaţi...

– Aș vrea să cercetez conținutul biroului. Atât timp cât lucrarea se află aici, trebuie să vă avertizez că nici dumneavoastră nu vă aflaţi în siguranță.

– Acum mi-e egal, suflă abia auzit bătrâna.

O conduse într-o încăpere spațioasă cu mobilă puțină risipită prin unghere: Cărți, plante exotice, două fotolii de piele și în fund, un birou somptuos de mahon, cam greoi.

– Aici, șopti sprijinindu-se de perete.

Minerva se lăsă în genunchi. Mângâie ușor broasca. O aşchie subțire îi înțepă degetul.

– Aveţi cheia?

– Da.

„Dumnezeule, gândi Minerva. O închizătoare pe care o forțezi în câteva secunde cu un cuțit de bucătărie..."

Trase mânerul fin de bronz. Bătrâna avu o exclamație de groază. *Sertarul era gol.*

•

– Spargerea s-a comis aproximativ acum trei săptămâni. Adică imediat după plecarea lui Lucaci la mănăstire.

Colonelul își încruntă sprâncenele.

– În seara respectivă, reluă Minerva, bătrâna fusese în oraș. O partidă de remy de la care s-a întors mai devreme ca de obicei. Unul din parteneri nu se simțea bine. Când a intrat în casă, a avut impresia că vede o umbră strecurându-se în bucătărie. Evident, n-a găsit pe nimeni, în schimb fereastra era deschisă.

– Stau la parter?

– Da. Doamna Lucaci își amintește totuși că înainte de a ieși în oraș o închisese.

– Incidentul nu i-a dat de gândit?

Minerva își ridică umerii colțuroși:

– E bătrână și în cele din urmă, văzând că nu lipsește nimic – spargerea s-a comis fără urme, o broască extrem de simplă – a rămas cu ideea că memoria i-a jucat o festă.

– Deci ce s-a sustras în mod practic?

– Totul sau aproape totul, zâmbi amar Minerva. Dosarul cu lucrarea propriu-zisă și mostra – un etu de metal cu douăzeci de pastile.

Colonelul o privi încordat:

– Dumneata înțelegi ceva? Nici un spion nu lucrează atât de descoperit. Aproape că ne trage de mânecă să-i vedem isprăvile. Fură, asasinează...

– Nu știu încă de ce la lichidat pe Lucaci, dar sustragerea se poate explica. Înlătură orice concurență.

– Într-o singură eventualitate: Știind că lucrarea nu are duplicat și având certitudinea că ceea ce își însușește reprezintă originalul.

– Poate că are certitudine.

– Situația este extrem de gravă, opină Ionaș. O descoperire drăcească. În momentul de față, nu ne mai aparține și oricând poate fi împotriva noastră, evident în formulă destructivă. Mă întreb ce s-a întâmplat de fapt la mănăstire. Își frecă obrazul gânditor: crezi că și pe ceilalți oaspeți ai reușit să-i induci în eroare?

Minerva își azvârli capul pe spate:

– N-aveam de ce să mă trădez. Prezența mea în arhondarie nu era de natură să atragă atenția. N-am anchetat, n-am iscodit, nu m-am vârât în sufletul profesorului. A fost dacă vreți, o misiune de contemplare. Trebuia să sesizez un interes special, manifestat pentru Lucaci și lucrările sale. Nu le-am sesizat și asta mi-o reproșez. Căută ochii colonelului: Dacă nu m-ați fi chemat...

– Ai dreptate, Minerva.

Zâmbi: Eu sunt vinovat. N-aveam voie să procedez ușuratic. Eram obligat să previn orice accident, să anticipez ca la șah eventualele mișcări ale adversarului. Recunosc că m-a derutat aparenta acalmie de la mănăstire, m-a liniștit lipsa intenționată de publicitate de care a fost înconjurat Lucaci și descoperirea sa. Iar de dumneata aveam nevoie. Trebuia să te trimit într-o misiune specială la Oradea. Acum, nu mai poate fi vorba.

– Ce mai! Am încurcat-o amândoi. Nu e cazul să mă menajați. Adevărul e că oamenii din mănăstire nu mi-au plăcut, fără însă ca cineva să-mi pară suspect din punctul nostru de vedere.

– Cu alte cuvinte, după dumneata, ucigașul e unul din oaspeți.

– Da. Plec de la ideea mobilului. Pentru a-și atinge scopul, deocamdată nu știu care, bănuiesc însă că e vorba de agenda doctorului, erau necesare anumite preparative, mai concret o pipăire prealabilă a terenului. Știu eu, tabieturile bătrânului și ale celorlalți, ora la care se culcă, unde-și ține carnetul, momentul precis când se poate acționa cu cel mai mic procent de risc, amplasarea odăilor, calculul atent al incidentelor ce pot interveni. Deci un întreg preambul de cunoștințe privitor la mecanismul de viață al mănăstirii și al casei de oaspeți. Or, cei mai avertizați în acest sens sunt locatarii arhondaricului.

– Adică?

– În casa de oaspeți, de care îngrijește o călugăriță, locuiesc acum pentru o perioadă sau alta de vacanță cinci persoane. Fiecare reprezintă în felul său un număr. De fapt, dacă stau și mă gândesc, n-am văzut încă atâția „originali" adunați la un loc. Un pictor gălăgios și foarte saxon, o fată morbidă, un farmacist neserios – genul motan la pândă după fuste – în sfârșit un arhitect, figură cu totul remarcabilă. A rămas paralizat în urma unui accident de automobil. Servește cu voluptate și fără efort sarcasme suculente. Îl însoțește un bătrân care îndeplinește oficiul de infirmier.

– Mda... Obiectivul numărul unu rămâne recuperarea notelor profesorului. În concluzie pleci imediat. Îți vei păstra falsa identitate: Jeni Cociașu, de profesie nevastă care habar n-are pe ce lume trăiește. În fine, cunoști personajul. Cum ți-ai motivat plecarea de la mănăstire?

– M-a apucat dorul de „soțul meu Titi".

– Perfect. L-ai văzut, și te întorci. Zâmbi: Te va însoți Dobrescu, bănuiesc?

– Ca de obicei.

– El va avea calitatea oficială. Procuror, să zicem. Un procuror abia ieșit de pe băncile facultății, puțin infatuat, care anchetează crima. Atât și nimic mai mult. Își mângâie pumnii cu un gest mecanic: Cred că-i bine așa. Acționând pe două planuri, aveți un orizont mai larg și totodată posibilitatea coordonării unor date provenite din surse distincte.

Rămase mult timp pe gânduri după ce Minerva părăsi biroul.

În stradă, un invalid își manevra căruciorul cu roți înalte, spițate. Îl știa bine. De ani de zile, vindea iconițe și poze cu mucenici undeva lângă biserica Sf. Vineri.

Ionaș zâmbi și se îndepărtă de fereastră.

•

Mașina aluneca pe drumeagul îngust cu sinuozități de reptilă. Maiorul Minerva Tutovan priva satul înfipt în coasta unui deal. Terase cu vegetație măruntă, viu colorată, compunând imagini idilice cu risipă de roșu, galben și verde – vopsea tare, iute ca și aerul amețitor, ușor acidulat. Căsuțele, de un estetic naiv, mai toate albe, și împodobite la ferești și frontispiciu cu cioburi de oglindă păreau făcute pentru copii ori pentru oameni foarte tineri. Pe zidurile netede se cățărau până spre buza acoperișului trandafiri mici de un roșu consistent, aproape negru.

Minerva încerca să-și explice, legat de originea meleagurilor, frecvența unui anumit motiv: cocoșul. Fie cocoțat în creștetul casei, simbolizând pare-se prerogative masculine certe ce-i strâmbau nasul lung, fie doar pictat pe una sau mai multe laturi ale clădirii.

Aruncă locotenentului o căutătură din colțul ochilor. Dobrescu privea cerul printre genele blonde. O expresie de beatitudine, de totală detașare îi scălda obrazul încă foarte tânăr, păstrând intacte culorile adolescenței. Vântul – mergeau în mașină descoperită – îi răscolea părul. Ochii păreau două lacrimi, picături căzute de sus, de un albastru pur..

– Zorile, începu Minerva pe un ton elegiac, cu mâini diafane destramă așternutul nopții... Gândăcei înviorați după dușul de dimineață își usucă lăbuțele fără ciorapi la soare... Un soare cald, dulce, o mahmudea portocalie, ieșind de-a dura din adâncuri... Nourași transparenți fac gargară fâțâindu-se grațios pe ringul unui cer impecabil bleu... În pragul căsuțelor de turtă dulce... Făcu o pauză, mușcându-și buza subțire: Trebuie să-mi manifest via satisfacție că am un colaborator sensibil... ăăă... receptiv... Un suflet nealterat. Schimbă totul: Te-am rugat să casti ochii, Dobrescule!

– Poftiți? Făcu acesta trezit brusc din reverie. Bine, dar încă n-am ajuns...

– Ei și?

Minerva se răsuci ca un leopard. Șoferul, care se gândea la ale lui, surprins de mișcarea bruscă, se tulbură și devie traiectoria mașinii.

– Ei și? reluă Minerva. Există un limbaj al obiectelor. Dacă știi să le întrebi, să le asculți, îți furnizează mai multe indicii decât șapte mărturisiri complete luate în bloc. Oamenii pot să mintă și o fac adesea. Obiectele nu. Ești la început de meserie. Caută, născocește-ți probleme. Încearcă explicații, acolo unde aparent nu există, sau acolo unde banalul, aspectul imediat, îți distrage atenția determinându-te să nu aprofundezi.

Asta e profesiunea noastră, băiete! Să vezi, să înțelegi... Iute, căci totdeauna ești în competiție cu un altul. Cea mai mică eroare, chiar dacă nu fatală, te handicapează în orice caz.

– Eu, în general, mă străduiesc... privesc...

– Ce? Mergi, de pildă, pe stradă. Obișnuiește-te să vezi și altceva decât vitrine și glezne subțiri. Observi un copac, dintr-un șir de alți douăzeci. A înfrunzit înaintea celorlalți. Fenomenul are hotărât o explicație. Caut-o, zdrobește-ți creierii și găsește. Ce poate fi? O conductă de apă caldă, desigur. Ea încălzit pământul accelerând evoluția arborelui. Iar exemple sunt mii... Uită-te la casa aceea galbenă, cu un mesteacăn în spate. O vezi? Unde te uiți? Acolo, în stânga bisericii, la marginea șoselei!

– Da...

– Nu ți se pare nimic ieșit din comun?

– Ar fi ceva.

– Ce anume?

– Vă gândiți, probabil, la gardul înalt care o împrejmuiește, cu poarta zidită.

– Exact! Ce-ți spune faptul că în tot satul e singura clădire ferecată astfel? Toate celelalte au grădinițe, ocrotite de garduri cochete din câteva șipci. Mai mult pretext. Aproape că le vezi borșul clocotind pe plită.

– Așa a avut omul chef să-și facă poarta. Altfel decât toți ceilalți. Conchise doct: Gusturile nu se discută.

Minerva îl măsură lung clătinând din cap decepționată:

– Ai crescut cât plopul, Dobrescule, și tot degeaba! Ții minte ce ți-am spus la corigență? Hm! Ai fugit la modern ca să scapi de mine... Zidul acela, băiete, trădează mai mult decât o „opinie" arhitectonică. E o mentalitate, o tradiție încăpățânată adusă în lada de zestre de prin alte părți. Individul e un tip ascuns, ursuz, morocănos, detestă amestecul vecinilor în ograda lui. Capriciu a avut acela care și-a pictat deasupra ușii doi porumbei ciclamen, cioc în cioc pe niște ramuri de măslin, sau călălalt, cu lozinca bătută în ceramică pe frontispiciu: „Noi doi ne iubim, și pe dumneavoastră la fel vă poftim".

Mașina stopă brusc. Șoferul pocni înciudat din degete. Se lăsase bariera, oprind trecerea peste drumul traversat de calea ferată.

Minerva privi în jur. Era un sat răsărit, aproape un orășel. La câțiva metri depărtare, un grup de oameni pălăvrăgeau în fața cooperativei așteptând să se deschidă. O fetiță desculță, în rochie roz, sărea coarda, ridicând nori de praf care păreau să nu stânjenească pe nimeni. Mai la o parte, sprijinindu-se de zid, un bărbat tânăr, la vreo 27 de ani, fuma. Purta *blue-jeans* lăsați pe șoldurile încinse cu o centură lată. Paftaua lucioasă sclipea în soare. Omul părea străin de locuri. Ceilalți îi aruncau din când în când priviri sfredelitoare și circumspecte.

– Vezi, reluă Minerva, tânărul acela...

Dobrescu își drese glasul:

– Dacă aș avea de ales un suspect din grupul de acolo, cu el aș începe.

Minerva își lăsă pleoapele în jos și se interesă calm:

– De ce?

– E un tânăr viguros, care ar putea face față celor mai dificile probe fizice.

– Apropo, crezi că asasinarea lui Lucaci a necesitat astfel de performanțe?

– Nu... Desigur că nu. Dar încercam să schițez datele unui prezumtiv spion la modul cel mai general.

– Asta-i foarte interesant. Dă-i drumul!

– Fața osoasă, unghiulară, trădează forță, energie, ca și bărbia puternică despicată în două. Izbește apoi felul în care își ține brațele, ca niște arcuri depărtate de trup. Sugerează animalul la pândă. Gata să sară, gata să acționeze. Hainele...

– Și la-la-la și lo-lo-lo, îl întrerupte plictisită Minerva. Cum poți bate câmpii în halul ăsta, Dobrescule? Dacă individul are mutră de spion înseamnă că nouăzeci la sută din tinerii de pe stradă pot fi încadrați la aceeași rubrică. Când te trezești? Pe vremea lui Mata Hari!? Silabisi strigând, pentru

a acoperi zgomotul trenului care trecea în plină viteză: Nu se mai poartă spionul-star! Înțelegi?

– Înțeleg! Nu văd totuși un amărât de șaizeci de ani parașutat pe o noapte fără lună în mijlocul unei păduri.

– De ce parașutat, băiete? Adică de ce n-ar veni frumușel cu trenul sau avionul?

Locotenentul, bosumflat, își strâmbă colțul gurii: „Dacă o luăm așa..."

– Te-am întrebat, Dobrescu Vasile! De ce?

– Pentru că anumite acțiuni impun pătrunderea în țară pe căi anormale, evitând frontiera cu formalitățile ei.

– Și de aia trimit dublura lui Alain Delon? Superbărbatul care cu două degete rupe dintr-o lovitură o carte de telefon? Sau stă agățat în canini de streașina unui zgârie-nori în timp ce cu piciorul drept emite?

– Contestați existența indivizilor antrenați la sânge în școli speciale tocmai în vederea unor acțiuni subversive?

Minerva îl măsură compătimitor:

– Mă decepționezi, Dobrescule! Trebuia să știi de mult un lucru: lupta se dă azi la nivelul inteligențelor. Nu pumni! Materie cenușie! Există și gladiatori din ăia, de care-mi pomeneai. Reprezintă însă un procent minim care apare în arenă doar într-un moment determinat al unei operații determinate. Spionul periculos, spionul ideal este cârtița vârâtă într-un post umil, pe lângă care treci în fiecare dimineață, dându-i indiferent binețe. Nu seamănă cu nici un actor de film, n-are nimic extraordinar în ținută, nu e nici blond, nici brunet, nici înalt, nici scund, n-are mutra nici așa, nici pe dincolo. Expune obrazul cel mai inofensiv cu putință, manierele cele mai cuceritoare, o bunăvoință angelică. Se strânge amabil ca să-ți facă loc în tren, îți oferă un pachet de țigări străine „procurat de un cumnat care lucrează în port, râde măgulitor la bancurile tale răsuflate, iar tu, gâdilat, îi povestești unde lucrezi, care-s problemele de producție sau ce-l preocupă pe inginerul șef...

A doua zi, pe stradă, nu-l mai recunoști. Are obrazul despre care ești absolut incapabil să oferi vreun amănunt. Asta-i formula ideală, Dobrescule, indiferent că lucrează ca perceptor cu mânecuțe de serj negru și degete murdare de indigo, ori că, doar mușchi și nerv, a fost parașutat într-o noapte cu fulgere și trăznete... Mai poți conspecta și faptul că nici unul nici altul nu va trage la hanul din sat și nu-l va întreba cu accent străin pe badea Gheorghe, care-i drumul spre mănăstirea Domniței. Nu va abandona sub o salcie pletoasă cutii goale de conserve – *Made* în străinătate – nu va cere la debitul din comună *Pall-Mall*, și nu va bate ulița principală cu o cutie de chibrituri răzuită pe o parte ca semn de recunoaștere. Aș putea de asemenea garanta că n-o să dea buzna peste agentul sanitar ori peste felcerița cu o jumătate dintr-o hârtie de o sută, cerând cu mâna pe pistol parola – cealaltă jumătate...

Tăcu o vreme urmărind manevrele șoferului. Urcau, iar contorsiunile șoselei îi zvârleau dintr-o parte în alta a mașinii. Jos, în stânga, umplând prăpastia, drumul parcurs lăsa o panglică îngustă traversând sate, păduri, livezi. În lumina violentă a dimineții, culorile țipau. Un panoramic uriaș pe care verdele părea ud, albul devenea argint, orbitor, albastrul dur, cu contur ferm. Satele, miniaturi înălțând câte o clopotniță lucioasă, cu sfericități de bostan, îi aminteau Minervei un joc din copilărie: *Capitally*. Acolo, căsuțele erau de lemn. Roșii și galbene. Jucau pe poze de artiști și peniță redis nr. 1...

– Ceea ce-ți spuneam, reluă ea ca și cum nu și-ar fi abandonat nici o clipă gândul, e valabil și pentru femei. Dumnezeu știe de ce e destul să fie una bine machiată și cu unghii lungi pentru ca cei din jur s-o blagoslovească cu toate păcatele, încărcându-și diapazonul de la frivolă și ajungând până la aventurieră. În treacăt fie spus, poți spăla o albie de rufe, fără să ți se clintească o unghie. E chestie de calciu. S-a creat o opinie falsă pe care personal mi-o explic plecând de la existența unor coarde romantice care supraviețuiesc în noi. E mai

fascinant să ne imaginăm o Lily Serghiev – știi, individa care a lucrat concomitent în timpul celui de-al doilea război mondial pentru mai multe servicii de informații – deci să ne imaginăm o Lily Serghiev drăcoasă, blondă sau roșu-tizian, fatală din toate punctele de vedere, decât o oarecare figură cenușie cu ciorapi jalnici și bolnavă de uremie.

Își propti ochii în obrazul locotenentului care se întrebă speriat ce va urma.

– Asta vroiam să reții, Dobrescule. Că desigur la modul principial, un fizic îngrijit nu exclude existența unor preocupări majore, constructive, așa cum nu presupune obligatoriu o traistă de defecte lipită de spinarea frumosului ori a frumoasei. Și acum, nu te hlizi la mine! Personal, nu mă avantajează albastrul de pleoape, sau cel puțin așa consideră o „anumită persoană" care se încăpățânează să scrie despre mine*

Se înghesui țâfnoasă în colțul mașinii.

– A! exclamă brusc și șoferul zăpăcit frână. Uită-te la casa aia! Unde-ți arăt eu, cu perdele de dantelă. Are la intrare, chiar deasupra, o suliță de fier. Cum îți explici treaba asta, Dobrescule?

„Măiculiță..." invocă în gând locotenentul.

Soarele râdea cald, imobil, pe cerul pâclos. Mașina gonea mai departe alunecând pe lângă livezi de un verde ud...

---

* Mărturisesc cu regret că Minerva Tutovan nu mă agreează. Recent, mi-a comunicat telefonic că nu este de acord cu portretul pe care i l-am făcut, considerându-l tendențios și exagerat, și că personal mă sfătuiește să mă ocup de croșetat, scrisul fiind o treabă subțire. N-aș putea afirma că a folosit un ton și o terminologie prea duioase (n.a.).

Capitolul II

Mărturisiri postume

Postul de poliție se afla în fundul unei curți mari, între cooperativă și căminul cultural.

Trandafiri, straturi cu pansele, tufe elegante de dalii și câteva bănci albe înviorau sobrietatea clădirii. Soția șefului de post, o femeie veselă și plinuță, afișând expresia caracteristică imprimată de căsniciile tinere și fericite, stătea la soare. Ținea în brațe o fetiță mucoasă cu moț mare roșu prins în ac de siguranță pe căciulița roz. Un câine plin de scaieți picotea toropit de căldură și lumină, pândind cu jumătate de ochi curtea.

Șeful de post, înalt și blond, încremeni în poziția regulamentară și povesti incidentul. Șoferul intrase neregulamentar la o intersecție, mai la vale, unde satul se îmbuca cu șoseaua. Îl somase, dar degeaba. Luase I.M.S.-ul de serviciu și tăind pe scurtătură îi ieșise în cale. Apoi văzuse sângele. Camionul în care descoperise victima era acolo, sub dud. I-l arătă cu mâna.

– Unde-i omul?

– Înăuntru. Așa...pare blând, miel nu alta.

Șoferul, năruit pe un scaun, privea fix dușumeaua. Capul mare, adus între umeri, era năpădit de o sudoare rece. Când auzi ușa deschizându-se, ochii i se întoarseră greu, fără vlagă, ca două animale bolnave. Era îmbrăcat cu bluza de salopetă murdară de sânge, care atrăsese atenția milițianului.

Dobrescu îl măsură concentrat cercetându-i îndelung hainele, încălțămintea, mâinile mari, muncite, cu urme de ulei. Se întoarse brusc simțind mișcare la fereastră. Câteva babe și neveste mai tinere își turtiseră nasurile de geam privind avide, cu gurile căscate la „ucigaș". Ba una, mai toantă, își săltase copilul aproape sugaci pe umeri „să vază și el".

Dobrescu se adresă șefului de post:

– Ia expediază cuconetul ăsta! Ce-i aicea? Panoramă!?

Milițianul ieși buzna și în câteva secunde, asistența dispăru. Se auzi rumoare în curte, zvon de glasuri, o voce spartă asigurând:

– Ho, că nu ți-l mâncăm, maică!

Apoi glasurile se amestecară.

– Cum vă numiți?

Șoferul răspunse răgușit, cu o voce nesigură:

– Panait Ilie.

– Vârsta, ocupația, stare civilă! Adăugă surâzând: Și mai cu viață!

– Treiș'opt de ani, îngână omul. Șase copii... ăl din urmă de patru luni...

Dobrescu fluieră subțire.

– Bravo! Șase copii nu-i glumă! Cu ce vă ocupați?

– Sunt șofer la mănăstire. Maica stareță m-a angajat. Suspină: Ce-aveam eu cu bietul om?! Bătrân nevolnic. Dar când ți-e scris să pătimești pentru altul...

– S-o luăm pe îndelete, propuse locotenentul. Cunoașteți victima?

– Cum să nu! Don' doctor Lucaci. În fiece an vine, așa pe vară, o lună două. Liniștit, nu supără pe nimeni. Maica stareță îi păstrează odaia.

– Înoptați de obicei la mănăstire?

– Nu totdeauna. Am casă la Râmnic. Doar când întârziez cu trebile... Așa pății și aseară. Venii târziu, trebuia să mă scol în zori. Noaptea scurtă. Când îmi ciocăni la ușă maica Zenobia...

– Cine-i maica Zenobia?

– A de îngrijește arhondaricul. Când mă trezii, zisei că abia m-am culcat. Afară, dăduse zorile. Urcai în camion și...

– N-ați observat nimic?

– Ce adică să observ?

– Vreo mișcare, vreun zgomot...

– Tț... Eram cu ochii cârpiți de somn. Frigul ce m-a mai trezit. E drept, la intersecție am încurcat-o. Acum, nu mi-ar fi de amendă...

Sergentul-major Florea zâmbi cugetând adânc: „Cred și eu..."

Dobrescu se apropie de fereastră. În curtea pustie, arsă de soare, Minerva discuta cu soția șefului de post.

Îi făcu un semn mic. Locotenentul își luă țigările și se adresă milițianului:

– Rămâi aici. Lipsesc câteva minute.

Câinele ridică puțin capul clipind din ochii urduroși. Își pendula coada alungând muște mari în zale verzi.

Minerva se apropie roșie la față. Îi era cald:

– Șeful de post să plece imediat la mănăstire. Nimeni nu părăsește locurile. Șoferului dă-i drumul. *Nu el a ucis...*

Dobrescu înghiți în sec. Învățase să-și stăpânească reacțiile. Nu era prudent să-și manifeste surprinderea în fața Minervei.

•

Camionul fusese adus într-o viroagă, departe de privirile curioșilor.

Locotenentul tuși ușurel dregându-și vocea, apoi își luă inima în dinți:

– Deci, după opinia dumneavoastră, șoferul e inocent.

– Dar după opinia ta?

Cum Dobrescu încerca o expresie savantă, îndeajuns de enigmatică, Minerva nu mai aștepta răspunsul.

– Ai citit spovedania victimei, băiete? Efortul merită oarecare atenție. E scrisă cu sânge.

– Există un asemenea document?

Minerva își oferi o mică pauză înainte de a se repezi.

– Dobrescu Vasile, te-am rugat să casti ochii! De ce mă enervezi? Desfăcu salopeta șoferului, vârându-i-o sub nas: Privește! Scrie aici despre un bătrân ghemuit lângă oblonul din dreapta, care e surprins și ucis printr-o lovitură puternică aplicată cu un obiect contondent? Scrie sau nu?

– Scrie, tovarășe maior.

– Perfect. Citește mai departe.

Locotenentul frecă stofa între degete, întoarse haina pe toate părțile, cercetând-o din toate unghiurile.

– Salopeta e stropită pe spate, Dobrescu! Nu-mi vine să cred că sângele l-a așteptat pe Panait să se întoarcă pentru a țâșni. Și apoi, în mod logic, orice agresor rămâne cel puțin câteva secunde spre a-și contempla, speriat sau satisfăcut isprava.

– Oare nu putem presupune că exact în clipa loviturii criminalul aude un zgomot care îl determină să se întoarcă?

– Nu! Urmărește împrăștierea stropilor. Parcă s-a lucrat cu rigla, respectându-se anumite limite precise. Asta înseamnă... Ce înseamnă, Dobrescu?

– Că în momentul crimei, salopeta era împăturită.

– Bine.

– Evident, împăturită întâmplător.

– Foarte bine!

– Fâșiile alternative fiind determinate de pliuri.

– Excelent!! Bravo, Dobrescule!

– Mai mult, se lansă încurajat locotenentul, îi putem preciza și poziția: pe brațul asasinului.

– Faci tu ce faci și o feștelești! Cum naiba nu poți duce raționamentul până la capăt? Dar aici te-ai uitat? Urmele astea le-ai văzut? Stropii ăștia de sânge care evită o anumită porțiune de oblon, desenând un spațiu dreptunghiular precis, i-ai privit?

– Aveți dreptate, tovarășe maior, făcu locotenentul amuzat.

– Mersi.

– În momentul crimei, salopeta se afla pe oblonul camionului.

– În sfârșit. Asta ar fi prima concluzie. Continuă!

– Tot eu?!

Minerva zâmbi înțelegătoare:

– Ești surmenat, băiețaș, nu-i așa? Ai muncit mult astăzi... Ti-ai bătut capul, nu glumă... Oftă: Victima se afla ghemuită jos, pe podeaua camionului când a primit lovitura. Numai din această poziție jetul de sânge putea să ajungă pe oblon. În mod logic, ar fi trebuit să-l descoperim și pe pantalonii șoferului. E logic, Dobrescu?

– Perfect logic. Cel puțin câteva picături trebuiau să ajungă și pe pantaloni.

Minerva exclamă triumfătoare:

– Aiurea! De ce nu am accepta ideea că agresorul s-a urcat pe roata camionului, s-a aplecat și a lovit în timp ce oblonul îi proteja pantalonii?

– Chiar, făcu luminat Dobrescu. E o ipoteză.

– Crezi?!

– Singura ipoteză valabilă.

– Așa conchise, după o matură chibzuință dumnealui, locotenentul Dobrescu Vasile! Și cum explicăm, mă rog, cele două cărări de urme găsite pe podeaua camionului? Două cărări de urme proaspete, una lăsată de picioarele victimei înglodate în noroi, iar cealaltă de niște bocanci numărul 42?

– Formidabil! Cum de nu m-am gândit? Varianta ucigașului urcat pe roată cade.

– Sigur?

– Absolut.

– Nu crezi că putea foarte bine întâi să-l ucidă din afară și apoi să urce în camion pentru a-i cotrobăi prin buzunare?

Locotenentul se hotărî să nu mai creadă nimic.

– Iată deci, reluă Minerva zâmbind subțire, că semnul întrebării persistă. Putem forfeca încă zece ipoteze asemănătoare, mai mult sau mai puțin verosimile, dar nu putem ignora evidența. Șoferul nu a ucis! Primo: Când transporți ceva care nu trebuie văzut – zarzavat de contrabandă să zicem – îți iei cel puțin o măsură elementară de precauție: îl acoperi. Cu atât mai mult în cazul unui cadavru. Ori victima nu avea acoperite decât picioarele. Și le acoperise singur, încercând să se strecoare sub prelata îngrămădită în apropierea cabinei. Secundo: Firesc era ca șoferul să astâmpere scurgerea sângelui înfășurând capul celui ucis. Nu-l lași să sângereze la îmbucătura oblonului cu podeaua. Picăturile ar atrage atenția, ceea ce de altfel s-a și întâmplat. Tertio: Încerci să treci cât mai neobservat. Panait însă, ignoră regulile de circulație nu pentru că s-ar grăbi (raportul sergentului-major Florea precizează că păstra viteza legală) ci dintr-un vechi năravi al șoferilor care, socotindu-se, fără martori, mușcă din fructul oprit. Quarto: Am stabilit că în momentul crimei salopeta se afla aruncată pe unul din obloane. Când sfarmi capul cuiva, nu îmbraci o haină care se află în apropierea victimei fără să cercetezi dacă nu cumva se păstrează urmele crimei. Quinto: Panait poartă sandale numărul 44, iar cea de a doua cărare de urme înregistrată pe podeaua camionului e făcută de bocanci cu numărul 42. Așadar, Panait și-a uitat în ajun salopeta pe oblon și a îmbrăcat-o a doua zi dimineață înainte de plecare... Făcu o mică pauză privindu-l țintă: Nota doi pe ziua de azi! Rectifică concesiv: doi plus...

Locotenentul îi urmări privirea întrebându-se ce mister o mai fi descoperit Minerva printre crengile copacului din apropiere. Se aștepta la un nou examen de perspicacitate când o auzi:

– Dragă Dobrescule, mătușa mea, o femeie foarte rezonabilă, obișnuiește să afirme că înălțimea este invers proporțională cu inteligența. N-am meditat încă asupra veracității acestui aforism, dar cum se pare că înălțimea te avantajează, ești amabil să întinzi mâna după câteva corcodușe? Mor de poftă!!

Capitolul III

Oaspeții arhondaricului

Mănăstirii nu-i lipsea nimic din idilicul așezămintelor de același fel. Împrejurimile superbe, bisericuța veche de câteva secole, muzeul cu piese rare de cult ori mirene, icoane doldora de argint, un naș de obârșie domnească, inevitabila legendă romantică, puțin înfricoșătoare.

Măicuțele, în straie negre, alunecă umbre sfioase, șovăielnice, printre zidurile vechi. Au chipuri blajine, zâmbete cuminți, se miră repede și râd ușor, copilărește, acoperindu-și gura cu mâna rotofeie, fără unghii.

Locotenentul Dobrescu observă poziția casei de oaspeți situată în afara zidurilor mănăstirii. Arhondaricul fusese conceput ca o aripă specială, distinctă. Noaptea, o dată cu închiderea porții înalte de fier, orice comunicare între cele două corpuri era complet tăiată. Stilul și dispunerea camerelor la parter și etaj amintea arhitectura hanurilor de odinioară.

Florea, șeful de post, îi ieși înainte:

– Conform dispozițiile dumneavoastră, nimeni nu a părăsit mănăstirea. Adăugă conspirativ: Maica stareță vrea să vă vorbească.

•

Era o femeie suplă, nu prea în vârstă cu chip ascetic. Emana o liniște deplină, izvorând nu atâta din resemnare dogmatică, cât

dintr-o filozofie personală asupra existenței. Mâinile înguste gesticulau rar, dându-ți senzația inexplicabilă, copleșitoare de alinare.

Îl primi pe Dobrescu într-o încăpere aerisită, cu mobile puține. O ladă de zestre domnească, câteva jilțuri cu spătar incomod, sculptat, un sfeșnic din argint greu, icoane vechi.

– L-am cunoscut bine pe doctorul Lucaci, începu stareța privindu-l deschis, în față.

Avea o voce cultă, cu intonații calde.

– Este a cincea vară când vine la noi. Un pasionat al profesiunii. Din nefericire, îmi lipsesc elementare cunoștințe medicale. Nu înțelegeam tot ce spune, dar suficient ca să-mi dau seama ce aport extraordinar pentru știință ar fi reprezentat rezultatul eforturilor sale.

– Aveți idee în ce stadiu se aflau lucrările sale? Ca prieten vechi...

Stareța zâmbi cu îngăduință:

– Simțămintele, domnule procuror, ni le lepădăm îndată ce păsim în acest locaș. Nu putea fi vorba acum de prietenie. Venea la noi pentru că îi plăceau meleagurile. Nu ascund că l-am protejat puțin. Îi rezervam odaia, maica Zenobia îl îngrijea atent. Timpul, treburile noastre, nu ne îngăduiau să tăifăsuim pe cât am fi vrut.

Bătu scurt din palme. Ușa se deschise și apăru fața rotundă, copilăroasă a unei călugărițe de vreo 40 de ani.

– Maică Zenobie, ceru stareța blând, cele cuvenite oaspeților.

– Nu vă deranjați, se opuse de circumstanță Dobrescu. Adăugă după câteva clipe: Vă rog să n-o considerați drept o imixtiune nedelicată. Încerc să-mi verific o impresie: Aveți studii superioare?

O lumină mică, nostalgică aprinse ochii stareței:

– Am absolvit în anul 1932, facultatea de filozofie.

Maica Zenobia se ivi în pragul ușii. Pe o tablă întinsă aducea câteva chisele de dulceață. În ceasul tihnit al amiezii, în interiorul răcoros alb-negru, căpșunile, portocalele, nucile

verzi și cireșele din vasele de cristal aruncau bulgări colorați de lumină. Apa rece aburea paharele înalte ca niște pocale.

– L-am văzut pe doctorul Lucaci, abia a doua zi după sosirea sa la mănăstire. Mi-a spus că cercetările sale sunt isprăvite. Urma sinteza. Își exprima oarecum nemulțumirea față de oaspeții arhondaricului. Ce-i drept, mai mulți ca niciodată.

– Câți sunt?

– Șase, fără Lucaci.

– Asta înseamnă mult?

– Suntem una din mănăstirile care nu găzduim decât în cazuri excepționale.

– Ce înțelegeți prin aceasta?

– Rătăciți în faptul nopții, cărora din creștinească datorie le oferim adăpost. În rest, primim oaspeți trimiși de Mitropolie. Zâmbi: Permisiunea se acordă cu destulă zgârcenie.

– Cei șase locatari ai arhondaricului v-au prezentat astfel de avize?

– Da. Și-am fost puțintel surprinsă.

– Nemulțumirea doctorului Lucaci era generată în acest sens și de o oarecare îngrijorare? Mă refer la securitatea persoanei și a operei sale.

– Acum, după cele întâmplate, înclin să cred că da. Atunci mi s-a părut doar iritat, sâcâit că nu se putea odihni.

– Înțeleg. Dat fiind că oaspeții dumneavoastră au intrat în mănăstire pe baza unor aprobări speciale, înseamnă că dispuneți de un minimum de relații în ceea ce-i privește.

– Destul de sumare. Numele, ocupația, seria buletinelor. Ni se cer de la miliție.

Se ridică și trase un sertar camuflat al lăzii de zestre, scoțând o foaie de hârtie.

– Aici sunt trecuți toți, cu datele respective și forul care a emis recomandarea.

Locotenentul privi hârtia completată cu cerneală neagră.

– Când ați întocmit această listă?

– Nu eu am întocmit-o, surâse stareța. Maica secretară ține evidența.

– Figurează absolut toată lumea?

Femeia zâmbi:

– N-avem ascunzători sau camere secrete, domnule procuror. Cel puțin nu le cunoaștem. Șopti, bătând cu unghia în foaia de hârtie: *Cel care i-a luat viața e aici, pe listă.*

•

Locotenentul ieși pe cerdac. De-acolo, de sus, se vedea curtea arhondaricului, destul de largă, împrejmuită cu un zid înalt. Bănci de piatră, tufișuri de trandafiri și iasomie, copaci bătrâni care-și uitaseră anii, un rond cu mușcate, o fântână.

Trecu în revistă locatarii strânși în grup ori răzlețiți. Comentând cu gesturi largi și priviri piezișe spre cerdacul stareței unde bănuiau că se află anchetatorul sosit din București, ori doar plimbându-se cu mâinile la spate, erau în mod evident agitați, preocupați de ultimele evenimente.

– I-ați cunoscut personal? se interesă Dobrescu.

Stareța clătină capul.

– Evit contactul direct. Maica Zenobia vă poate oferi eventuale informații. Dânsa se ocupă de casa de oaspeți.

– Vreți s-o chemați?

Stareța se retrase.

Unul din locatari atrăgea în mod deosebit atenția. Un bărbat foarte brun, la vreo 35 de ani, de o frumusețe impresionantă. Trăsăturile puternice, masculine, prindeau în lumina soarelui amiezii luciri metalice. Stătea într-un cărucior de infirm, cu genunchii acoperiți de un pled pufos, cadrilat. Privindu-i mâinile suple, cu tresăriri nervoase, bărbia fermă ridicată într-o mișcare caracteristică, Dobrescu încercă o strângere de inimă. „Un șoim cu aripile amputate..."

Ghicea în fruntea încăpățânată, în conturul hotărât al buzelor, în sclipirea ochilor o voință de oțel, o trufie drăcească, o inteligență ce depășea cu mult media.

„Da, da, murmură locotenentul amintindu-și descrierea Minervei: Un individ cu adevărat remarcabil..."

– Cine e?

Maica Zenobia, măruntă, plinuță cu fața ca o lună plină răsăpunse precipitat, oprindu-se des:

– Domnul arhitect Liviu... Liviu Radian. Din București... Cam repezit, dar cumsecade... Anul ăsta a venit la noi. Pentru prima oară a venit.

– Ce-are la picioare?

Chipul femeii se întristă.

– Parcă poți să știi? Da-i întreg... Numai că nu umblă. Își făcu o cruce. Voia domnului! Îl îngrijește nea Dabu. Om cumsecade, nevoiaș...

– Cine?

Călugărița clipi nedumerită:

– Nea Dabu.

Și-i indică silueta unui bărbat în vârstă – 55 poate 60 de ani – trântit la câțiva metri de cărucior. Mesteca un fir de iarbă, plimbându-și ochii în jurul curții. Ochi mici, vicleni, înfundați în orbite. Altfel, fața era inexpresivă, ridată, cu păr puțin și cărunt. Individul iradia nedefinit o anumită atmosferă. Un soi de dezinteres suveran, paradoxal față de atenția mereu trează a ochilor. Părea să nu-i scape nimic. Un om cu urechile ciulite. „Climatul îmi e familiar, remarcase Minerva: Dabu are aerul, pecetea imposibil de confundat pe care o imprimă anii de vagabondaj. Nenumăratele toamne, ierni sau primăveri petrecute sub un pod, pe o scară, într-o magazie, în fân, sub cerul liber ori în culcușuri de ocazie își stigmatizează victimele. Totală nepăsare față de ziua de mâine, atenție concentrată pentru vânarea unui chilipir imediat, o masă, o haină, un adăpost".

O femeie suplă, tânără, se apropie de căruciorul arhitectului. Schimbară câteva cuvinte apoi se îndepărtă.

– Domnișoara Elena Dimitriu, și chipul călugăriței se lumină. Un înger, un adevărat înger. Slabă de plămâni, sărăcuța...

Dobrescu zâmbi recapitulând recomandările Minervei: „Fata face tot ce-i stă în putință să pară neajutorată. Treaba asta păcălește al naibii bărbații. Îți atrag atenția pentru că te știu sensibil..."

Într-adevăr, Elena Dimitriu aducea cu un înger. Un înger fragil, nu dolofan cu rotunjimi roze, ca în pozele vechi. O frumusețe cuminte, cu plete blonde, mătăsoase, ochi mari albaștri, nas subțire, ușor acvilin, gura mică nefardată. „Neprihănită!" Termenul îi se urca reflex pe buze. Ceea ce contribuia însă la climatul de candoare, precizase Minerva, era tenul diafan, palid, imaculat, pielea transparentă sub care i se simțea zvâcnetul sângelui. „Hm! Plămânii! De-aici, culoarea asta de madonă..."

Caracterizând-o, găsise că fata reprezenta un prototip: „Victima neajutorată din filmele *Western* de o anume factură, unde șeriful, după prodigioase curse de cai și focuri de *Colt-45* în preeria aridă, sfârșește prin a-i cere mâna. Siluetele lor se pierd în baia roșie a unui apus magnific..."

Fata ajunse în spatele bărbatului care lucra lângă șevalet. Omul se întrerupse și explică ceva gesticulând cu paleta și pensula.

Însăila o conversație ciudată, incoerentă, presărată la prima vedere cu expresii englezești pronunțate impecabil. Pictorul habar n-avea de limba gentlemenilor din *City*. Emitea doar sunete, fără nici un sens, reproducând cu real talent pentru urechi neavertizate, o melodie *English language*.

Maica Zenobia începu să râdă domol, astupându-și gura cu degetele grăsuțe:

– Domnul Bomby, Bomby Zanfirescu. Tare mai e nostim... L-oți fi cunoscând... E pictor mare, venit din București. I-a făcut un *potret* Florichii, nevasta popii din sat de ne-am

crucit, nu alta: Să juri că-i ea. Și nu se uită la vopseluri. Femeia se ambalase: I-a desenat așa de la dânsul, rochie roșie de catifea lungă, coroană pe cap, cercei verzi cât pumnul... L-a mai omenit soacră-sa cu o pereche de gâște și o turtă de caș – ce-i drept, mărișoară – de l-a băgat în tablou și pe Gigi, ăl mic de șapte luni. Cu aripioare și diblă de aur. Da' cel mai mult se pricepe la rațe, țigănci și sfinții doctori fără arginți Cosma și Damian. Zici că e *vii*, nu alta! Pe nemțește, o ia numai' când bea. O fi luat-o de dimineață... Încheie împăcată: Om cumsecade...

„Toți sunt oameni cumsecade la femeia asta", conchise Dobrescu.

Observă nasul pictorului scurt, cârn, gura nare croită în formă de inimioară – „semn sigur, spunea Minerva al celor mai mari cususuri la un bărbat".

– Acu', e adevărat, reluă maica Zenobia, nu-i singurul care trage la măsăluță. Se aghezmuiește și don' farmacist Popescu... Realiză păcatul și îndesă câteva cruci deasupra buzelor.

– Cel cu mustață?

– Dumnealui.

– Om cumsecade...

– Cumsecade, săritor...

Înainte de a se lăsa văzută, Minerva îi cuprinse într-o privire de ansamblu. Comentau, evident, moartea lui Lucaci, fiecare expunându-și punctul de vedere pe tonalități de sentință. Simțeau nevoia să vorbească, nu să asculte, astfel că opiniile emise erau combătute formal cu câte un „nu cred" sau „imposibil", rămase fără argument. Vocile se încrucișau, oamenii se trăgeau de mânecă solicitându-și reciproc atenția.

Calm, urmărindu-i cu un zâmbet lucid, arhitectul Radian participa vag la discuție. Rezerva impunea celorlalți, așa cum orice atitudine distinctă manifestată de membrul unui grup, singularizându-l, atrage atenția. Și pentru că tăcerea poate fi divers interpretată, cel mai adesea îngrijorând, oamenii, după fiecare ipoteză formulată, îi cereau avizul din ochi.

Zamfirescu țipa cel mai tare, împroșcând cu silabe și interjecții englezești. La intervale regulate, se dădea un pas înapoi măsurându-și tabloul din diverse unghiuri.

– Bietul om! Exclamă Elena Dimitriu. Peste ochii albaștri trecu o umbră. Se zgribulise toată. O floare înaltă, doborâtă de o pală de vânt: Prin ce clipe îngrozitoare trebuie să fi trecut...

Dabu, întins lângă căruciorul arhitectului, deschise ochii, ferindu-l pe celălalt de soare. O privi fix dar nu spuse nimic.

– Hai, că picași bine, cucoană, exclamă sarcastic farmacistul Popescu.

Se amuza copios, nu se știe de ce.

Minerva, deconcentrată, își lăsă pe iarbă bagajul, „recuzita" încropită la Vâlcea: pachete unsuroase în hârtie cafenie și legate chibzuit cu sfoară, borcane învelite în jurnal sub care se ghiceau mâncăruri grase, gospodărești, o sticlă cu un lichid roșu „vin natural, fără chimicale..."

În cerdacul stareței, maica Zenobia o arătă cu degetul. Pe chipul placid, gelatinos sub piele, locotenentul citi oarecare spaimă și un dispreț mirean.

– Asta-i Jeni Cociașu. Suflă: E sub stăpânirea Satanei...

Dobrescu o privi surprins.

– Cum așa?!

Maica Zenobia își strânse buzele fără sânge:

– Nu-i întreagă...

Locotenentului nu-i veni să creadă urechilor. O considerau pe Jeni Cociașu „plecată cu sorcova". Foarte bine, ăsta era jocul. Dar ca să se izbească în *anno domini* 1970, chiar într-un astfel de locaș, de o mentalitate ținând de evul mediu că nebunii sunt suflete pierdute aflate sub stăpânirea diavolului, nu, hotărât la asta nu s-ar fi așteptat.

Minerva ridică ochii. Silueta locotenentului i se păru mai fragilă ca oricând. Încerca o neliniște.

Îngrijorarea răpitoarei care-și lasă puiul pe apă prima oară...

Capitolul IV

Reconstituirea

Chilia lui Lucaci nu se deosebea de celelalte. Obișnuitul colț al icoanelor, scoarțe oltenești, un pat îngust, înalt și incomod cu multe perne, masa rudimentară din lemn de brad. Un singur amănunt – atenție gingașă din partea maicii Zenobia – o ulcică cu margarete și flori de cicoare înveselea fereastra.

Profitând de absența oaspeților, Minerva scotocea printre hârtii. Însemnări ciudate, semne stenografice. Felul în care fuseseră așternute, uneori pentru un singur semn o foaie întreagă, o determinau să se gândească la ideograme. Atenția îi fu atrasă de un plic obișnuit alb fără nici o indicație. I-l întinse locotenentului.

– Citește, te rog, chestia asta. Cu dicție și interpretare..

– *„Căci lacomii, avarii și desfrânații,* începu mirat Dobrescu, *nu-și vor găsi adăpost în împărăția cerurilor. Și în ziua aceea, îngerii vor trâmbița și va fi primul vai! Și va coborî un alt înger cu cartea deschisă și înfricoșa-se-vor păgânii și netrebnicii. Iar glasul din cer va zice: Acum mergi și ia cartea cea deschisă. Acolo e cuvântul și învățătura răstălmăcite pentru alte neamuri și alte împărății"*

Locotenentul răsuci foaia de hârtie în mână.

– Ce zici, Dobrescu?

– Bigotism ieftin! Mă surprinde doar că profesorul se ocupa se asemenea chestii.

– Și dacă ți-aș spune că în camera mea se află o „chestie" identică?

Locotenentul își lăsă ochii în jos:

– Mi-amintesc, o luă pe după vișin, că la ultimul curs de învățământ politic, tovarășul colonel Ionaș remarca lipsa de spontaneitate a unora dintre noi...

– Și care ar fi ăia? Dar că ți-am recomandat mereu, să nu stai cu capul între urechi, nu-ți amintești, dragă Dobrescule? Schimbă tonul: Toți din arhondaric au găsit ieri strecurate sub ușă asemenea scrisori. Faptul nu-ți sugerează nimic?

– Se pare că maica Zenobia își consumă surplusul de energie în preocupări intelectuale.

Minerva îl privi înecată de admirație:

– Ia te uită! Nici nu știam ce colaborator spiritual am. Spune drept, te-ai apropiat azi mai mult de 15 metri de domnișoara Elena Dimitriu? Se încruntă: Dobrescu Vasile, mă cutremură atâta ingratitudine! De ce mă obligi să-mi regret indulgența de la bacalaureat!?

Locotenentul își mușcă buzele: La urma urmelor, promisese atunci că va urma dreptul, și nu politehnica. El unul se ținuse de cuvânt. Alții și-au schimbat profilul...

– Să vedem ce explicație putem da scrisorilor. La prima vedere s-ar zice că avem de a face cu răvășele mistice. Expeditorul, o persoană obsedată de sumbrele profeții ale apocalipsului, poate fi oricine: o călugăriță, o cuvioasă din sat ori bigoți ambulanți însărcinându-se gratis cu oficiul. Incidentul nici măcar nu surprinde. Ambianța pravoslavică pregătește terenul psihologic. Până aici e clar!

– Clar, admise locotenentul. Mai departe...

– Ești bine dispus, Dobrescule? Mă rog! Da... Textul propriu-zis mă șochează.

– De ce? Atrage luarea aminte a celor vizați în primul rând: un grup de vizitatori tineri, indiferenți la disputa dintre

cer și Satana, oameni care probabil n-au intrat de ani de zile într-o biserică.

Minerva se strâmbă:

– Poate. Totuși, nu-mi place finalul: „Acum mergi și ia cartea cea deschisă. Acolo vei găsi cuvântul și învățătura răstălmăcite..." Sună a dispoziție: Du-te, fă și drege! O chestie precisă.

– După iz, fraza pare copiată aidoma dintr-un text religios.

– De acord. Dar de ce tocmai ăsta? S-au scris pagini mult mai semnificative și în fond mai adecvate unor intenții pioase. Ține minte, aici se ascunde ceva.

– La ce vă gândiți?

– Presupun deocamdată. Am impresia că mă aflu în fața unui mesaj. Un mesaj limpede pentru cel căruia îi era adresată misiva. Și, ca să nu reperăm destinatarul, copii identice au fost trimise tuturor oaspeților. „Cuvântul și învățătura răstălmăcite..." nu-ți sugerează o cheie? Ochii îi sclipiră: O cheie care se afla în posesia doctorului...

– Cheie? Ce fel de cheie?

– De la dulapul cu pălării! pufni Minerva. Îi întinse una din hârtiile de pe masă: Pricepi ceva? Nu! Simple semne pentru noi și alții fără semnificație. Deci cheie ar putea în ultimă analiză însemna cifru. Cifrul doctorului Lucaci. Și mai înseamnă... Ce mai înseamnă, Dobrescu?

– Că materialul, substanță solidă, lichidă sau gazoasă...

– Sau apă de ploaie...

Locotenentul ezită într-o poză ofensată și atitudinea încăpățânată a omului cu opinii

– ...a fost sustras.

– Cum poți bate câmpii despre solide, lichide și celelalte aiureli? Lăsând la o parte faptul că eu îl supraveghez de o săptămână și că cel puțin îi cunoaștem modalitatea concretă de lucru, arată-mi un singur obiect în încăpere, microscop, eprubete ori măcar o lampă de spirt care să certifice o activitate

de ordin practic. Deci, dintr-un bun început putem afirma cu certitudine că ceea ce s-a sustras egal fotografiat, au fost hârtii: caiet sau foi volante. Cifrul – în ipoteza că raționamentele noastre despre scrisoarea-mesaj se confirmă – răspunde totdeauna la o formulă. Formulă! Înțelegi?

– Așa e! Exclamă locotenentul. Limpede ca lumina zilei. Aveți dreptate.

Minerva deveni dintr-o dată circumspectă:

– Ia ascultă, Dobrescu Vasile, nu cumva ai început să-mi dai dreptate așa, ca la nebuni, numai ca să scapi de mine? Totuși: dacă aici se caută cheia, logic materialul a fost subtilizat înainte. Din datele pe care le deținem, putem afirma când: În timp ce Lucaci se afla la mănăstire, efectuându-se o spargere la locuința sa din Capitală. Pe undeva, savantul și-a făcut-o cu mâna lui. Să păstrezi astfel de documente într-o casă particulară și să te plimbi apoi cu rezumatul lor în vilegiatură, asta-i pur și simplu inconștiență. Dar te întreb eu, dacă au obținut materialul la București, pentru care rațiune spionul l-a urmat pe Lucaci aici?

Dobrescu se grăbi să răspundă:

– Ca să pună mâna pe cifru.

– Serios? Și atunci ce-i cu scrisoarea? Mesajul, am convenit, deocamdată, atrage atenția că manuscrisul e cifrat, iar în lipsa cheii nu poate fi folosit.

– Chiar!

– Există o singură explicație. S-a considerat că materialul e incomplet, fapt pentru care spionul a rămas în preajma profesorului. Scrisoarea-mesaj rectifică, precizând că ceea ce lipsește este cifrul.

– Cu alte cuvinte, remarcă locotenentul, în momentul de față spionul și-a îndeplinit misiunea. De ce continuă să rămână la mănăstire?

– Ei, aici e aici! Persoana se simte foarte bine camuflată și ține minte, Dobrescule, ne mai rezervă surprize. Bun! Hai

să vedem cum stau lucrurile în noaptea crimei. Așadar, Lucaci a fost ucis afară sub cerul liber, sau dacă ții la precizări sub prelata camionului. Ce-l putea determina pe un om în vârstă, culcat, poate adormit – vezi astemutul răscolit și pijamaua în care i-am găsit cadavrul – ce-l putea determina să iasă din cameră în puterea nopții?

– Un zgomot de afară.

– Nu e suficient ca să se aventureze dincolo de cerdac dezbrăcat, riscând la vârsta lui o pneumonie. Doarme cu șase pături, ba se simte și rău, vezi termometrul de pe noptieră, scos din etu, indicând 38°.

– Putea să fi rămas așa de dimineață.

– Cu atât mai grav. Când dimineața ai 38, seara bați spre 40. Deci îl vezi tu cu belelele astea făcând nudism sub clar de lună? Ce Dumnezeu, băiete?!

– Un interes acut.

– Vezi bine. Sare în ochi. Ei, continuă raționamentul. Ce să-l intereseze? Nurii domnișoarei de alături? Exclus! Numai ceva legat de invenția sa îl putea scoate pe savant din odaie. Pentru mine e aproape o certitudine. Încerc să-mi imaginez filmul nopții: Un zgomot oarecare îl trezește. Reține! Un zgomot produs în odaie, nu afară!

– De ce?

– Ia gândește-te, Dobrescu! Când spionul să zicem pătrunde în cameră, primul lucru de care se asigură este să constate dacă Lucaci doarme. Dacă n-ar fi dormit, de teamă să nu reacționeze, bătrânul ar fi fost lichidat pe loc, în patul lui, eventual era amânată acțiunea. Deci, căutând ceea ce îl interesează, se mișcă neândemânatic, scapă ori lovește ceva și îl trezește pe savant. Lucaci vede umbra dispărând și primul lucru la care se gândește sunt însemnările sale. Nu le găsește și disperat iese afară să și le recupereze. În pivniță îl surprinde pe spion fotografiindu-le. Individul habar n-avea de faptul că atrăsese

atenția savantului. Nu s-ar fi apucat de treabă care se face pe îndelete, înainte de a-și asigura liniștea...

Ignorând axioma că Minerva nu se lansează în afirmații gratuite, locotenentul îndrăzni totuși:

– De unde știm că se fotografia în pivniță și că cifrul se afla în agendă?

Minerva îi adresă un zâmbet amabil, care nu-l mai înșela demult:

– Dacă ne aruncăm ochii în altă parte decât perimetrul în care evoluează domnișoara Dimitriu, știm, Dobrescule! Lucaci avea o agendă format de birou cu scoarțe negre. Nu se despărțea niciodată de ea. Pe butoiul din pivniță am găsit amprenta perfectă pe care a lăsat-o în crusta de praf. Parcă trasă cu rigla. Alături, altă urmă, mai mică, corespunzătoare dimensiunilor unei lanterne. Deci, spionul și-a însușit conținutul agendei – cifrul mult râvnit probabil – fotografiindu-l. Procedeu clasic și expeditiv. Semnalându-și prezența, profesorul își semnează sentința de moarte. Nu mă întrebi de unde știu? Pe trepte diferite am găsit papucii doctorului. I-a abandonat câte unul în fugă. Urmarea? Afară, în spatele arhondaricului. Să ne grăbim până nu se întorc ceilalți.

Ieșiră. Minerva smulse dintr-un oțetar câteva crenguțe și rupându-le în bucăți le înfipse în pământul moale, căutând o anumită ordine. Contemplă rezultatul cu mâinile încrucișate la piept:

– E clar, Dobrescule, nu-i așa?

– Ați distins între două categorii de pași, individualizând una prin nuiele cu frunze și cealaltă rupându-le frunzele.

– Exact. Care îl identifică pe agresor și care pe victimă?

– Cărarea de urme cu frunze aparține lui Lucaci.

– De unde sistemul ăsta, să răspunzi la nimereală? Ce constați în primul rând? Cum mergeau cei doi? Calm, în pas de promenadă sau alergau?

– Alergau. Distanța dintre pași e mare. Amprentele scurte, iar vârful bine imprimat spre deosebire de mersul normal care apasă pe tocuri. Și cum profesorul își abandonase papucii, urmele imprimate de piciorul gol îi aparțin.

– Deci, cărarea fără frunze. Uită-te! Inițial s-a îndreptat spre tufișurile din stânga. Pe drum se răzgândește și o taie spre camion. Ce-ți spun urmele celuilalt?

– Asasinul parcurge drumul complet până la tufiș, îl caută pe profesor și, negăsindu-l, o ia spre camion. După încălțăminte pare a fi un bărbat înalt.

– Cu sau fără mustață? Spiritul de observație, Dobrescule! Nu-mi recunoști maniera cu totul personală de a bate blacheurile pe partea interioară?

Locotenentul o privi năuc:

– Formidabil! *Sunt urmele dumneavoastră!*

Capitolul V

Jeni Cociașu intră în scenă

Cu șevaletul sub braț, Zamfirescu se îndrepta spre pădurea din coasta mănăstirii.

Minerva, care îl pândise în spatele perdelelor de tifon, îl urmă după vreun sfert de oră. În mod excepțional, îmbrăcase o rochie de doc cafeniu la care asortase o pălărie rotundă de pai cu borul scurt. Elasticul îi sugruma bărbia, intrându-i adânc în piele. Semăna mai mult ca oricând cu o guvernantă englezoaică.

Trecu pe lângă odaia lui Popescu. Glasul farmacistului, alterat de anumite canoane de bulevard, răzbătea limpede. Din spatele ușii închise, vocea abstractă desprinsă de chip trăda mai acut personajul. Modulațiile nazale, din gușă ori „șmecheroase", scăpate prin colțul gurii încremenite într-un rictus flegmatic de mâncător de *chewing-gum*, izbeau urechile Minervei ridicându-i de fiecare dată semne de întrebare. Hotărât, Popescu era un individ curios... Ca și ceilalți. Radian, arhitectul olog, cu o minte scăpărătoare, îngrijorător de perspicace... Fata, apariție gracilă, nepământeană, luptând resemnată cu plămânii șubrezi... Pictorul, un excentric agreabil în fond, de o originalitate ostentativă, prea tare, fără nuanțe... Prea multă vopsea... Popescu, individ ieftin... Nu se putea debarasa o imagine parazit,

obsedantă: figuri alunecoase, cu gulerul ridicat, încercând să-ți vândă la negru bilete pentru un *Western* cu John Wayne...

Era o după-amiază splendidă de vară cu mult aur. Gâze, fluturi albi, viespi mârâind pe nas își făceau de cap la soare. Minerva culese un mac. Membrana subțire, aderentă, i se lipi de degete. Se întrebă dacă nu era cazul – așa, pentru pitorescul personajului – să-și prindă un buchețel la pălăria de pai. Oare câte femei, într-o ambianță similară, ar fi rezistat tentației?

– *Hello, Milady! How do you do?*

Minerva socoti că în asemenea împrejurări Jeni Cociașu s-ar topi fermecată, copleșită de personalitatea artistului.

Adoptă deci un aer fâstâcit, și se opri timidă la câțiva pași, încercând o compoziție toantă cu picioarele împreunate la vârfuri. Frământându-și mâinile la spate răpusă de emoție îngână:

– Știți, eu nu vorbesc englezește... Privi peste umărul pictorului și căzu în extaz. Vai ce frumusețe! Și ce seamănă!

Zamfirescu se dădu un pas înapoi, contemplându-și satisfăcut opera:

– How rampcapto! Cown not go!

Minerva îl privi de jos în sus ca un copil sfios și repetă:

– Știți... eu nu vorbesc pe englezește.

– Oh! Da?! Părea să încerce o mare surpriză. Nu-i nimic. Bătu cu degetul în carton: Vă place?

Trântit pe un covor de rugăciune turcesc, farmacistul Popescu, pașă cu turban de atlas alb și un briliant cât ceapa agățat cu meșteșug în pliurile de mătase, privea melancolic semiluna pe un cer bleumarin.

Izbea efectul ieftin. Culorile erau tari, contrastante, din familii diferite: verde-otavă, orange, violet.

„Înfiorător! Seamănă cu acadelele, peștii oribili de la Moși boiți strident ca să atragă ochiul. Tipul are mare tupeu".

Își ajustă zâmbetul:

– E minunat, domnule Zamfirescu. Ca pe fotografie. Și mustața... Parcă... Își duse degetul la tâmplă căutând comparația oportună!: Parcă e vie...

– Oh, *yes!* Vie! Hm, nostim spus, Nostim de tot!

Mai trase o pensulă îmbrăcând în albastru electric imineii farmacistului.

Minerva se așează pe un trunchi retezat, jucându-se cu un fir lung de iarbă din care încerca să-și mestereasă un inel. Deodată, începu să cânte, făcând totală abstracție de prezența pictorului. Întâi încet, mârâit, pe nas ca un bondar, apoi cu oarecare avânt. Era ceva cumplit, fals, fără melodie dar indiscutabil plin de vervă și bunăvoință:

– *Deschide, deschide fereastra,/ În brațele mele să cazi/ Frumoase-s cireșile coaaapte/Ca buzele tale nu-s!*

Surprins, pictorul se holbă la ea:

– Îl știți pe tot, *Milady?*

Minerva dădu din cap și trecu la strofa a doua.

– Plin de artiști pe aici, oftă Zamfirescu. Răcni: *How my tow now just me!*

– Cum să vă spun... Eu...

– Nu mai spuneți că știu. Nu vorbiți pe englezește...

Minerva indică spre tablou cu degetul mic ingenuu întins:

– Acolo lipsește ceva.

– Unde?

– Pe umărul lui don' Popescu, și își înghesui pălăria.

– Ce lipsește?

– Un porumbel. Chicoti: Am eu niște poze acasă cu Titi.

– Care Titi?

– Soțul meu personal... Vroiam să vi le aduc, așa de model, numai c-am uitat. Constată natural: N-am memorie, domnu Zamfirescu. Știți... De la bombardament... Întrebă fără legătură: Dar tabloul coanei preotese l-ați isprăvit?

– Oh *yes, Milady* Dumneavoastră nu doriți unul?

Minerva îl privi deconcertată:

– Ce să fac eu, domnu' Zamfirescu, cu coana preotească?

Pictorul râse adânc, din piept, emițând cascade distincte:

– Dumneavoastră să vă fac portretul, *Milady?*

– Vai... Ce idee... Sări în picioare. Obrazul i se înflăcărase: Ce idee! Pe 25 e ziua lui Titi. Ar fi o surpriză... Nu credeți, domnu' Zamfirescu?

– Un gest cât se poate de delicat, *Milady*.

Minerva își aminti cu un zâmbet ascuns întâmplarea unei prietene. Femeia se fotografiase la un mare studio de pe Calea Victoriei în vreo opt poziții sentimentale – să-ți dea lacrimile – cheltuind o grămadă de bani. Era aniversarea bărbatului ei și își bătuse mult capul căutând o surpriză inedită. Nefericitul contemplase năuc fotografiile, neânțelegând în ce constase cadoul. Nevastă-se pe de altă parte, ultragiată, nu înțelegea de ce nu pricepe el...

– Numai că... (fâstâcită, trăgea de nasturele rochiei) numai că nu știu dacă am bani destui.

– Cum îl vreți, *Milady?*

– Știu eu?! Cam așa! Și desemnă cu mâinile în aer un dreptunghi uriaș. Îl pun în sufragerie, deasupra bufetului, lângă peretar.

– Peretar? Cown snowd patre stowe?!

– Eu l-am brodat, don' Zamfirescu. Are chenar de floricele albastre și la mijloc scrie: *Mult mă gândesc, ce să gătesc, pe Titi să-l mulțumesc. Scump să nu fie tare și gustos la mâncare"* Adăugă triumfătoare: Poezia mea!

Era un slogan, descifrat cândva în Obor pe o bucată de etamină între pușculițe de ghips, balerine cu zâmbet tâmpit, peisagii dulcege și colombine trase în indigo pe pânză...

Zamfirescu îmbujoră luna cu o tentă portocalie. Părea să facă niște calcule complicate.

– Ei, *Milady,* pentru dumneavoastră 300 de lei. Șopti conspirativ: Farmacistului i-am luat patru. Dar pentru că e o surpriză...

Dezamăgirea alungi chipul Minervei.

– Vai! E... e prea mult, domnu Zamfirescu. N-am de unde... Suspină: Ce pot să fac?

– Prea mult! O cer! O demoni! Gentil clown songto! faither! Ascultați la femeia aceasta! Și eu care presimțeam o capodoperă, moment de unică inspirație! O culme! Apoi, brusc pe un ton cotidian: Las la doi cincizeci. Hai! Respinse aerul cu palmele: Treacă de la mine.

Prompt îl dădu jos pe Popescu și puse un carton nou. Rândui printre pensule și tuburile de vopsea, își șterse mâinile într-o cârpă murdară și decise expeditiv:

– Gata! Începem!

– Vai. Domnu Zamfirescu! Chiar acum?! se miorlăi Minerva, dând a înțelege că altfel vedea ea treaba. Adică în orice caz după prealabile preparative sufletești și la oglindă.

– Acuși e 25, *Milady*. Dacă vreți să vi-l livrez la termen! Tună din senin: Somo now rowtea! Aveți o poză de-a lui Titi?

Minerva se felicită că nu ignorase nici un element din existența „personajului". Stăruise chiar să se înjghebeze căminul așa-zisei Jeni Cociașu. Undeva într-un apartament din Drumul Taberei fusese agățată fotografia Minervei la braț cu „Titi", surprinși în timp ce ieșeau de la Sfatul Popular...

„Titi" (fusese ales un ofițer mustăcios, cu aer de familist) cumpăra în fiecare dimineață iaurt și chifle, dădea relații cui vroia să-l asculte despre sănătatea lui Jeni, vecinii interceptau aproape zilnic câte o ilustrată duioasă expediată de la mănăstirea Domniței.

Minerva avu grijă să piardă în curtea arhondaricului, chitanța de plată a întreținerii emisă pe numele lui Jeni Cociașu, câteva rețete medicale, ca și o hârtiuță cu socoteli gospodărești (zahăr, ulei, flecuri la pantofii lui Titi etc.)

Își duse reflex mâna la buzunarul rochiei și scoase o fotografie boțită reprezentând un sergent în permisie tras în poză cu un picior înainte și mâna sprijinită pe o masă cu flori.

– Nu mă despart niciodată de ea... Dar de ce vă trebuie, domnu Zamfirescu?

– Mai puneți doi poli și-l fac și pe el. Imaginați-vă! Își duse inspirat mâna la frunte: În stânga jos, calul. Titi, cu iatagan și turban ca al lui Popescu, puțintel crăcănat...

– Crăcănat, domnu Zamfirescu?!

– Nu mă întrerupeți. Chap now tucraw! E în poziție de atac. Pe brațul stâng, dumneavoastră, cu o nuia în rochie de muslin, eșarfă de moar, și conduri de aur. *Răpirea din Serai!* Asta e!

Își scuturâ pumnii amenințând copacii.

– Vai! Domnu Zamfirescu! Exclamă extaziată Minerva. Dar lună nu puneți? E așa de frumos cu lună...

– O.K.! Gata. Poziția!

– Aranjă capul Minervei, săltându-i puțin bărbia.

– Vai de mine , domnu Zamfirescu, fiți cuminte. Chicoti: Mă gâdil...

Cu un ciot de cărbune, pictorul trăgea linii ample.

Credeți c-o să fie gata la timp?

– Certamente, *Milady*. Oricum, ne reținaici cercetările.

– Vai, așa e! Ce ți-e cu soarta asta! Uite cum n-a avut parte domnul profesor să-și vadă portretul. Vorba lu' Titi: Viața omului ca lumânarea. Sufli și gata.

– Just me urnte people!

– Dar oare nu puteți să-l terminați așa, din memorie?

– Evident, *Milady*! Dacă mi-o cer moștenitorii.

– Săracul de el... Vă lăuda mereu: „Ce băiat blajin și impostor..." Oare ce-o fi vrut să spună?

Pictorul se înecă subit.

– Că-i viața grea... Bărbia, bărbia sus! Pentru numele lui Dumnezeu!

– Stau și mă gândesc, domnu Zamfirescu, când aveți timp să lucrați atâta: coana preoteasă, rațele, Sfinții doctori fără arginți Cosma și Damian. Acum eu... Știți, îi spuneam și lui Titi: Dragă motânel – că eu așa îi zic în intimitate – cred că dumnealui pictează și noaptea...

– Noaptea! Urlă Zamfirescu. Noaptea, spune femeia asta! Noaptea la lumină de opaiț! O, *Botticelli*! O, *Michael-Ange!* O, *Da Vinci!*

– Vai! V-ați supărat? Eu... Eu așa credeam.

Enervat, pictorul își înfundă basca până la sprâncene.

– Bine faceți, domnu Zamfirescu! E curent aici. Trage pădurea. Vai, știți cât mă necăjește Titi! Iarna nu îmbracă decât pijamaua sub pantaloni. De-ar fi și el așa prudent...

Omul rămase cu pensula în aer, vag crăcănat.

– Prudent? Ce-i trece prin minte femeii ăsteia!?

– E foarte bine, bătu câmpii mai departe Minerva. Cum zice Titi: paza bună trece primejdia rea. De pildă azi noapte când a început să strige domnul Radian, altul mai bezmetic ieșea pe sală de curiozitate sau altceva, se întâlnea ferească Dumnezeu cu ucigașul...

– Ce vă face să credeți că n-am ieșit?

– Păi... făcut Minerva încurcată, ziceați că dormeați.

– Nu dormeam.

Glasul urca amenințător. Minerva își încruntă sprâncenele încercând o logică elementară.

– Păi dacă nici nu dormeați, și nici nu lucrați... Privirea i se aprinse: A! Își lăsă ochii pudică: Știu unde erați...

– Unde?

– Nu pot să spun...

– Unde? răcni pictorul. Justme owcarl sing!

– Dacă nu pot, se bosumflă Minerva, trăgând de tivul rochiei până se desprinse.

– Ce vreți să insinuați, *Milady?*

Minerva șopti în spatele palmei făcute căuș spre mănăstire:

– Mă... mă gândeam că poate... la domnișoara Elena în odaie. Nu vă supărați... așa, ca s-o liniștiți...

– Domnișoara Dimitriu dormea.

Dar în glasul voit indiferent, Minerva ghicea satisfacția căreia nu-i rezistă nici un bărbat între 15 și 90 de ani când i

se atribuie gratuit, succese de ordin sentimental, mai ales dacă acestea vizează femei frumoase. Se schimbă imperceptibil vocea, pieptul se bombează agresiv, un zâmbet special alunecă pe obrazul aprins.

– Înseamnă... Înseamnă că ați ieșit pe culoar.

Chipul Minervei ilustra cea mai mare surpriză.

– Ce vi se pare formidabil, *Milady?*

– Cum să iasă cineva noaptea!? Pustiu... Întuneric... Trebuie să ai curajul domnului Popescu. Îi spuneam și lui Titi: Vai, dragă motănel, că eu așa... mă rog, e acolo la mănăstirea Domniței o persoană foarte îndrăzneață, un farmacist, un om extraordinar. Dezlegă și cuvinte încrucișate. Șopti conspirativ: L-a văzut pe criminal!

– O.K. Și de ce n-a pus mâna pe el?

– A! Asta am uitat să-l întreb... Știți, memoria... Dar mi-a povestit totul.

– Hm! Făcu ironic pictorul. Dar că pe mine m-a încuiat în odaie v-a povestit?

– Domnul Popescu? Nu se poate!

– Atunci cine! Cine, *Milady?* Urlă din senin. Panait dormea, fata așișderea, Radian se exclude.

– De ce, domnu Zamfirescu? Întrebă nevinovată Minerva. Dormea și dumnealui?

Interzis, pictorul rămase fără glas. Se uită un timp înainte, căutându-și aerul. Izbucni pe neașteptate, într-o avalanșă de imprecații englezești, urlete și țopăieli samba, stranii în decorul patriarhal al mănăstirii.

– Mă omoară! Această femeie a venit să mă omoare! Ce-are cu mine?! O, demoni! Can troub es emurder!!!

Minerva se ghemuise după buștean, așteptând să se liniștească. Ochii îi jucau înspăimântați și tresărea parcă lovită la fiecare răcnet. Profită de o pauză a pictorului și îngână abia auzit:

– Vai, domnu Zamfirescu! Iertați-mă. Vă... vă mai dau zece lei. Să fie trei sute, cum ați zis dumneavoastră la început.

Omul își lărgi gulerul:

– E nemaipomenită! De ce nu putea să mă încuie Radian!!!

– Am înțeles, domnu Zamfirescu, îl întrerupse ofensată Minerva. Un tovarăș ca dumnealui, serios, distins, arhitect, n-ar fi făcut o astfel de glumă.

Pictorul se sufoca.

„De astă dată, cred că am mers prea departe".

Minerva își pocni o palmă peste frunte:

– Vai! Acum îmi dau seama. Sigur că da. Domnul Radian nu poate să umble. Că-i spuneam și lui Titi...

Zamfirescu, extenuat, gâfâia. Renunță la reverențe și, cu o curiozitate aducând a ultimă dorință, se interesă:

– Ascultă, coană Jeni! Cum te suportă? Ce-i Titi ăsta? Misionar?! Pocăit?!

Minerva găsi prilejul să se sclifosească, legănându-și umerii cu mișcarea aceea care la copii înseamnă „sâc, tăticul meu e..."

– E înscris la parașutiști și are carnet de donator! Își îngustă privirea luând o expresie de adâncă meditație: Dar la domnișoara Elena Dimitriu v-ați gândit?

– Crezi că toți sunt sonați, madam?

– Adică cine mai e? Întrebă Minerva surprinsă. Vai! Râdeți de mine, domnu Zamfirescu. Păi de unde știți că fata dormea, dacă erați încuiat în cameră?

– Dar fereastră n-am?

– Se vede de la dumneavoastră?

Am sărit pe geam, *Milady*! Puse mâna pe pensulă. Capul sus! Degetul mic încârligat. Face distins!

– Vai, domnu Zamfirescu! Dar ceasul îl puneți? Nu mai contează câțiva lei acolo...

– Hatm pals owgonotbet! Oh, Odin! Oh, vikingi! *Răpirea din Serai* cu ceas la mână! Televizorul nu vreți să se vadă? Dar frigiderul „Fram"?

– Păcat! Îl am de zece ani. Își pironi ochii pe mâna pictorului: Al dumneavoastră e de aur?

– *Yes!*

– Ce seamănă cu al lui domnu' profesor...

Pictorul păru o clipă descumpănit dar se redresă repede:

– Aș! Al meu are cadran fosforescent.

– Înseamnă că puteți vedea și pe întuneric ce oră e. Vai! Acum înțeleg de unde știa domnu Popescu că era patru când ați sărit pe fereastră.

– Hm! Patru era, dar nu de la mine o știa.

– L-o fi întrebat pe domnu profesor...

– Unde?! Pe lumea ailaltă?

Dincolo de cinismul pictorului Minerva sesiză ceva, un ton, aproape un glas nou, altul decât cel cu care se obișnuiseră oaspeții arhondaricului.

– Vai, domnu Zamfirescu... apoi, după o pauză: Nu înțeleg.

– Lasă că-ți explică Titi. Bărbia sus! Mai mult! Mai mult! Așa! Zâmbetul obosit!

– Cum să-l obosesc, domnu Zamfirescu?

Pictorul își aruncă pe spate capul leonin cu bucle dese, brune. Un leu cu nasul cârn și gura în formă de inimioară.

– Jesus Maria!

– Așa zice și Titi al meu când pierde la șeptic. Aruncă cu papucii de pereți. Dar că veni vorba. Știți ce cred eu, domnu Zamfirescu? Privi în jur circumspectă apoi șopti misterios: Ucigașul a intrat întâi la domnul Radian. Domnul Radian a început atunci să țipe și să azvârle cu papucii. Altminteri ce rost avea să strige, așa din senin? Dumneavoastră nu l-ați auzit că dormeați...

– Imaginați-vă, *Milady*, că tocmai atunci săream pe fereastră.

– Îmi închipui ce era pe culoar. Ca la noi la bloc, când se întoarce a lu' Ciolac beat. Ieșim cu toții în cămăși de noapte, cum ne-apucă. Vai nici nu știți ce teatru e!!

– Colentina *Street*... Aicea-i lume subțire, *Milady*. Se făceau că plouă. Curajosul dumneavoastră Popescu se vârâse cu siguranță sub pat, că-n odaie nu era și nici pe sală. Domnișoara Dimitriu s-a întors pe partea ailaltă, în timp ce enigmaticul Dabu se odihnea în spatele dulapului din odaia dumneavoastră.

– A mea!? Vai! Știți, domnu Zamfirescu, încep să intru la idei. Ce au oamenii cu mine?! De exemplu, eu urmez un tratament pentru... În fine, făcu cu tonul omului care nu ține să vorbească despre neplăcerile personale. Și mă duc mereu la doctor. Închipuiți-vă, domnu Zamfirescu, intru, dau frumos bună ziua, și doctorul așa, tam-nisam, mă întreabă repezit: „Cât fac 7 ori 8_"

– Ce chestie!?

– Stați că n-am terminat. Astăzi m-am întâlnit de trei ori cu domnul procuror. Ce credeți?! Din senin, din iarbă verde, nici noroc, nici altă vorbă, de fiecare dată ce ziceți că mă întreabă?

– Ei?!

– *Oare ce-o fi căutat pictorul la patru dimineața în odaia victimei?*

Zamfirescu scăpă paleta din mână.

•

MINERVA CĂTRE LOCOTENENTUL DOBRESCU:

„Cască ochii, Dobrescule, nu gura!

1. *Atenție la felul în care-l abordezi pe Zamfirescu. E importantisim! Nu-l lăsa nici o clipă să te ia tare și fă-l să înțeleagă de la bun început că atmosfera english-language te mișcă tot atât de mult ca și curentul nu știu care din Marea Caraibilor. Ca să nu te asasineze, poți la un moment dat să-i demonstrezi că e un impostor. Amicul – mă simt obligată să-ți atrag atenția – recurge adesea la bruiajul saxon nu doar din considerente de ordin pitoresc: o face mai ales când se simte încolțit și încearcă să câștige timp. Sfatul meu: tratează-l ca pe un om absolut normal, care își truchează personalitatea. Aceasta îl va îngrijora.*

2. *Zamfirescu pretinde că nu lucrează noaptea. Vezi cum stau lucrurile în realitate. Treaba e destul de simplă. Tablourile constituie barometrul ideal. Ar fi trebuit să te*

gândești singur la chestia asta, dar înțeleg că nu ai timp. Domnișoara Elena Dimitriu merită oarecare atenție...

3. *Cineva l-a încuiat în cameră. Pretinde că Panait și Elena Dimitriu dormeau. Prin excludere, ajunge la concluzia că farsa i-a făcut-o Popescu. Oare e vorba de o farsă? Ce zici băiete?*

4. *A sărit pe fereastră în momentul în care Radian a început să strige după Dabu. Încearcă să afli ce a făcut practic, după aceea. Întrebări directe, fără jenă, cu aerul că știi totul și nu aștepți decât confirmarea.*

5. *Zamfirescu se concentrează greu. În consecință ia-l repede, nu-i lăsa timp să se adune. Trecerea de la o chestiune la alta să fie bruscă, aparent fără legătură. Este esențial ca în acest moment al discuției să nu-i îngădui divagații shakespeariene.*

6. *Cum a ajuns la mănăstirea Domniței? Nici un detaliu nu e de prisos.*

7. *Stoarce maximum de amănunte. Prin deformație profesională, ochiul pictorului e ager și exersat. Dacă știi cum să-l iei, poți obține detalii interesante. De altfel, nutresc convingerea că Zamfirescu e un bun psiholog. Rețeta lui comercială o dovedește cu prisosință.*

8. *Cândva, aceste sugestii vor intra în Larousse la rubrica „Pilde și precepte bine simțite". Fii mai pătruns de chestia asta, Dobrescule!*

9. P.S. *Distruge totuși epistola. Poate cădea în mâna asasinului sau a unei „anumite persoane" care, lipsită fiind de simțul umorului, și-ar induce în eroare cititorii..."*

•

– *How do you do, my Lord*?

Pictorul Bombi Zamfirescu deschisese ușa larg, înclinând o reverență țeapănă. Îl măsură pe Dobrescu cu ochi sticloși și repetând knics-ul, urlă:

– Îmi daţi voie? Ducele de Essex.

– Hai noroc, tovarăşu', făcu moale locotenentul: Cardinalul de Richelieu.

Stăpânindu-şi râsul, se întoarse cu spatele observând dezordinea încăperii. Tuburi de culoare, cartoane pictate, schiţe, în creion sau cărbune, şevaletul înconjurat de sticle goale. Judecând după etichete – coniac, vodcă, şliboviţă, gin – pictorul nu manifesta preferinţe.

Zamfirescu îi sesiză privirea şi explică:

– Combustibil. Nu pot lucra fără! Mycasttl megrowoyoungs little!

– Oxford?

Pictorul îşi umflă pieptul şi scoase un muget înfricoşător.

– Teab justlings andso!

Concomitent, bubuiră lovituri în peretele din stânga şi se auzi vocea înfundată a lui Popescu:

– Hei, Dilimache! Sonoru!

Zamfirescu bău scurt paharul cu gin. Îşi plimbă ochii asupra locotenentuui cu fixitatea aceea sticloasă care nu se datora atât alcoolului, cât unei conformaţii specifice. Părul negru buclat îi cădea pe frunte. Exclamă cu bărbia înfiptă în lavaliera bogată, portocalie:

– Doriţi un tablou, *gentleman*? 200 simplu, 300 compus! So and my job. Ce-aţi zice de o liră în dreapta, lauri pe frunte şi togă romană! Răcni: *Evrika*! Nero privind Roma incendiată! Mâine seară livrarea.

Locotenentul îl cântări lung. Spuse blând:

– Eşti mata drăguţ să stai ţeapăn? Mă oboseşte vânzoleala...

Zamfirescu rămase o clipă deconcertat. Se aşeză totuşi pe marginea patului, încrucişându-şi marţial braţele pe piept.

– Azi-noapte, în jurul orei patru, doctorul Lucaci a fost asasinat.

– Sânt dezolat. Nu i-am isprăvit tabloul.

– Ţi-l comandase el?

Pictorul scutură hotărât din cap.

– Oh, nu! L-am conceput pentru plăcerea mea. Sunt un om de artă. Aspectul material e secundar.

– De-aia pictezi rațe, lebede plutind, țigănci despuiate și-ncoronezi toante cu dinți de tablă în față?

Arată spre vraful de cartoane. Mâna avea har în mod cert, dar subiectul și maniera nu depășeau anumite preferințe oborene în zi de târg.

– Oh, yes go new kaw!!!

Ridică pumnii, amenințând cerul.

– Gata băiete! îl întrerupse Dobrescu. Cunosc partitura. Mă interesează ce-ai făcut azi-noapte.

– Am lucrat.

– La opaiț?

– *Yes*!

– Ce anume?

– Portretul preotesei, cu puradelul... ăăă... cu prințul moștenitor.

– N-ai ieșit deloc?

– Nu, Până spre miezul nopții, mi-a ținut companie Popescu, farmacistul. Eram beat, *my Lord*, beat mort.

– Poate de aceea nu-ți amintești.

– Exclus! Cineva mi-a făcut o glumă azi-noapte. M-a încuiat în odaie.

– Cine?

– Habar n-am. De dimineață eram prea agitați în legătură cu moartea doctorului și, evident, n-am mai întrebat.

Ochii locotenentului alunecară pe încălțămintea pictorului.

– Ce număr porți?

– 42.

– Hm! Ca și asasinul profesorului... Nu ți se pare ciudat?

– *My God!* Habar n-am despre ce vorbiți, dar vă asigur că suntem trei indivizi în arhondaric cu încălțăminte identică. Chiui: Sortimentul Mondial pus pe piață acum două săptă-

mâni! Coincidență bizară, o zei! o, Edgar Wallace! toți cu același număr!

– Cine sunt ceilalți?

– Farmacistul și arhitectul.

– Cei trei apostoli erau doi, parafrază Dobrescu. Arhitectul Radian iese din competiție din cauza infirmității.

– *Oh, yes*! Un băiat admirabil. Are o inimă să tai geamuri cu ea. Am rămas doi: Popescu și cu mine. Unul din noi e asasinul. Își umflă plămânii: Cant my so white mizerably!

– Dumneata spre cine înclini? îl întrebă serios locotenentul.

Pictorul luă poza lui Napoleon la Waterloo. Își lăsă colțurile gurii în jos și mugi înfundat:

– Popescu mi-e prieten. Deci eu, eu sunt asasinul. E logic! Radian n-are picioare, farmacistul e prea simpatic. Prin excludere...

Dobrescu se ridică...

– Mi-e teamă c-am să te iau în serios, domnule Zamfirescu. În primul rând, astă noapte n-ai lucrat la portretul preotesei.

– Interesant!

– În engleză, *interesting*! N-ai lucrat, pentru simplul motiv că n-ai avut lumină. Ti se isprăvise gazul de la lampă, asta dacă în general erai dispus să lucrezi și o poți face în astfel de condiții.

– Gazul se putea isprăvi spre dimineață.

– Uite ce e „*my Lord*", dacă ai tras o singură pensulă în noaptea trecută, în condițiile de umiditate de aici, tabloul ar fi fost ud acum. Atinse portretul. Sunt cel puțin două zile de când n-ai mai pus mâna pe el. Probabil te tocmești încă pentru nourași, vegetație tropicală sau naiba mai știe ce. Pe scurt: te sfătuiesc la modul cel mai amical să-ți bagi mințile în cap. Să știi *că english-song*-ul dumitale nu mă impresionează – în treacăt fie zis – habar n-ai de limba lui Byron, dacă pot spera că ai auzit despre el. S-a comis o crimă iar dumneata ai obligația unor relatări exacte cu privire la evenimentele din noaptea trecută. Insist: exacte! Așadar, s-o luăm cronologic. Ce te-a

determinat să alegi mănăstirea Domniței și cum ai obținut aprobarea?

– Dragă tovarășe procuror – bag de seamă că aveți alergie pentru apelativul *my Lord* – orice artist care se respectă și crede în posteritate...

– *Louvre, Prado* și *Ermitaj*-ul își dispută de pe acum căprioarele și țigăncile dumitale... Te-am rugat să fii serios.

Pictorul oftă semnificativ:

– Oare care dintre contemporani l-a înțeles pe Van Gogh, pe Manet... Three carefill you... Se întrerupse brusc, amintindu-și recomandarea locotenentului. În sfârșit! Am venit la mănăstire ca să admir peisajul, iar aprobarea am obținut-o fără dificultăți. Își supse buzele: Din fericire, mai există oameni – o, *rara avis*! – se interesă amabil: Vă deranjează și latina? Reluă: Mai există oameni care pot sesiza licărul, scânteia. Urlă: Fulgerul divin, atunci când îl întâlnesc.

Un nou bubuit zdruncină peretele:

– Dom'le! țipă exasperat Popescu, chem miliția!

Pe un ton cotidian, pictorul comentă:

– Târlă, neică, ce mai!

– Totuși nu i-ai disprețuit compania azi-noapte...

– Sânt un generos. Îmi încasasem o parte din onorariul pentru ultima lucrare...

– Cât?

– O gâscă, răspunse concesiv Zamfirescu. La urma urmelor, Gauguin, ridică degetul în sus, marele Gauguin picta pe banane! De fapt, Popescu reprezintă un tonic. Ca să-ți realizezi propriile valențe, un termen de comparație e strict necesar. I-am suportat deci prezența timp de două ore.

– Adică?

– De la 9 la 11.

– Apoi?

– M-au trezit vocalizele domnului Radian. Cred că repeta pentru brigada artistică *Arhitecții veseli*...

– Și?

– Cum ușa era încuiată pe dinafară – bănuiesc că amicul Popescu se afla în criză de umor negru – am ieșit pe fereastră.

– Curiozitate?

– Îm! Să-i zicem necesitate. O anumită necesitate...

– Logic, te-ai întâlnit pe sală cu ceilalți oaspeți ai mănăstirii.

– Eroare. N-am întâlnit pe nimeni.

– Pesemne dormeau.

– Doar Panait și domnișoara Elena Dimitriu. Am remarcat cu totul întâmplător privind pe gaura cheii...

– Nu te-ai înșelat cumva?

– Aș! Ochi de artist. Întorcându-mă în cameră n-am mai putut dormi. Făcu o pauză și șopti: Nu m-a lăsat ea...

– Cine?

– Town rostcup! Muza! Inspirația... Mă obseda chipul unui tânăr zărit prin împrejurimi. Ce cap! Ce trăsături! Câtă expresivitate... Schițasem ceva chiar atunci. Un tip amabil care ne căuta societatea. Cum cea de aici nu este eminamente politicoasă, a trebuit să renunțe.

Străfulgerat de o idee, Dobrescu întrebă disimulându-și interesul:

– Când l-ai văzut?

– Ieri dimineață. Precis. Pusesem bascul roșu.

– Nu înțeleg. Ce legătură are bascul dumitale cu...

– Oh! îl întrerupse Zamfirescu, am șapte băști diferit colorate: Luni, marți, miercuri... joia pun bascul roșu și desenez în creion roșu. Vinerea e albastră. N-ați auzit de epoca bleu a lui Picasso?

Dobrescu își încruntă sprâncenele:

– Ești amabil să-mi arăți și mie schița?

Zamfirescu râse larg:

– Is so strange! *Schița a dispărut...*

Capitolul VI

Jeni Cociașu e suspectă!

Stăteau în cerdac. Pictorul Bombi Zamfirescu vorbea despre împerecherea culorilor într-o terminologie incomprehensibilă, punctată des cu sonorități englezești și divagații inutile. Radian asculta fără să-l audă. Dabu trăgea dintr-un capăt de țigară, rar, gospodărește, privind undeva, departe, dincolo de zidurile vechi ale mănăstirii. Răsfoind plictisit o revistă franțuzească cu aerul intelectualului de rasă. Popescu cerceta discret efectul preocupărilor sale. Fata descifra sentința soartei în labirintul zațului din ceașcă zâmbind trist.

Privindu-i de jos, locotenentul Dobrescu medita asupra ceea ce va să zică plictiseală colectivă. Atunci își făcu apariția Minerva. Purta aceeași rochie largă, lungă, șleampătă, la care asortase „șalul cel nou primit de la Titi cu zece ani în urmă". Exclamă tonică:

– Bonjur copii! Cum nimeni nu se înghesuia să-i răspundă se apropie de arhitect: Vai, domnu' Radian! Se poate?! Poftim, iar v-ați dezvelit picioarele. Să știți că mă supăr! Zău mă supăr...

Și îi aranjă peste genunchi pătura cadrilată, cu o dragoste de mamă.

Dobrescu își imprimă vocii timbrul baritonal:

– Dacă sunteți amabilă, doamnă, aș vrea să discut cu dumneavoastră.

Minerva se uită în jur, apoi întrebă surprinsă:

– Cu mine?!

Coborî treptele cerdacului. Ferindu-și fața, în paginile revistei, farmacistul o povățui:

– Vezi cu o sucești, coană Jeni. Ăsta e procurorul...

Pășea nehotărâtă trăgând de cutele rochiei. Îndată ce ajunse în preajma locotenentului, șopti fără să miște buzele:

– Întoarce-mă cu fața la ei.

Dobrescu descrise un arc de 180 de grade, cercetând-o curios. Minerva se roti încercând să dea o întrebuințare firească mâinilor. În cele din urmă le duse la spate. Clipea des așteptând.

– Cociașu Eugenia – începu locotenentul – casnică, 39 de ani...

– 38 și zece luni, rectifică ofensată Minerva.

– Unde vă aflați azi-noapte?

– Unde să fiu? La București.

– Sigur?

– Vai!

– V-aș ruga să-mi răspundeți fără farafastâcuri și cât mai limpede. Cine poate să confirme că acum zece ore erați în Capitală?

– Știu eu cine?

– Cum nu știți, doamnă?! Pentru ce ați plecat de la mănăstire?

– A! Coborî pudic pleoapele mărturisind rușinată: Voiam să-l văd pe Titi... Completă mândră: E soțul meu.

– Deci ați rămas lângă Titi până azi-dimineață.

– Până aseară. Că și dumnealui... tot artist. Zugrav ca domnul Zamfirescu...

Pictorul își înălță brațele spre ceruri mugind:

– O *Michael Ange*! Crow sea law smokegran...

– Săptămâna asta, reluă Minerva senină, lucrează de noapte.

– Tocmai săptămâna asta? Ce coincidență! Când ați plecat spre gară, bineânțeles vecinii dormeau...

– Păi, ce erau să facă?! Că nu luaseră chenzina. Abia pe 14. Chicoti: Atunci să vedeți bairam!!! Ies în hol, domnul'

procuror și dă-i rău, și dă-i chiote toată noaptea... Adăugă pe tonul cetățeanului onest, solicitat să dea referințe: Niște tovarăși foarte simpatici de altfel. Activează și în comitetul de bloc...

Dobrescu socoti că e momentul s-o întrerupă.

– Pe drum, desigur nu v-ați întâlnit cu nimeni...

– Vai! Cu cine să mă întâlnesc?! Eu sunt o femeie cinstită.

– Iar biletul de tren l-ați pierdut!

Minerva inventarie poșeta conștiincios, fără grabă, apoi, stupefiată de perspicacitatea „procurorului", confirmă:

– Știți că aveți dreptate?!

– Cu ce erați îmbrăcată?

– Când?

– Azi-noapte.

– Vai!!

Roșise toată.

„Cum naiba – se întrebă locotenentul – îi reușește figura?"

– Mă rog, azi-dimineață în tren.

– Azi-dimineață... azi-dimineață... cu...

Vorbele i se opriră undeva în cerul gurii.

– Nu vă amintiți?

– Așa... ca de obicei...

– Adică?

– Cu ghetuțele.

– Aha! Scoase din sacul de sport bocancii Minervei: Îi recunoașteți?

– Cum să nu? Sunt ai mei.

Locotenentul clătină din cap lămurit:

– Cercetările atestă fără dubiu, că în noaptea crimei asasinul purta acești bocanci.

– Vai!

– Ați putea să-mi explicați și mie cum au ajuns la mănăstirea Domniței de vreme ce posesorul lor îi purta în București?

Minerva se holbă cu atâta convingere încât Dobrescu avu impresia că ochii sunt gata-gata să-i sară din orbite.

– Domnu' procuror... eu... știți... de la bombardament... Îi spuneam și lui Titi: Dragă motănel – că eu așa îi zic în intimitate – cred că eu am uitat ghetuțele la mănăstire.

– Zău?! Adineauri le aveați în tren.

– Așa am zis? Poate că le aveam...

– Vă bateți joc de mine, explodă locotenentul. Ba-i aveam, ba nu-i aveam! Ce-i aici, hopa Mitică?

Farmacistul Popescu completă în surdină și spiritual:

– Cade jos și se ridică!

– Unde vă treziți?! Ce-s chestiile astea cu comitetul de bloc, cu bombardamentul și motăneii?! Vă rog să aveți o atitudine cuviincioasă!

– Vai!

– Și fără scălămbăieli! Ar trebui să vă fie rușine! Femeie în toată firea!

Minerva, gata să plângă, se îndreptă spre grupul de pe cerdac. Tinea mâinile întinse ca un copil admonestat care-și caută refugiul la poala bunicii. Căzu la pieptul Elenei Dimitriu. Impresionată, fata îi mângie bretonul șoptind:

– Fii cuminte. Te rog... Gata... gata...

– Domnule procuror, am impresia că depășiți orice măsură!

Palid, arhitectul Radian frământa spasmodic, brațele cărucciorului.

În jurul Minervei, farmacistul și pictorul o copleșeau cu amabilități.

– Lasă, Milady...

– O fi având omul supărări pe acasă...

– Nu opinia dumneavoastră mă interesează, domnule Radian, declară locotenentul, ci ceea ce ați făcut azi-noapte. La asta vă rog să reflectați.

Și se îndepărtă meditând la „adevărata vocație" a Minervei...

•

Pe la cinci după-amiază, farmacistul Popescu ieșise în fața cerdacului la soare. Se tolănise sprijinit de zid și fuma leneș,

urmărind toropit pe maica Zenobia care curăța mazăre cu un lighean în poală.

Femeia îngâna ceva, un psalm, mai mult o tânguire. Buza inferioară a farmacistului, foarte roșie pe chipul alb, se umfla cu un dispreț în care ghiceai instinctiv o înaltă apreciere de sine. Găini pestrițe își făceau de lucru dând cu clonțul în pietricele, ori grăbind pasul cu mișcări sincronizate de gușă. Farmacistul rupse un șomoiog de iarbă, încercând să le ademenească. Întoarse capul și o văzu pe Minerva coborând treptele cerdacului.

– Bonjur, cucoană!

Minerva șopti stins, ca o pisică prizonieră sub duș:

– Vai, domnu' Popescu, ce m-ați speriat! Și își astâmpără cu mâna bătăile inimii.

– Ei, ce mai e pe la București?

– Mersi bine. Se furlandisi un timp, apoi adăugă din vârful buzelor: Nu vă supărați, nu pot sta de vorbă cu dumneavoastră... Nu mă lasă Titi.

– Măi, măi, măi... Și de ce, mă rog?

– O femeie căsătorită, cinstită, la locul ei, trebuie să-și respecte căminul.

Farmacistul răse mult, sumecându-și buzele.

– Serios?! Lasă, coană Jeni, că nu vorbim la telefon...

– Vai!

– Și-apoi de unde să știe Titi ce faci dumneata?

– Îi spun eu. Eu îi spun întotdeauna tot.

– Chiar tot, tot?

– Vai, domnu' Popescu!

Minerva roși oportun și convingător. Se rezemă de fântână, calculând onorabilitatea celor patru metri care o despărțeau de farmacist. Respecta astfel hotarul unei cumsecădenii mic burgheze teribil de riguroasă în privința aparențelor.

– Și altceva?!

– Ce să fie, domnu' Popescu... Oftă adânc, mângâindu-și nostalgic bretonul: Știți, am auzit că ne rade în cap...

– Unde?!

– La pușcărie... Așa zicea domnu' Zamfirescu.

– Dar el de unde știe?

– Din câte am înțeles, bunica dumnealui – o doamnă foarte politicoasă de altfel – și-a petrecut acolo ultimii 20 de ani din viață... Apropo, domnu' Popescu, mie cât credeți că-mi dă?

– Pentru ce?

– Pentru... Își frecă ochii cu pumnii mici roșii. N-ați auzit ce spunea domnu' procuror? Că eu l-am ucis. Când o afla Titi mă lasă! Precis mă lasă!

– Stai, coană Jeni, nici așa să n-o luăm. Adică de ce? Legi nu-s? N-ai dormit azi-noapte la mănăstire, salutare și bonjur!

– Credeți? Chiar dacă n-am martori?

– Păi noi ce păzim?

Minerva își rostogoli ochii clipind mărunt.

– Care noi domnu' Popescu?

– Eu, Bombi, ăilalți... Că n-a închis unu' ochii toată noaptea...

– Înțeleg. A luat domnu Zamfirescu banii pe tablou de la nevasta popii și... vorba lui Titi...

Făcu un gest semnificativ cu degetul gros spre gură.

– Așa! N-a luat decât aconto. O gâscă, și aia șchioapă, că i-a ciordit maica Zenobia o gambă. Ne-a trezit șmecheru' ăla!

– Care șmecher, domnu' Popescu?

– Radian.

– Care Radian?

– Arhitectul, cucoană!!

– Vai! Făcu o pauză scociorând cu vârful pantofului în iarbă: Eu nu prea am memorie, domnu' Popescu. De la bombardament mi se trage... Vorba lui Titi: Dragă Pisi – că mie așa îmi spune în intimitate – asta e! Chicoti: Știți cum se întâmplă? Să zicem că plec la farmacie să cumpăr... să cumpăr... na, că iar am uitat! Pentru palpitații de inimă...

– Valeriană.

– Exact. Intru, stau la rând și când să cer... uit, domnu' Popescu!

Îl privi de jos în sus cu expresia: Ei? Ce zici de mine?!

– Ești plină de calități, cucoană.

– Mersi. Tocmai îi ziceam lui Titi: Dragă Motănel – că eu așa îi spun în intimitate – ce cap trebuie să aibă domnu' Popescu de ține minte toată medicamentele!? Dar numai medicamentele? Pe mine, uite poți să mă tai dacă mai știu ce-am mâncat la prânz. Și dumneavoastră vreți să vă amintiți ce s-a întâmplat azi-noapte...

Pătrunsă de adevărul celor anunțate, Minerva, aștepta confirmarea farmacistului, reflectând că prostul dacă nu-i și fudul, nu-i prost destul...

Umflat, culcându-și gușa în piept, Popescu confirmă pronosticul Minervei:

– În primul rând, te-am văzut cu ochii mei când ai urcat în tren.

– Care tren, domnu' Popescu?

– Acceleratul.

– Care accelerat?

– De București, cucoană!

– Da?! Nu știam.

– Deci, au rămas la mănăstire pictorul, Radian, Dabu, Lucaci, fata și cu mine.

– Așa să fie?

Farmacistului i se încrucișară ochii de enervare:

– Ascultă, madam, eu în timpul bombardamentului am lipsit din Capitală!!

Scoase pachetul de țigări și îl întinse reflex.

– Vai, domnu' Popescu! Se poate?! Nu mă lasă Titi! Am să iau totuși una. Știți... De amintire...

– Așa! Către orele 11 noaptea ne-am dus la culcare.

– Vai!

– Ce s-a întâmplat?

– Dacă zice domnul procuror că m-am întors seara cu trenul de 9, ce mai zic?

– La ora 9, eu și domnișoara Dimitriu eram în gară.

– Înțeleg. Ați rămas de dimineață.

– Pe dracu! Am revenit. Are un fix cu trenurile. Îi place vânzoleala. Batiste, lacrimi, aiureli...

Minerva râse scurt, înfundat:

– Vai, domnu' Popescu! Se vede treaba că ne-am adunat aici cu toții... Și eu, și domnișoara, și domnul Bombi... Mie cel puțin, tot de la bombardament mi se trage...

– Ce?!

– Țâca-țâca. Știți, simt așa din când în când ceva ca o musculiță care urcă pe dinăuntru spre tâmplă: Țâc, țâc, țâc... și gata!

Popescu fluieră subțire:

– Și-ți vine des chestia asta?!

– A, nu des. O dată, de două ori pe săptămână. Se schimbă brusc la față: Vai!

– Ce mai e?

– Vai!! repetă dozând atent crescendo-ul.

– Ce-i cucoană?! Urcă insecta?

– Dacă zice domnul procuror că m-am întors în timpul nopții, fără să mă vadă nimeni? Mai jurați dumneavoastră pentru mine, domnu' Popescu?

– Cu ce să fi picat? Cu helicopterul? N-ai nici o legătură până la șase dimineața. Și pe urmă, m-am uitat la dumneata în cameră.

Minerva își întoarse fața pudică.

– Vai! Ați deschis ușa mea?

Farmacistul o privi câteva clipe stupefiat, apoi începu să râdă în hohote:

– Doamne sfinte! A, nu că-i tare! Tare de tot! La asta nu m-am gândit... Își reveni greu! Îl căutam pe amărâtul ăla...

– Care amărât?

– Moș Dabu. Radian răcnea după el ca un căpiat, arunca în pereți cu ce-i venea la mână și ăla tămâie.

– Și... Și ați crezut, domnule Popescu – bărbia Minervei tremura – că la mine... Că eu și nea Dabu...

Popescu își plimbă degetul pe lângă ureche:

– E clar! Întâi că te știam la București. Al doilea, la el în odaie nu era. M-am gândit c-o fi băut cu Panait, șoferul, și-or fi adormit pe masă. Dar nici acolo nu l-am găsit. Panait sforăia de duduiau pereții și nu părea... Acum ai înțeles?

– Nu, îngână ultragiată Minerva. Ce să caute nea Dabu la mine în odaie?

– E mare Titi al dumitale, cucoană! Eu zic c-o să-l decoreze! Izbucni exasperat: Păi dacă nu era nici la el, nici la Panait, nici la Radian, unde putea să fie? Doar la dumneata. La urma urmelor, o fi vrut nenorocitul să se odihnească, să scape de nebun barem câteva ceasuri, și s-a culcat în odaia coanei Jeni. Silabisi: Coana Jeni care visează acum la București în brațele lui Titi...

– Acum?!?

– Acum! Adică azi-dimineață la ora patru.

– Da de ce v-ați trezit așa devreme, domnu' Popescu? se interesă Minerva cu ton de conversație.

– Ei nu, că e fantastic! Nu ți-am spus că a început să urle Radian? Că-nnebunise? Că-l apucaseră pandaliile?

– A, ba da! Uitasem...

– Nu-ți trebuie mult pentru asta, bombăni farmacistul, aprinzând altă țigară.

– Și?

– Și basta! N-ai dormit la mănăstire. Ce mai vrei?

Minerva își ridică ochii rugători:

– O să faceți lucrul ăsta pentru mine, domnu' Popescu?

Farmacistul rânji:

– Ce-mi dai?

Minerva se gândi câteva clipe. Apoi, cu o expresie de dureroasă renunțare își desprinse elasticul de la bărbie și-i întinse pălăria de pai.

– Asta vă place? Mângâie panglica apretată de tafta violet, oftând: Funda o schimbați când vreți...

Peste chipul lui Popescu trecu o umbră. Părea impresionat.

– Am glumit, cucoană. Păstrează-ți jobenul!

– Vai, domnule Popescu! Sunteți într-adevăr un om extraordinar. Nu știu... nu știu cum să vă mulțumesc. Își frecă mâinile: Numai că...

– Iarăși?

– Ce bine era, domnu Ppescu, dacă afară de dumneavoastră s-ar mai fi găsit cineva, știți, care să poată spune procurorului: Uite, tovarășa Jeni Cociașu n-a fost la mănăstire în noaptea crimei.

Popescu își scărpină ceafa:

– De!

– Poate domnul Zamfirescu...

– P-ăsta nu l-a văzut nimeni. În odaie era întuneric. Cică nu suportă candela, îi miroase...

– A, făcu decepționată Minerva. Dormea...

– Aș! Nu-l știi?! Sforăie ca un buldozer. Când am deschis ușa, nu se auzea musca.

– Tțțț!

– Acuma?! făcu speriat Popescu. Urcă? Urcă?

– Nu. Ziceam țțțț, adică mă miram. Ce curaj aveți... Cum de nu v-a fost frică?

– De ce să-mi fie frică?

– Să ieșiți noaptea pe întuneric, singur în tot arhondaricul. Privi circumspectă în jur și-i șopti aproape de ureche: Putea să vă omoare.

– Cine?

– Ucigașul... Ca pe Lucaci. Ce noroc că nu l-ați întâlnit.

– Norocul lui, cucoană, se umflă Popescu. Măcar de mi-ar fi căzut în mână. Își pocni degetele: Știi că mi-ai dat o idee!

Radioasă, Minerva trecu de pe un picior pe celălalt:

– Vai!

Popescu își mușcă unghia degetului mare, fără să o asculte.

– Cum de nu mă gândii?! Când l-am căutat pe Dabu în odaia dumitale, cineva, o umbră s-a strecurat în nișa cu icoane.

– A! țipă Minerva. O umbră... Nu mai spuneți, domnu' Popescu... Mor de frică.

– De-odată, simt că mă bate cineva pe umăr...

– Vai!

– Mă întorc, nea Dabu: „Pe mine mă cauți, nenicule?" Râdea strâmb, cu ochii ăia pișicheri de ți se uită în piept.

Minerva se agață de brațul farmacistului:

– Domnu' Popescu... Înseamnă că ucigașul a fost în camera mea.

– Pun pariu pe ce vrei, coană Jeni. Îi privi chipul verde. Acuma ce te-ai fleșcăit? Asta fu azi-noapte.

– De unde știu că nu vine și diseară? Scânci: I-o fi plăcând camera mea.

– Prostii! De ce să-ți fie teamă? Adăugă generos: Cât sunt eu aici, poți să n-ai nici o grijă.

– Dumneavoastră sunteți apărătorul meu, domnule Popescu. Cum o să vă mulțumească Titi! I-am și spus: Dragă Motănel, eu acolo la mănăstire, mă simt în siguranță doar lângă domnul farmacist Popescu. Să vezi ce putere are... și ce cult! Nici părintele Ștefănescu de la Sfântu' Vasile nu vorbește mai frumos.

– Ei, ce mai prind și eu printre picături. Ca intelectual, ești obligat, nu-i așa, să mai deschizi o carte, o revistă...

– Nu toți intelectualii fac așa, domnu' Popescu. Uite doctorul meu... Că mi-a zis și Titi: Dragă Pisi, trebuie să-l schimbi. Nu e de tine. Întreabă-l și tu pe domnul farmacist, dacă nu cunoaște pe cineva.

– Eu?! se miră Popescu.

– Un om cu relațiile dumneavoastră...

– Ei asta-i bună! râse gâdilat farmacistul. Ce te face să crezi că am relații?

– Păi ați fi ajuns altfel aici? Ce, eu nu știu cât a umblat Titi după aprobare?

– A, la asta te refereai?... Un fleac... Am o cunoștință la Mitropolia de Vâlcea. Râse mânzește: De fapt, pe nevastă-sa o cunosc...

Minerva exclamă consternată...

– Vai, domnu' Popescu...

– Ce te miră?

– Nu mă miră. Un bărbat chipeș ca dumneavoastră... cu succese...

– Să nu exagerăm, o întrerupse farmacistul cu jumătate de gură.

– Chiar discutam cu Titi: De ce nu s-o fi dus domnu' Popescu la mare? Acolo era de dumnealui. De ăilalți, înțeleg: domnu' Radian bolnav, domnișoara Elena slăbuță și ea, mie mi-a prescris doctorul liniște... Știți, pentru ... în sfârșit! Dar dumneavoastră?

Farmacistul se lăsă pe spate, important:

– Sunt obosit, coană Jeni. Ce să mai discutăm! Serviciu cu răspundere, femeile, uite, nici aici n-am scăpat...

– Nu mai spuneți!?

– Simt nevoia să mă odihnesc. La mare nu-i concediu. Cârciumi, baruri, iar fetițe...

– Săracul de dumneavoastră, îl compătimi Minerva.

– Și uite, ghinionul dracului. Îmi fac planul să vin aici. Aer, lapte proaspăt, o carte bună și când colo pică pe capul nostru dandanaua cu Lucaci. Ce să mai vorbim, coană Jeni, nu mai găsești liniște nicăieri,

– Vai! își aminti Minerva. C-am și uitat...

– Ce?

– Că a murit domnul Lucaci. Ce-o să ni se întâmple?

– Ei gata, exclamă agasat. Ți-am spus doar să n-ai nici o grijă. Eu sunt martorul dumitale. Ce mai vrei?

Minerva începu să tragă de panglica pălăriei. Ridică brusc chipul lung, ascuțit, aureolat de borul rotund de pai.

– Știți... Mă întrebam... Dumneavoastră aveți martori?!

Farmacistul rămase cu gura deschisă.

Minerva șleampătă, plecă cu pași tonți îndepărtând mult unul de altul călcâiele. Pe spate, îi flutura *suivez-moi, jeune-homme,* panglicile de tafta violet.

„Sunt tare curioasă – își zise – cum explică picăturile de sânge de pe pulovăr"

•

MINERVA CĂTRE LOCOTENENTUL DOBRESCU

1. Discută chestiunea scrisorii-mesaj, fără să ai aerul că ești avertizat. Fii surprins. Vei afla mult mai mult decât îți imaginezi. Oamenii încearcă voluptăți rafinate când îți povestesc primii, o noutate relativ ieșită din comun. M-am gândit de multe ori la fenomenul ăsta, fără să mi-l pot explica. Poate că tot o consecință a banalului pe planul realității, tinzând spre senzaționalul romantic.

2. Popescu nu este ceea ce aș numi eu exact un tip deștept. Dar de aci până a-l trata de dobitoc... ar fi o gafă frumușică. Te văd în stare, Dobrescule. Nu zâmbi superior.

3. Pare informat asupra filmului nopții. Pretextul – reperarea lui Dabu. Întâi a văzut o umbră în camera mea, apoi s-a întâlnit cu bătrânul.

4. Cum a făcut rost de aprobare la mănăstire și mai ales cum își motivează preferința pentru aceste locuri? Nu e deloc genul. Înțelegi...

5. Farmacistul e un îngâmfat. Cusurul a luat la individ proporții atât de substanțiale încât a devenit o infirmitate. Nu

te sfătuiesc totuși să mergi pe coarda asta. Am stors eu tot ce s-a putut. Poți ataca însă, reversul medaliei. Anulează-l! Fă-l praf! Enervează-l! Ușurel însă, băiete. Nu toți au stăpânirea mea de sine... (Aici a fost un oftat).

6. Are pulovărul pătat de sânge. Cum explică?

7. Din mărturisirile Elenei Dimitriu: „Îmi plac bărbații înalți, cu ochi negri și nas vulturesc (sic!) Burt Lancaster s-ar apropia întrucâtva..." Nu știu ce-mi veni să-ți spun chestia asta, Dobrescule...

•

Peste mestecenii înalți, luna palidă răsturnase o căldare de lumină.

Locotenentul Dobrescu aruncă țigara, țintind departe, sus, obrazul astrului. Trecu pe lângă ferestrele arhondaricului și ignorând voit regulile poliției dădu buzna în odaia farmacistului. („Măi băiete, – îl povățuise cândva Minerva – nimic nu poate fi mai edificator decât reacția individului neavertizat").

În consecință, ciocănitul convențional și apăsarea pe clanță se produseseră concomitent.

Popescu, în fața oglinzii, ajustându-și cu o forfecuță de unghii colțurile mustății, tresări violent, înfigându-și vârful ascuțit în buza superioară. Măsura năuc silueta subțiratică, adolescentină a locotenentului. Buzele foarte roșii, informe, se mișcau fără să articuleze o vorbă.

– Te-am deranjat?

Omul continua să-l observe aiurit, nevenindu-și în fire.

– Eu zic că ați greșit odaia.

Dobrescu îi aruncă o privire iute. „Șmecheraș cu studii superioare, spusese Minerva. Deși..."

Scoase o hârtie din buzunar:

– Nicolae Popescu – farmacist – București – mustață – păr creț – serviabil – excesiv de politicos... Hm, dumneata ești, ce mai!

Farmacistul râse. Îi lipsea un dinte din față.

– Adică au băgat și ăștia cadre?! La mănăstire! Ce chestie!

– Ești o figură care nu poate trece neobservată...

– Așa? Luați loc. Sub fotomontaj – și-i arătă colțul icoanelor – vă convine?

Dobrescu se apropie de fereastră. În curtea mănăstirii, câteva călugărițe alergau după treburi, mărunte și iuți ca niște furnici. Prin hornul bucătăriei ieșea fumul cinei.

Întrebă cu fruntea lipită de geam:

– Ce te-a determinat, domnule Popescu, să-ți petreci concediul la mănăstirea Domniței? Dacă nu mă înșel, este primul an în care vii aici.

– Nu vă înșelați. Sunt foarte surmenat. Ultimul trimestru am muncit din greu.

– A fost vreo epidemie? Farmaciile...

Popescu îl întrerupse superior:

– Lucrez la o fabrică de medicamente. Nu vând purgative.

– Chiar așa stând lucrurile, raționând în limitele bunului simț, îmi imaginam că vara sectorul înregistrează oarecare stagnare.

– Trebuiau livrate niște comenzi pentru străinătate. Ne înnebunise ministerul.

– La vârsta dumitale, o vacanță la mare mi s-ar fi părut mai potrivită. Altă ambianță, alte divertismente...

– Asta zic și eu. M-au convins niște șmecheri. Liniște, aer curat, lapte covăsit, tot felul de aiureli. La urma urmelor, n-aveam ce pierde.

– Cum s-ar spune, ai venit într-o doară.

– Exact.

– Mda... Sunt puțintel surprins. Găzduirea în această mănăstire e condiționată de anumite aprobări, dificil de obținut.

Presupune diligențe, recomandări, alergătură... Nu era mai comod Vărateculd, de pildă, ori Agapia? Comentez, legat de faptul că n-aveai o preferință manifestă, preconceptă pentru mănăstirea Domniței.

Ochii mobili ai farmacistului lunecară puțin în lături.

– Sunt prieten cu directorul nostru. El mi-a făcut rost de aprobare. Are o serie de relații.

– Îți dai seama, bănuiesc, că afirmațiile dumitale pot fi imediat controlate. O chestie de câteva ore... La ce fabrică spuneai că lucrezi?

– Medicamente nr. 2, șopti Popescu. De fapt e inutil să le cereți informații...

– Înseamnă că nu directorul ți-a procurat recomandarea.

– Nu... Nu el. În fond ce importanță are?

– Glumești, domnule Popescu, nu-i așa? Adică pătrunzi în acest așezământ – mai ferecat ca o cetate – unde Lucaci, omul de știință, este asasinat și încerci să mă convingi că ai naufragiat în mijlocul naturii doborât de spleen? Se răsuci pe călcâie întrebând răspicat: Cine ți-a intermediat aprobarea?

– O cunoștință din Vâlcea.

Locotenentul sesiză tonul nou agresiv.

– Numele și adresa!

– Mircea... Mircea Roșca. Adresa n-o știu. L-am cunoscut la țtrand.

– Înota pe sub apă probabil! Nu-i așa?

– Aș! Sub apă făcea plajă! Ce-s eu neică? De la miliție să se legitimeze? Mi-a dat hârtia și ceao!

– Cine ți-a vorbit despre mănăstirea Domniței?

– Adriano Celentano, de la contabilitate. Țipă, împroșcând în jur cu salivă: Ia mai slăbiți-mă! Nu eu l-am paradit pe hodorogul ăla! Habar n-am ce învârte și nici nu mă interesează!

– Sunt convins. Desigur, pentru a-i dat bineț te învârteai azi-dimineață pe la ușa lui.

– Și ce? E sens interzis?

Dobrescu remarcă faptul că dacă la începutul discuției farmacistul își supraveghea atent vocabularul, acum, nervos, renunțase la orice poză.

– Domnule Popescu, ți-aș sugera să-ți revizuiești tonul și atitudinea. Oftă: Așadar, să contabilizăm: Ai tras la mănăstirea Domniței din motive neidentificate, beneficiind de o recomandare a cărei paternitate o camuflezi. Ești văzut dând târcoale odăii doctorului Lucaci, iar acesta decedează asasinat în mod odios. Cum califici situația?

– Foarte gravă!

– Îmi pare bine că am căzut de acord, observă fin Dobrescu luând de pe masă niște cărți de joc cu nuduri.

Le aruncă înapoi neglijent.

Farmacistul se plimba prin încăpere cu mâinile înfipte în buzunare. Izbucni iritat:

– Aș putea ști, domnule procuror, ce v-a cășunat pe mine? Dacă e s-o iei la bani mărunți, fierbem șase inși în aceeași oală.

– Am să-ți astâmpăr curiozitatea. Potrivit indiciilor de care dispunem, doctorul Lucaci a fost asasinat de o persoană cu datele dumitale fizice.

– Să vă fie de bine!' și își continuă plimbarea. Se opri brusc, străfulgerat de o idee: Și la o adică, ăla care m-a văzut de ce n-a pus laba pe mine? S'au doar m-a fotografiat?

– Confunzi în mod regretabil indiciile cu semnalmentele.

O clipă descumpănit, farmacistul își scărpină sprânceana cu unghia crescută a degetului mic.

– În regulă. Atunci de ce nu luați babele la întrebări, și își aruncă privirea peste zidul arhondaricului.

– Țț! făcu locotenentul. La ora opt se închid porțile. Escaladarea e extrem de riscantă. Și apoi la mănăstire, dragă domnule Popescu, chiliile au pereții de sticlă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu încap secrete. Și, chestia asta poți s-o reții, cu cât viața unui individ este mai săracă în evenimente – ceea ce se întâmplă în astfel de lăcașe – cu atât curiozitatea pentru treburile vecinilor cât de mărunte sporește. Ar fi fost imposibil

ca una din călugărițe să-și părăsească odaia în miez de noapte fără ca amicele din dreapta și din stânga să nu-i aștepte cu urechea încordată întoarcerea. A doua zi, mustea mănăstirea de bârfe și șușoteli.

Farmacistul zâmbi otrăvit:

– Așa-i când nu-ți vezi de treabă! Dracu m-a pus să-l caut pe Dabu? Hai, că e haios! Faci pe filantropul, „i-o fi rău lui Radian săracul" și pe urmă cică te-au văzut adulmecând cotețul moșului. Răcni: Cine m-a văzut, domnule? Cine?

– Ca să te citez, sunt șase oaspeți în arhondaric. Oricare din ei...

– Zău? se miră Popescu. Începu să enumere trăgând de câte un deget: Coana Jeni era la București, Panait dormea dus, fata așișderea. Radian, ce să mai vorbim, doar dacă n-are ultraviolete la faruri să vadă prin zid!

– I-ai omis pe Dabu și pe Zamfirescu.

– Păi pe Dabu îl căutam. Ce credeți dumneavoastră, că mă apucase așa să umblu cu sorcova în creierii zilei prin mănăstire?!

– Și pictorul?

– Se juca de-a baba oarba! Când am deschis camera coanei Jeni, credeam că bătrânul s-o fi culcat acolo, am văzut o umbră furișându-se în nișa de lângă fereastră.

– Ce motiv ar fi avut Zamfirescu să se ascundă acolo?

– N-aveți decât să-l întrebați pe el. Sau pe coana Jeni, că era camera ei.

– Parcă ziceai că plecase la București.

– Ei și? Enunță filozofic: Pleacă omul, dar nu știi când se întoarce... sau dacă a plecat.

– Ce vrei să insinuezi?

– Știți dumneavoastră. Și mai știu și alții. Moșul nu putea s-o înghită. A și repezit-o de câteva ori. Ca să nu mai vorbim de figura cu bocancii...

Se îndreptă cu pași siguri spre masă, trase sertarul și-i întinse locotenentului un plic.

– Eu în locul dumneavoastră aș bate alte cărări. Ia uitați-vă la chestia asta!

„Căci lacomii, avarii și desfrânații..."

Dobrescu parcurse formal conținutul scrisorii. Desenă un chip surprins și își ridică privirea.

– Ei! făcu încântat Popescu. Vă place? Ascultați-mă pe mine. Trebuie să fie vreo dilie de pe-aici care se crede pe post de Dumnezeu. Mare minune să nu ne curețe pe vreunul.

– Când ai primit-o?

– Ieri seară, când m-am întors de la gară. Am găsit-o sub ușă. Făcu cu ochiul: Au primit și ăilalți, s-a discutat la cină.

– Ai idee cine ar fi ... expeditorul?

– De expeditor, nu-s sigur. Dar pun pariu că-l știu pe poștaș.

– La cine te gândești?

– E simplu, rânji Popescu, la prietena și confidenta coanei Jeni: maica Zenobia.

Dobrescu îi privi pulovărul. Observă două găuri rotunde cu marginile negre. Farmacistul îngână nedeslușit:

– Mi-a... mi-a căzut scrum de țigară...

•

Minerva desfăcu biletul. Câteva rânduri din partea locotenentului. Același scris rotund, abia format, perfect lizibil din caietele de teză: „Lucrare scrisă la algebră, elev Dobrescu Vasile, clasa IX-a B..."

Bietul băiat! își aminti Minerva cu un zâmbet nostalgic. Nu putuse sări niciodată peste nota 8. Într-un rând, făcuse o teză de 9, dar atunci copiase după Popovici. Fără cap! Aceeași greșeală de calcul... Se enervase mai mult că nu-l prinsese asupra faptului...

Oftă și parcurse biletul, ciupindu-și nervoasă bărbia.

„Fabrica de medicamente nr. 2 comunică prin adresă oficială că în rândul salariaților săi nu figurează farmacistul Nicolae Popescu"

Capitolul VII

În plină beznă

Se întunecase. Înconjurând mănăstirea, chiliile înșirau ca un feston, ca o ghirlandă , mărgele de lumină.

Locotenentul se simți brusc întors cu kilometri-ani în plin patriarhal, încercând nostalgic sentimentul yankeului la curtea regelui Arthur. „Cu trei mitraliere, Petru Rareș îl făcea *knock-out* pe Soliman Magnificul..." Și realiză brusc că ambianța, locurile, se schimbaseră probabil foarte puțin. I se părea emoționantă seara, aidoma cu o alta dintr-un iulie de acum câteva secole, când opaițele se vor fi aprins după toaca de vecernie, veghind gherghefuI unei domnițe bălane și sfioase în strai cernit... Zâmbind, își sprijini capul de stâlpul sculptat acolo unde cândva un obrăjor înrourat de lacrimi...

– Ai început să-ți povestești bancuri, Dobrescu? îl trezi Minerva.

Locotenentul tresări oftând:

– Mă gândeam...

– E bine s-o faci din când în când. Cel puțin așa, de ochii lumii... Te ascult.

– Înclin să cred că tânărul care a dat ieri târcoale mănăstirii, semnalat de aproape toți oaspeții arhondaricului, este ucigașul.

– Dacă poți să-mi demonstrezi treaba asta, Dobrescule, uit că te-am lăsat vreodată corigent!

– În primul rând, vizita lui a coincis cu moartea lui Lucaci.

– Mă cutremur! Omul a adus un mesaj care se referă la cifru, ți-am mai explicat, iar mesajul nu cere lichidarea doctorului.

– Înspăimântat, prins asupra faptului...

– Putea să-i dea una în cap, imobilizându-l pe vreo două ceasuri, și gata! Dar pui greșit problema. Nu-ți dai seama că individul era un simplu sol? El trebuia să transmită o comunicare. Nici măcar nu știa cui anume. Ca dovadă, șapte texte identice destinate fiecăruia din oaspeți. Iar mesajul avea sens pentru unul singur. Cel care a primit dispoziția și a înțeles că e vorba de cifru. Acest cineva, oaspete al arhondaricului, a fost surprins de medic, și nu tânărul care în afacerea asta e doar un simplu poștaș. Înțelegi, Dobrescule? Poștaș!

– Mai e o variantă.

– Care?

– Varianta unor acțiuni paralele. De pildă, destinatarul scrisorii să fi avut sarcina să subtilizeze cifrul, iar tânărul să-l lichideze pe doctor.

– De ce să-l lichideze? Te-ai îmbâcsit de atmosferă legendară? Visezi la Meșterul Manole? Adică să nu poată Lucaci reitera lucrarea? Asta e în capul tău?

– De ce nu?

– Pentru că opera profesorului reprezintă încununarea eforturilor unor decenii de muncă. Nu-i o broșurică pe care s-o refaci în două luni la Sinaia sau făcând plajă la Tekirghiol. Iar la șaptezeci și ceva de ani, greu s-o iei d'a capo... Încă o dată, Dobrescu, cel care l-a lichidat pe bătrân a fost văzut de ictimă. Și i-a fost teamă să nu-l divulge.

– Nu credeți că același considerent e valabil și în cazul tânărului?

– Ț-ț! Dacă ar fi venit la mănăstire cu intenția să-l omoare pe doctor, după propria ta opinie, s-ar fi camuflat mai bine. Se aranja să distribuie într-un fel scrisorile și ar fi făcut pe dracu în patru să nu fie văzut de nimeni. Ori băiețașul nu se

ferește deloc, ba mai intră în conversație cu maicile. Ce-ți spune faptul că schița pictorului a dispărut? Sau mai simplu, cine crezi că i-a subtilizat-o?

– Tânărul...

Minerva zâmbi mieros:

– Tânărul! O fi descoperit în Bombișor vreun geniu și s-a grăbit să nu piardă momentul... Nu tânărul, Dobrescule, ci omul din arhondaric, care și-a dat repede seama ce poștaș tâmpit are. Pictorul îi reținuse trăsăturile pe o bucată de carton. Și, în definitiv, dacă piesa cerea musai ca profesorul Lucaci să dispară, nu crezi că era mai comod pentru tinerelul tău să-l aranjeze în pădure? Doctorul își petrecea în fiecare dimineață câteva ceasuri acolo.

– Dimineața, preciză cu tâlc locotenentul. Citeam însă undeva că noaptea facilitează asemenea fapte prin însăși ambianța ei.

– Ești nemaipomenit! Va să zică junele comite ziua o groază de imprudențe și noaptea îl apucă subit măsurile de precauție! Intră în arhondaric riscând să se întâlnească cu oricare dintre musafiri, îmi cotrobăiește prin chilie, încalță bocancii mei – evident ca să ne inducă în eroare – îl urmărește pe profesor până la camion etc. etc., apoi reface drumul pentru a-mi restitui încălțămintea. De ce? De ce, Dobrescule? Numai așa, de dragul misterului, făcând jocul unei „anumite persoane" care caută cu orice chip spectaculosul?! Dădu din mână a lehamite: A tunat și v-a adunat! Să-ți intre bine în cap, băiete, ucigașul lui Lucaci este spionul și se află în mănăstire! Este unul dintre cei care acum asistă pios, poate lăcrămând la Te-Deum. Oftă: Trimite semnalmentele tânărului. Confruntă descrierea pictorului cu a celorlalți. Mediu - *Jaluzele, Zig-zag, Katanga.*

Dobrescu făcu ochii mari.

– Nu te holba! Băiatul e de șuetă lungă. Soarbe o cafea în două ore și fumează un pachet de țigări. Cunosc genul. Nu curiozitatea, ci obișnuința conversației banale, stupide, așa

numita pierdere agreabilă de timp, l-a determinat să caute societatea vizitatorilor ori a celor din arhondaric. Se plictisea de moarte așteptând răspunsul.

– Răspunsul?

– Imaginează-ți, Dobrescu dragă, că orice spion care se respectă cât de cât nu păstrează asupra lui documente compromițătoare atunci când își propune să înfrunte ancheta. Deci tânărul a rămas peste noapte undeva prin sat, sau la vreun hotel din oraș. Sugerează o anchetă prin împrejurimi. A doua zi, și-a ridicat comisionul din cine știe ce cutie oarbă dinainte stabilită și a ieșit la șosea. Nu cred că avea mașina lui. Băiatul e bișnițar ieftin. Numai un pierde-vară s-ar putea preta la asemenea afaceri.

– Poate că a luat trenul.

– Puțin probabil. De la Râmnicu-Vâlcea la Pitești faci 40 de minute cu mașina. Pe calea ferată, un ocol de aproape 200 de kilometri. E o chestiune de aritmetică elementară...

Își zvâcni capul pe spate:

– Repede! Ce dinte îi lipsește farmacistului Popescu?

Instinctiv, locotenentul se frecă la ochi. I se părea că visează.

– Hm, făcu Minerva. N-ai reflexe! Eram sigură.

Și se îndepărtă cu pași înțepați.

•

Ca întotdeauna, bătrânul mesteca un fir de iarbă. Privirea îi era pierdută departe, în noapte, acolo unde soarele, incendiind zarea, murise singur ascuns după dealuri.

Putea rămâne astfel ceasuri întregi, având în neclintirea și poate în indiferența lui ceva din măreția unui idol. Nu era vorba despre o pierdere de timp, atunci când ochii îți alunecă de la un obiect la altul, inventariindu-le absent, ci de o proprietate de ordin cu totul superior, extrem de rară, constând într-o detașare specială, o ignorare absolută a mediului înconjurător.

Minerva încerca – legat de personalitatea lui Dabu – să-și explice fenomenul. O obseda masca de vagabond uzat, îmbătrânit într-o existență de azi pe mâine, privirea somnoroasă din cauza pleoapelor căzute, uscate ca o scoarță. Foarte rar îi puteai surprinde ochii adevărați lepădându-și falsa indolență: vii, concentrați, mereu la pândă. Pentru un superficial supunere, uneori morocănoasă și atât. Dar dincolo de ea, Minerva sesiza o rezistență, ceva iritant, ca un râs înăbușit, anulând orice idee de servilism.

O călugăriță de la bucătărie, cărând două găleți de apă, trecu pe lângă ei și-i salută. Minerva, cățărată pe balustrada cerdacului, legănându-și picioarele în gol, răspunse cu chef. Abia atunci păru s-o observe bătrânul. Își îndreptă vag ținuta și scuipând resturile de iarbă, constată convențional:

– A, aici erați?

– Aștept cina, nea Dabu. Oftă: Ca să fiu sinceră, mie supărările îmi fac foame. Se interesă amabil: Și dumitale? Apoi, fără să-i aștepte răspunsul: Oare ce ne-o da astă seară?

– Știu eu...?

– Vai nea Dabu, parcă ai fi Titi. Nici nu vede ce bagă în gură. Să-ți spun drept, aș mânca o omletă. Mă dau în vânt după omletă.

– Ca răposatul...

– Nu mai spune? Adică așa-i. Am uitat. Suspină: Eu cu memoria mea...

– La ce vă trebuie atâta ținere de minte? Omul e mai bine să uite. N-ar mai avea somn.

– Ai dreptate, nea Dabu. Da' vezi, cât m-a sucit și m-a învârtit azi domnu'procuror, m-am zăpăcit de tot.

– De...

– Vai! A discutat și cu dumneata?

Omul rânji. Se văzură doar dinții de jos, negri și rari.

– N-a avut vreme. Încă nu m-a luat la întrebări.

– De ce să te întrebe, nea Dabu? Ești în serviciu la domnu' arhitect. Ce să aibe cu dumneata?

– Dar cu dumneavoastră ce avu?

– Chiar! Vorba matale. Sau cu domnul Radian. Nici nu poate umbla, săracul....

Dabu își subție ochii:

– Ăsta încaltea, mai știe câte ceva...

– Vai, nea Dabu! Crezi?

– Eu așa gândesc. De ce taman aseară nu-și luă hapul?!

– Care hap?

– De somn. Că n-are somn. I l-am pregătit pe masă. Dimineața tot acolo era.

– O fi uitat.

– Așa o fi, numai că nu prea-mi vine a crede.

Și râse încetișor pentru el. Un râs care nu-i plăcu Minervei: de geambaș, de om care știe multe dar tace, conținând o tainică amenințare. Iar sentimentul era penibil, neliniștitor, căci nu știai de ce să-ți fie teamă. Un râs care te face să întorci capul brusc, să vezi ce e în spate.

– E un blestem, nea Dabu!

– Ce?

– Să nu poți dormi. Uite eu: nici nu-ți pun bine capul jos și-s dusă.

– Munciți, aia e! Eu sunt la fel. De m-oi întinde unde ar fi să fie, poa' să ningă, poa' să plouă, habar n-am! Omul când e trudit, n-are nevoie nici de perină.

– Te cred! Vai! De-aia nici nu l-ai auzit pe domnul Radian când a făcut tărăboi azi-dimineață. Dar parcă te înțelege cineva?

Omul o privi iute, atent, și Minerva, revizuindu-se, întrebându-se dacă nu cumva o trădase ceva, un accent, o silabă, încercă să-și păstreze expresia: toantă și de fapt fără expresie.

– Nu dormeam. Mă dusesem după apă. Tocmai afară, în curte. Până să mă întorc – avu din nou râsul acela neplăcut – stăpânul sculase mănăstirea.

– De fapt ce vroia de la dumneata, nea Dabu?

– Cică îi era frig. Să-i mai aduc o pătură.

– Vai! Ca Titi al meu. Chicoti: E și el un tremurici!!

– Da' Titi ăsta, cine mai e?

Minerva luă un aer important:

– Soțul meu. Suntem cununați.

– Parcă ați fi fie-mea, zâmbi Dabu. Una-două, zice de Vasile. Numai că nu-s luați. Cică mai încolo. după ce-or avea un fecior. Pe gâgâlicele ăstelalte, pe fete, nu le bagă la socoteală.

– Ai și dumneata o viață grea, nea Dabu.

– Da... Da... îngână absent bătrânul.

Își pierduse iar privirea în zare. Întunecată, plină de umbre.

Pe neașteptate, Minerva își pocni o palmă peste frunte. Contrar așteptărilor, bătrânul nu tresări. Abia se întoarse mijindu-și ochii:

– Ce-ați pățit?

– Vai! Am uitat!

– Ce?

– Să-i spun domnului procuror că cineva mi-a cotrobăit prin cameră azi-noapte.

– De unde știți?

– Mi-a zis domnu' Popescu. Completă emoționată: Dumnealui bagă mâna în foc că era ucigașul. Spunea că după degete l-ar putea descoperi. Dumneata crezi că se poate, nea Dabu?

– Parcă am mai auzit eu de treburi din astea. Așa o fi... Domnu' Popescu, om cu carte, știe mai bine.

– E martorul meu, se semeți Minerva.

– Cum așa?

– O să-i spună domnului procuror: „Tovarășa Jeni Cociașu – adică eu – n-a fost la mănăstire azi-noapte. Vă dau cuvântul meu de onoare".

– Păi atunci nu vă doare capul.

– Nu chiar! Își mișcă maxilarul inferior de parcă ar fi ținut o bomboană în gură. Mi-ar mai trebui o persoană. Doi martori e altceva. Nea Dabu, n-ai vrea dumneata? Doar mă cunoști...

Omul o măsură lung apoi clătină liniștit din cap.

– Nu... nu... De unde să știu eu pe unde ați fost? Ce, v-am căutat în odaie sau în altă parte?

– Vai!!

Dar un țipăt straniu, neomenesc se rostogoli peste mănăstire, curmând consternarea Minervei. Îngrozită, strângându-și rochia la gât, încerca să străpungă noaptea mai deasă parcă la câțiva metri depărtare.

– Ei, râse Dabu. Nu vă speriați. Cucuveaua! Observă liniștit: Astea ale naibii știe când e să dea cineva ortu'popii!

– Ce... Ce spui?

– Nu luați seama. Vorbesc și eu acolo...

Luna roșie, groasă se urcase într-un pom. Crengile înalte cu frunze negre îi zgâriau obrazul.

Începea încă o noapte la mănăstirea Domniței.

•

MINERVA CATRE LOCOTENENTUL DOBRESCU

1. Dabu pretinde că arhitectul nu și-a luat somniferul ca de obicei (Nu întreba când! Evident, în noaptea crimei). Faptul nu-i întâmplător, individul suferă de insomnii crâncene.

2. Dabu pretextează că n-a auzit strigătele lui Radian, fiind afară după apă. Cum s-a justificat față de arhitect?

3. Din presimțirile lui Dabu: A orăcăit cucuveaua:Va muri cineva. Trebuie văzut ce-i cu aiureala asta. Cântă cam des și am impresia că e de atmosferă.

4. Încearcă să afli dacă Radian e la curent cu activitatea profesorului. Ai grijă cum o aduci din condei. În nici un caz, nu întreba direct. Arată că ești deștept, băiete! Mi-ar place s-o aflu și eu.

5. Radian e un adversar inteligent. Deci, ATENTIE! Menajează-i susceptibilitatea, repetându-ți că este un om infirm. Nu e nevoie s-o faci cu glas tare și mai ales nu e nevoie s-o simtă. Ar fi o greșeală capitală.

6. Dă-i senzația că-i soliciți ajutorul. Asta îl va flata. Fii extrem de precaut. Nu ai de-a face cu Popescu. Deci, fără chestii groase.

7. E de preferat să nu-l uluiești cu mintea ta sprințară. (S-ar putea să fii într-o zi bună). Lasă-l să creadă că are de-a face cu un adversar mediocru. În astfel de împrejurări, atenția slăbește, defensiva e mai moale.

8. În general, procedează îndeajuns de bine pentru ca surâsul să nu-ți piară pentru două trimestre.

P.S. La zece și jumătate fata doarme ca un înger. Inutil deci să te baladezi după miezul nopții prin fața geamului ei, cu cămașa descheiată până la brâu, umflându-ți pectoralii...

•

Luna mângâia mâna sfântului Nicolae. Pată de lumină pe icoana veche, afumată, mâna căpătase materialitate și locotenentul Dobrescu încercă impresia absurdă că la un moment dat ar putea să se miște singură, independent de trupul bogat învesmântat, de chipul bizantin, ascetic și rigid.

În fond, toată atmosfera era ireală. Chilioara cu pereți albi, atât de albi încât orice siluetă profilată pe zid părea trasă în cărbune, lampa afumată împrăștiind o lumină tulbure, bolnavă, parfumul de gutui nefiresc tocmai din cauza simbolului idilic, ochiul de fereastră îngust, meschin, înrămând un fragment de mănăstire ce aducea cu crenelurile unei cetăți.

Cu adevărat fantastică însă, găsea personalitatea, atmosfera degajată de arhitectul Radian. Era îmbrăcat într-o cămașă de mătase roșie, adânc despicată în față, lăsând să se vadă lănțișorul subțire de aur cu un medalion rotund, nu mai mare decât o unghie. Pe genunchi avea ca de obicei pledul cadrilat.

Sentimentul pe care Dobrescu îl trăia în fața acestui bărbat superb – masculin superb – cu tors atletic, viril, țintuit în căruciorul de olog, era atât de copleșitor încât ieșea din limitele realului. Și locotenentul făcea eforturi de deconectare încercând să-și păstreze individualitatea, să nu se simtă, pe plan emoțional, personajul unei cărți, ori al unui film dezvoltând o dramă puternică. Iar faptul că o știa pe Minerva alături, în

odaia lui Panait, ascultând și privind peretele subțire, palidă din cauza efortului de atenție, îl paraliza.

Își aprinse țigara cu mâini mai puțin sigure decât ar fi vrut. Radian îl urmărea fără expresie, impenetrabil, un chip de piatră lustruită cu privire fixă.

– Când ați sosit la mănăstirea Domniței?

– Acum două săptămâni.

Glasul n-avea intonații, replica fusese rostită alb, indiferent și totuși locotenentul intui sub aparența de liniște o crispare, ceva înverșunat.

– Aveți un om care vă însoțește: Dabu. Se află în serviciul dumneavoastră permanent?

Ah! Primele întrebări! Totdeauna dificile, anxioase, mai pline de capcane pentru anchetator decât pentru celălalt. „Cum abordezi, băiete, cum abordezi, asta e totul, repeta mereu Minerva. Un individ versat te simte de cum ai deschis gura. Nu trebuie să-și dea niciodată seama cât – în fapte concrete ori procente – știi despre el".

– L-am angajat pentru perioada concediului. Completă fără să zâmbească: Dosarul nu i-l cunosc. Nu m-a interesat.

– Unde l-ați găsit?

– Mi l-a recomandat cineva din Vâlcea.

– Probabil aceeași persoană care v-a făcut rost de aprobare. Sunt informat că se obțin foarte greu.

– Vă complicați inutil existența, domnule procuror.

– Găsiți?

Întrebase simplu, direct, fără nuanțe cu ochii albaștri nevinovați. Dincolo, Minerva conchise că în mod surprinzător Dobrescu avea uneori haz.

– Personal, vă scutesc de prezumții. Sunt dispus să răspund la orice întrebare pusă onest. Fiți convins că atunci când voi considerat că nu e cazul să mă pronunț n-o voi face, indiferent de abilitatea investigațiilor dumneavoastră.

– Îmi pare rău că v-ați supărat.

Omul zâmbi doar cu buzele, nu comentă, dar locotenentul își spuse că tot e ceva în comparație cu mască de gheață pe care n-o părăsea niciodată.

– Sper, reluă Dobrescu, că problema recomandației intră în sfera chestiunilor despre care sunteți dispus să discutați.

– Am lucrat acum câțiva ani în calitate de arhitect la renovarea mănăstirii. Mi s-a oferit găzduire pentru indiferent când voi avea chef să uzez de această favoare.

– Probabil că nu e primul an în care sunteți oaspetele arhondaricului.

– Ba da.

– Mi-aș putea permite să vă întreb ce a determinat alegerea dumneavoastră?

– O umbră ușoară, abia perceptibilă, îi crispă trăsăturile.

– Accidentul.

– A, scuzați-mă...

– De ce? întrebă răgușit arhitectul. Mă amuză să-i văd pe ceilalți ocolind ca pe un teren minat subiectul, deși crapă de curiozitate să cunoască amănunte. Ipocrizie mic burgheză.

– Ce atitudine ați prefera?

– Să fiu lăsat în pace! Să fiu scutit de odioasele priviri lăturalnice care-mi asediază picioarele. Ce-o fi acolo, dedesubt? Le mai are? Unul? Amândouă? Am avut un accident de mașină. Mi-a fost atinsă coloana vertebrală. Nici o leziune, totuși nervul nu mai răspunde.

– Deci ceva funcțional, nu organic. E curabil... Cu răbdare...

– Domnule procuror, îl întrerupse tăios arhitectul. Când am nevoie de oxigen, de baloane de săpun care se numesc moral, știu unde să mă adresez.

Bărbia pătrată îi tremura. Nu era starea aceea de spirit prevestind de obicei lacrimile, ci trăda o iritare mocnită, nervi anevoie stăpâniți. Dobrescu avu imaginea unor coarde sensibile de oțel întinse la maximum.

„De unde îl cunosc eu pe omul ăsta?"

– Mda... Ce părere aveți despre ceilalți oaspeți ai arhondaricului?

– Nu am păreri în bloc. Cine anume vă interesează?

– Să începem cu pictorul Zamfirescu.

– Escroc. Mai mult sau mai puțin abil. Mai puțin, pentru că falsa tipologie pe care o afișează poate păcăli cel mult un superficial. Mai mult, pentru că scopul este atins: Buget substanțial, aș zice excedentar. Personal, nu-l văd capabil de crimă. Altcineva?

– Bătrânul Dabu...

„Băiete, băiete, se foi Minerva. Nu-l lăsa pe el să conducă ancheta!..."

– Un ratat!

– Ratat? repetă surprins Dobrescu.

– Poți rata și ca măturător de stradă când vrei să ajungi fără să izbutești șef peste ăilalți, nu numai aspirând la scaunul de academician.

– Ideea nu vă aparține.

– Evident. Nu mi-am permis să mizez pe ignoranța dumneavoastră.

– De ce n-a răspuns apelului... ăăă... insistent, de azi noapte?

– Pretinde că i-a fost sete și n-avea apă în cană.

– De fapt, de ce-ați avut nevoie de el?

– Trebuie să vă amintesc că nu l-am angajat pe Dabu ca damă de companie. N-am nevoie să-mi facă conversație ori lectură seara înainte de culcare. Îmi trebuie un infirmier. Mai clar: Nu mă pot mișca. Altul!

– Un moment. Ați inițiat o rubrică: apt sau nu de crimă. Cum îl calificați pe bătrân?

Radian îl privi atât de stăruitor, încât locotenentul se simți străpuns. Senzația neplăcută era amplificată de privirea cealaltă, ca de jeratic, camuflată în spatele zidului: ochii Minervei...

Arhitectul emise cu ton de sentință:

– Orice în afară de crimă.

– Curios. Asta e și opinia farmacistului Popescu.

– Înseamnă că trebuie să mi-o revizuiesc pe a mea. Mai mult ca sigur m-am înșelat. Adăugă fără îngâmfare: Și ar fi prima oară.

– Un barometru sui-generis. Vă e dezagreabil Popescu?

– Dimpotrivă. O licheluță nostimă. Singurul care m-a făcut să râd de când sunt aici.

– O licheluță care vă apreciază. Alertat de strigătele dumneavoastră, a început să-l caute pe Dabu.

– Prilej de a-și băga nasul în toate odăile, inclusiv a domnișoarei Dimitriu. O precizare: nu strigătele mele l-au alertat. Era alertat de mult.

– Vreți să fiți mai explicit?

– Popescu nici măcar nu s-a culcat azi-noapte.

– Cum ați ajuns la această concluzie?

Arhitectul își cocoță privirile sus, deasupra lui Dobrescu. Și poate undeva, în spațiul alb anulând peretele, ochii lui îi întâlneau pe cei ai Minervei.

– Infirmitatea îți ascute simțurile, domnule procuror. Sunt doar – râse amar: Hm, doar! – de un an și jumătate țintuit de boală. După ce izbutești să depășești faza critică – faza sinuciderii, aș zice eu – încerci o revelație. Tristă, sinistră, dar elementul surpriză rămâne. Viața, oamenii, tot ce-i în jur ți se dezvăluie altfel. Ca un ecran a cărui jumătate îți fusese ascunsă până atunci de o draperie grea. Cred că de fapt se schimbă doar unghiul din care privești lucrurile. Mai amplu, mai puțin superficial. Ai timp să meditezi și înțelegi ceea ce altădată nici măcar nu-ți reținea atenția. În lupta de fiecare zi, plecând de la necesități imediate, instinctul, sensibilitatea evoluează. Proprietăți noi vin în compensația organului pierdut. De ce vă spun lucrurile astea? Acum doi ani nu distingeam de exemplu ce se discută cu voce normală la cealaltă extremitate a unei săli de 30 de metri. Aici, după două zile cu ușa închisă puteam afirma fără dubiu cine a trecut pe culoar.

– Înseamnă că l-ați auzit pe Popescu plimbându-se.

„Hodoronc-tronc, Dobrescu! scrâșni Minerva, amenințând pereții. Cine te-a învățat să sugerezi răspunsurile?!"

– Pe el și pe ceilalți.

– Ce-nseamnă ceilalți? Toți?

– Mă gândesc la Dabu, Popescu și Zamfirescu. Pașii fiecăruia trădau altceva.

– Ce anume?

– Zamfirescu se furișa. Aveam tot timpul impresia că se uită înapoi. A străbătut culoarul dus și întors de cel puțin cincisprezece ori. Popescu pândea sau aștepta ceva. Îl auzeam limpede, aproape că-i vedeam mersul legănat. Apoi, zece-cincisprezece minute nimic. Și din nou începea cursa. Despre Dabu, în schimb, pot afirma cu certitudine că se ascundea de ceilalți. Matematic, înainte ca Popescu ori Zamfirescu să apară în arenă, pașii precipitați ai bătrânului dispăreau la un capăt sau altul al coridorului.

– Bănuiesc că toate acestea s-au petrecut înainte de a-l striga.

– Evident!

– Au rămas femeile.

– Despre una din ele, cred că nici nu mai e cazul să discutăm.

– La cine vă referiți?

– La... în sfârșit... îmi scapănumele, să-i zicem coana Jeni. Văd că așa o alintă cei de pe aici. O nefericită. Genul care isprăvește la azil sau – în vechile romane rusești – ca rudă scăpătată ținută de milă, ocupându-se de cămară și chei, în casa unui văr de-al treilea, moșier în gubernia X. O dilie...

Dobrescu ipocrit se făcu că nu pricepe, obligându-l pe celălalt să repete:

– Cum ați spus?

– O dilie. Termenul aparține magistrului Popescu.

Minerva își pipăi obrajii dogoritori. Suspectase modulațiile din glasul arhitectului, cântărindu-le sinceritatea. Sărise aproape de pe scaun, auzind comentariul locotenentului.

– Desigur, nu vreau să mă las copleșit de aparențe, dar împărtășesc punctul dumneavoastră de vedere. Este cam...

Minerva putea să jure că mâna lui Dobrescu plecase spre tâmplă și mai putea jura că acesta încerca un complex de delicii știind-o în spatele zidului subțire.

– Mda, mormăi arhitectul. Nu știu ce tot spune despre o insectă. Asta – dacă îmi permiteți – nu ne îndreptățește s-o brutalizăm. În fine! Domnișoara Dimitriu...

– O secundă! Ați omis să precizați dacă Jeni Cociașu, așa cum vedeți dumneavoastră lucrurile, ar fi capabilă de crimă.

– Exclus! De altfel sunt convins că a fost într-adevăr la București.

– Spuneați ceva de domnișoara Dimitriu.

– Da... Am impresia că n-a părăsit încăperea, dar...

– Dar?

– N-aș jura! Calcă atât de ușor, încât... în sfârșit... mi-e greu să mă exprim în mod ferm.

– Ca om, cum vi se pare?

– Genul predestinat să moară foarte tânără.

– Nu cumva sunteți influențat de o anumită morbiditate, de anumite reflecții lugubre în care se lansează?

Radian izbucni iritat:

– Vă asigur, domnule procuror, că nu obișnuiesc să împrumut opiniile altora. Nici măcar sub beneficiu de inventar!

„Curios", reflectă Dobrescu. Găsea ieșirea arhitectului deplasată, nejustificată de observația inofensivă pe care o emisese. Cea mai amabilă conversație nu exclude la urma urmelor o divergență de păreri. Iar acum nici măcar nu fusese vorba de o altercație. Formulase doar o ipoteză. Și își aminti avertismentul Minervei: „Infirmii sunt extrem de susceptibili. Nu doar vizavi de defectul lor fizic, ci în general. Distinge între reaua voință generată de culpabilitatea și sensibilitatea exacerbată, atribut al bolii..."

– Scuzați-mă. Dobrescu își observa unghiile stânjenit: Ipoteza unei Elene Dimitriu autoare a crimei...

– O consider absolut ridicolă. Își privi ceasul: Domnule procuror, nu mă simt tocmai bine.

– O ultimă chestiune. Ați primit în cursul zilei de ieri o scrisoare.

– Nu numai eu.

– Știu. Șapte bilețele cu conținut identic.

– Exact. Am înțeles de la început că elucubrațiile acelea delirante ascund un mesaj.

Dincolo, Minerva privi atât de concentrat zidul încât îi dădură lacrimile.

– Ce fel de mesaj? se interesă locotenentul încordat.

– Un mesaj referitor la lucrările doctorului Lucaci. Mi se mai întâmplă să deschid câte o gazetă ca să știu cine a fost profesorul. Și nu era greu de ghicit că lucra și aici, deși pretindea că se odihnește.

– Credeți?

– Dragă domnule procuror, mi-am pierdut picioarele, nu organul vizual. Când timp de două săptămâni, ții sub braț aceeași agendă și stai zece ore pe zi închis în odaie, asta în concediu, iar masa – regim de favoare – ți se servește în cameră, se pot trage anumite concluzii.

– Iată un aspect pe care îl ignoram. În consecință?

Radian își aruncă ochii pe fereastră:

– L-am avertizat. Eram sigur, simțeam cu toate antenele că-l paște un pericol.

– Și?

– Nu există și. A râs, a ridicat din umeri și s-a dus la culcare. Eu nu. De aceea n-am dormit toată noaptea. N-am vrut să dorm...

– Mai este cineva informat despre această discuție?

– Nu. Poate că nici nu v-aș fi pomenit despre toate acestea dacă...

– Dacă...

– Dacă Dabu nu v-ar fi avertizat că aseară am refuzat să înghit somniferul. Îmi sunteți prea simpatic ca să vă creez probleme inutile...

Mult timp după aceea, Minerva obsedată de o idee continua să privească zidul. Avea o expresie ciudată. O expresie pe care locotenentul nu i-o cunoștea.

Capitolul VIII

„În noaptea asta va muri cineva"

Pictorul Zamfirescu își propti coatele în pervazul ferestrei. Vremea se stricase pe neașteptate. Vântul îngrămădise norii, nu moi, grei de apă, ci vineții, reci, bulgăroși. Era frig. Zamfirescu se înfioră în haina subțire. Își simțea degetele înghețate, oase fără carne. Pupilele i se dilatară brusc. Alungă răsuflarea caldă de pe sticlă cu dosul palmei. Cineva aluneca pe lângă cerdac, de-a lungul zidului, apoi umbra rămase acolo, lipită de stâlpul de lemn. Pictorul suflă în lampă și se întoarse la fereastră.

„Ciudat, ciudat mersul acela. Nu poate fi decât... Numai de s-ar isprăvi odată...

I se făcu frică. O spaimă nemotivată, absurdă, urca, îl strângea de gât, îl sufoca. Ar fi vrut să urle.

În spatele lui, ușa se deschise încet...

•

Farmacistul Popescu se întinse pe pat, până simți că-i pârâie oasele.

„S-a făcut al naibii de frig..."

Trase sus, până la gât cergile grele cu vergi cenușii. Dar nu ținea de cald. Își propti ochii pe icoana sfântului anonim luminat tulbure de flăcăruia mică, domoală a candelei. Râni, tremurând:

„Aleluia, tovarășu'! Nu mă mai prindeți pe mine în prăvălia asta..."

Și se lăsă într-un cot deschizând cartea: *Mâna care ucide*. Întorcea avid paginile, umezindu-și gros degetele. Amprentele rămâneau ude pe colțuri.

Afară se pornise vijelia. Balamalele slabe scrâșneau. Vântul zgâlțâia ferestrele, pătrunzând în încăpere prin lemnăria șubredă.

„Trebuie să astup cu ceva drăcia asta..."

Și coborî din pat. Apucă o haină, dar se opri fulgerat.

De geam, lipită o glugă neagră... Ochi ficși, fascinanți, insuportabili priveau înăuntru...

•

Strânse brațul căruciorului puternic, până simți că-l dor falangele. Îi veni în minte o dimineață de vară. Cât e de atunci? Trei, patru ani? Pare atât de departe... Parcă s-ar fi petrecut într-o altă existență... Era la Grădina Botanică cu o fată blondă. Tot blondă... Începuse furtuna... Își scoseseră pantofii și alergau desculți pe alei. Ce curios, își amintea exact sandalele fetei. Câteva bride albe strânse într-o cataramă. Se adăpostiseră sub un fag înalt. *Fagus Sylvatica* scria pe tăbliță. Fata râdea nervos. Îi era teamă... O îmbrățișase. Șuvițele blonde îi udau obrazul, îi intrau în gură. Le mai simțea gustul, mirosul...

„De ce, Dumnezeule? De ce?!" Trebuia încercat. N-avea cine să-l vadă... Da, trebuia! Mereu, din nou, de la început până... până când?

Arhitectul Radian își ridică pledul pufos, cadrilat. Privea – statuie neclintită, aproape inumană – în noapte.

•

Minerva își tortura degetele încercând să-și răsucească părul aspru pe moațe. Moațe din hârtie de ziar, cum văzuse

odată la gazda din Muscel unde petrecuse o vacanță. La fiecare 20 de secunde, lăsa jos brațele. Obosise și-avea chef să tragă un pumn oglinzii.

Își strânse între degete nasul, meditând la ce anume ar putea completa tipic, pitoresc și autentic toaleta de noapte a lui Jeni Cociașu. Îmbrăcă o cămașă lungă „de zestre", cu câte un porumbel brodat în cruciulițe albastre de fiecare parte a bustului. Puse niște șosete albe de bumbac și, aruncându-și o privire de ansamblu, ieși din cameră. Pe spate îi flutura un șal cu ciucuri ondulați, niște gâțe tresărind la fiecare mișcare. Coridorul era gol. Trecu pe lângă odaia locotenentului.

„Ce-o fi în capul lui Dobrescu la ora asta?! Pariez că aiureli și cosițe blonde...

•

Elena Dimitriu își simți picioarele înghețate în așternutul rece. I-ar fi plăcut o sticlă fierbinte. Să o lipească de genunchi, de coapse, de tot trupul. Până ar fi durut-o. Ar fi durut-o căldura.

Auzi mișcare pe sală. Cine știe... Nu-i era teamă. Nu. Ei nu-i era teamă. Nu i-a fost niciodată.

Și avu un râs mic. Un râs pe care nu-l auzi nimeni.

•

Țipătul, același țipăt dar altul decât vântul, altceva decât tunetul, zvâcnind din beznă, oribil ca un coșmar, lugubru ca o agonie, sfâșietor ca un suspin pătrunse în chilii, în încăperile arhondaricului. Odăile părură mai reci, somnul și mai departe.

Și vaietul se repetă amplificat de ecoul dealurilor vinete, fatidic ca un destin...

•

Dabu își desprinse haina din cuier. Un loden vechi, cafeniu, cu spinarea și coatele roase. Îl îmbrăcă, încheindu-se la

toți nasturii. Ochii, abia mijiți, lunecau în toate părțile. Își pipăi buzunarele.

„Nu, n-am uitat nimic..."

Privi spre odaia arhitectului. Un zâmbet urât îi strâmba obrazul. Suflă în lampă și deschise ușa fără zgomot.

•

Maica Zenobia se trezi speriată. Candela se stinsese. Își făcu de trei ori cruce și căută cu mâna tremurândă cutia de chibrituri. Dar întâlni altă mână, mică, umedă, care i-o luă înainte.

Mai simți o răsuflare fierbinte, pârjolitoare și își pierdu cunoștința.

•

Minerva numără camerele alunecând pe lângă pereți. A treia, a patra, a cincea... Aici!

De sub ușă se strecura vag lumină. Un colț al păturii de la geam se desprinsese. Arhitectul Radian, în picioare, zâmbea.

Din întuneric se născu un gând: „Poate să umble...!"

•

Popescu se trezi în plină beznă. Cineva a stins lumina. Ce-i asta?! Pași, pași, rari, ușori și totuși apăsați. Nu, nu pe sală. Aici, în cameră, lângă pat... Spaima paralizează. O află acum...

„Cine? Cine e?"

Dar nu poate articula cuvintele. Răspunsul totuși vine abstract, impersonal.

– Ți-e teamă?

A vorbit cineva sau a fost noaptea?

•

Elena Dimitriu scoase o exclamație de surpriză. În prag, conspirativă, Minerva își duse degetul la buze și închise ușa

fără zgomot. Fata nu-și reprimă zâmbetul. Minerva, cu părul țepos pus pe bigudiuri, în cămașă lungă de noapte, brodată cu motive naive, era o apariție neobișnuită.

Privi circumspectă în jur și se strecură în așternutul fetei, aspru, cu miros dulce de busuioc. Își trase plătura până la bărbie, ciulind mereu urechile spre ușă și fereastră.

Elena Dimitriu o observă amuzată. Ciuful negru, ochii enormi rostogolindu-se speriați, nasul lung, vibrant.

– Ai un cap de Pinochio...

– St! făcu Minerva. Ne aude...

– Cine?

– El.

– Care el? Nu înțeleg nimic...

– Ucigașul.

– A, zâmbi liniștită fata. Îl cunoști?

– Țț. Minerva dădu din cap. Dar l-am auzit. Vai, l-am auzit cu urechile mele! Dumneavoastră nu vă e frică? Dacă ne omoară?!

– Fii cuminte. Nu ne omoară nimeni. O să dormim împreună. Ai făcut bine că ai venit. Mi-era urât singură...

Se depărtă de fereastră. O siluetă fragilă, puțin, foarte puțin adusă de spate, îmbrăcată în albastru. Părul blond despletit îi cădea peste obrajii palizi, aproape transparenți. Părea fără vlagă, neajutorată. O frumusețe care-ți strângea inima. Minerva se gândi la chipurile încremenite pentru eternitate pe lespezile de mormânt. Medalioanele acelea cafenii, cu surâsuri triste, emailate.

Se săltă brusc în capul oaselor șuierând:

– Vai, auziți?

– Merge cineva pe sală. Vrei să mă uit cine e?

Minerva își scutură violent bigudiurile.

– Nu, nu!

– Ce copil ești, zâmbi fata. E probabil Popescu, sau nea Dabu. Și noaptea trecută tot așa s-au foit. Când unul, când altul. Cel puțin Zamfirescu... Vorbea singur, a închis și a

deschis ușa de vreo douăzeci de ori. Abia spre dimineață dacă am reușit să ațipesc.

Se întinse pe pat.

– Am să dorm în capot. E foarte frig...

Își potrivi perna sub ceafă și suspină ușor. Capetele lor, unul brun cu trăsături precise, aproape caricaturale, dar viu, izbitor de viu – celălalt blond, foarte pur, imaterial, cu ten de madonă.

– Vai! Mi-e așa de frică... Se ridică într-un cot: Bine că n-am fost azi-noapte... Dacă... dacă aș fi știut nici nu mă întorceam. Rămâneam la București.

– Gândesc... că n-ar fi fost bine, opină absentă Elena Dimitriu.

– Domnul procuror spune că eu l-am omorât pe doctorul Lucaci, și începu să se smiorcăie.

– Ce prostie!

Râsul cristalin al fetei păru strident în liniștea mănăstirii. Înspăimântată Minerva îi astupă gura cu palma.

– St! Dacă vine peste noi?

– Mie nu mi-e teamă, șopti Elena Dimitriu. Tot am să mor. Acum, ori la anul... Nu-i același lucru? Moartea... un bun oficiu și atât...

– Vai de mine! Nu vorbiți așa în puterea nopții. E drept, sunteți cam debilă, aprecie Minerva cu ochi critic. Știți, am avut o mătușă dinspre partea mamei, bolnavă de piept...

– Și? întrebă fără curiozitate fata.

– A murit, dar nu din asta. De înghesuială.

– Da. Se dusese la Moși cu neamurile. Vroia să-l vadă pe ăla cu limbă de bou. Au strâns-o oamenii... că era la omenire! S-a făcut mototol...

– Și?

– Și gata! Așa i-a fost scris...

– La Moși... A murit frumos. Lume, veselie, muzică... Mai bine decât într-un sanatoriu, amețită, sufocată de alb. Pereții, patul, halatele surorilor, crizanteme și narcise... Totul alb... Râse: până și hârtia igienică...

Minerva se cutremură:

– Lasă că vă faceți bine. Sunt medicamente. Acum doi ani, Titi al meu a avut vătămătură... Vai! Nici nu știți cât plângeam. Când colo, l-au tăiat, i-au scos hernia, și l-au cusut la loc. Acum nici nu se mai cunoaște.

– Am să mor, reluă în întuneric cu intensitate dureroasă, Elena Dimitriu, și Minerva avu impresia că fata vorbește făcând abstracție de prezența ei.

Recunoscu tonul specific al oamenilor care vorbesc singuri, în fața zidurilor goale, argumentând, comentând, combătând opinii închipuite într-un monolog sfâșietor căci cuvintele, lacrimile unor astfel de oameni mor fără ecou, alunecă pe suprafețe surde.

– E un destin... Un blestem... Și mama... și.... Scrisorile bunicii din Baden... Sanatoriul alb. O dureau ochii de atâta alb. O ilustrată de crăciun, 1925. Mâna tremurată. Mama era o fetiță. Blondă, palidă, tristă de pe atunci...

Minerva se crispă brusc:

– Vai!

– Ce s-a întâmplat!

– N-ați tras zăvorul!

Sări din pat și tiptil se apropie de ușă. Luându-și inima în dinți o crăpă cu precauții infinite. O închise repede la loc, lividă.

– Ce ai? întrebă Elena Dimitriu.

– Vai!!! O umbră! O umbră întunecată la capătul coridorului! E ucigașul, vă spun că e ucigașul!

I se auzeau dinții clănțănind. Noaptea era rece și pe sub ușile șubrede ale arhondaricului, trăgea. Dădu fuga sub așternut.

Fata râse:

– Credeam că e o figură de stil.

– Poftim?

– N-am văzut încă pe nimeni clănțănindu-i dinții de frică. Dar e adevărat.

– S-a ascuns! Dacă ați ști cum s-a ascuns...!

– Cine?

– Umbra. Se tupila gheboasă, neagră...

– O umbră? Gândesc că ți s-a părut.

– Jur!

– Ciudat... Ca și azi-noapte. Mi-era sete. Maica Zenobia uitase să-mi umple carafa. Când m-am întors a trecut pe lângă mine.

– Cine? Maica Zenobia?

Fata își recăpătă zâmbetul:

– Ei gata, hai să ne culcăm.

– Vai, nici cu Titi nu m-aș încumeta. Mai bine stăm așa...

– Prostii. N-au nimic cu noi.

– Dar nu stingem lumina!

– De acord!

Curios, foarte curios, reflectă Minerva. De ce acest „n-au nimic cu noi?" De ce aprioric, reflex, pluralul când firesc într-o crimă gândește singular: „El, ucigașul..." Ce știu oamenii ăștia?

– Ce să aibă, reluă fata. Eu, o nefericită care voi muri oricum. Dumneata... Se opri. Ar fi vrut să spună altceva. Completă fără convingere: O femeie la locul ei, modestă...

– Ba, ba eu cred că au!

Își astupase ochii cu palmele.

– Liniștește-te.

– Dumneavoastră nu mă cunoașteți... Sunt... Sunt una din alea...

Fata râse ușurel tamburinând cu degetele pe cuvertura aspră. Unghiile foarte scurt tăiate păreau albastre.

– Ei asta-i!

– Da, sughiță Minerva. Dacă ați ști, nici nu m-ați primi în pat. Hohoti sfâșietor: Nu-s cununată cu Titi!

– Cum așa? Ziceai că... În fine... v-ați luat cu acte...

– Cu acte, dar nu suntem cununați!

Nu se putea liniști. Elena Dimitriu îi mângâie bretonul cu degete umede, reci.

– E o copilărie. Câți se mai duc azi la biserică?

– De-aia mi-au trimis scrisoarea. „Lacomii, desfrânații și avarii..."

Fata zâmbi:

– Am primit și eu una la fel. Asta nu înseamnă nimic... Au primit toți. Hai, șterge-ți lacrimile.

– Și domnul Lucaci?

Fata înclină capul.

– Vedeți? Și l-au omorât... Căscă gura: A... Acum vine și rândul nostru...

– Cu el e altceva.

– Ce?

– Nu știu. Dar curios... presimțea ceva. S-a dus la culcare mai devreme ca de obicei. Și rămas bun și-a luat într-un fel, cum să-ți spun... ciudat... Ne-a strâns mâinile lung... a zâmbit... Radian l-a provocat pentru a doua zi la o partidă de șah.

Elena Dimitriu povestea calm, fără să se monteze. Minerva, așezată turcește, o urmărea ținându-și respirația.

– Și au jucat?

– Cum erau să mai joace?

Se auzi un zgomot îndepărtat. Fata deveni atentă.

– Din nou țipătul!...

– Ce țipăt?!

– M-a trezit azi-noapte. Abia adormisem. Probabil o pasăre, poate coșmarul unei călugărițe... Hm! De ce-mi vine în gând că tocmai atunci a murit Lucaci?

Își întoarse fața. Argintat de lună, obrazul părea de ceară, cadaveric.

– Nu vrei...

Un vaiet jalnic, o tânguire stridentă, dureroasă, venind de departe pătrunse în odaie.

Minerva își trase pătura în cap. O mogâldeață neagră în mijlocul patului.

– Vai, asta ce-a mai fost?

– Același țipăt, șopti stins fata. Exact același țipăt.

Ascultau încordate. Zgomote seci, rare, pocneau întunericul. Bătea toaca. Nu, nu ritmul vijelios chemând la vecernie ori la slujba de dimineață. Parcă se juca cineva clămpănind cu degetul pe un pian cu claviatură de lemn. Sentimentul era lugubru căci bătăile rare prelungeau așteptarea, imaginația, intuindu-l pe celălalt tot acolo, ascuns în beznă.

– Ce ne facem?!

Elena Dimitriu se apropie de fereastră. Ridică perdeaua subțire de tifon și își duse mâna la gât.

– Ce-i?

– Cred că nu mă simt bine. Am febră. Nu se poate... Mi se năzare... E o lumină, o lumânare singură, acolo în întuneric. Abia pâlpâie.

Simți în ceafă răsuflarea caldă a Minervei.

– O vezi?

– Vai!!!

Flăcăruia nesigură stătea agățată în beznă ca un bumb de foc, ca un ochi, unicul ochi însângerat al unui cerber.

Minerva nu putea aprecia distanța, dar își dădu seama că sursa de lumină, după toate probabilitățile o lumânare, reprezenta un punct fix.

– Ciudat, spuse Elena Dimitriu. Azi-dimineață, am observat pe pantalonii lui Zamfirescu niște pete de ceară. L-am întrebat dacă a fost la slujbă. S-a uitat la mine nu știu cum... Nu mi-a plăcut deloc cum s-a uitat.

– Poate a pictat...

– Exclus. Avem toți lămpi de gaz. Și mai e ceva... Acum lucrează la portretul farmacistului. Știu unde a rămas ieri. Pot jura că până azi-dimineață n-a adăugat o pensulă.

– Nu... Nu înțeleg nimic... Ce vreți să spuneți?

Elena Dimitriu oftă și se așeză pe pat:

– Lasă acum... Mai discutăm noi. Sunt obosită... Foarte obosită... Vreau să dorm.

Minerva își desprinse ochii de la flăcăruie:

– Vai! Și eu ce fac?!

Fata nu-i răspunse. Se întinsese, ținând peretele cu icoane. Candela lumina chipul Fecioarei:

– Să știi că în noaptea asta va muri cineva!

O spuse cu atâta certitudine, încât Minerva se cutremură.

Fata adormi în zori. Minerva deschise geamurile alungând aerul stătut, cu miros de candelă și busuioc. Privi un timp lumina dimineții palidă, cenușie, trudind să biruie pâcla, apoi, pășind pe vârfuri, părăsi chilia.

Nu era nimeni pe culoar. Rămase o clipă locului încercând să localizeze zgomotul ușor, ca un zumzet.

Deodată arhondaricul se umplu de un urlet strident. Alergă în camera fetei.

Un cuțit înfipt în lambriul patului vibra încă la câțiva centimetri de gâtul Elenei Dimitriu. Îngrozită, cu ochii ieșiți din orbite, aceasta arăta ceva în direcția ferestrei apoi își pierdu cunoștința.

Minerva străbătu în fugă culoarul deschizând toate ușile.

Cu excepția locotenentului care zâmbea în somn, nici unul din locatarii arhondaricului nu se afla în odaie...

Capitolul IX

Un martor incomod

– Asta-i măgărie, dom'le!

Radian îl observa ironic pe Popescu. Dar în ochii arhitectului se mai deslușea ceva, o expresie nouă, particulară, de triumf. Întinse pledul peste genunchi, apoi își cuprinse bărbia în căușul palmei acuzând o atenție concentrată.

Farmacistul, călare pe cerdac, continua să peroreze indignat, montându-se singur:

– Ce-s chestiile astea, vreau să știu!? Fac ăștia pe nebunii? Se joacă de-a fantomele?!

– Cine, domnu' Popescu? se interesă ingenuu Minerva. Încerca să-și domolească iritarea: „Care din ei?"

Întrerupt, omul o măsură furios. Vru să spună cea, – Minerva intui că nu prea măgulitor – dar reuși să se stăpânească la timp.

– Chiar, interveni Rádian. De fapt la cine te referi?

Popescu le aruncă o căutătură întunecată, urâtă. Rictusul îi schimba complet obrazul.

– Mă luați la mișto? Adică ce-a fost circul de azi-noapte?

Scuipă, lat, cu chef, într-o parte:

– Nu-mi pică mie în mână vârcolacul ăla? Să-l învăț eu geamparalele. Străpunse aerul cu degetu ca un burghiu: Dacă i-o mai arde după aia de spiritism...

– Ai avut ocazia astă-noapte, constată arhitectul.

– Adicătelea, ce vrei să spui matale?

– M-am exprimat limpede, domnule Popescu. Avea un surâs ușor, lipsit de orice umbră de maliție. Pretinzi că azi-noapte n-ai putut să te odihnești din cauza... în fine, găsi amuzat, din cauza unui exces de culoare locală.

– Ce culoare e asta, domnu' Radian? întrebă Minerva. Își plimba privirile de la unul la celălalt.

Arhitectul îi răspunse amabil:

– Domnul Popescu susține că în timpul nopții a fost deranjat de vizitatori ciudați, nepământeni: vârcolaci! Pe bună dreptate supărat, vrea să-i învețe minte. De ce tocmai geamparalele, n-am înțeles, dar e probabil o chestiune de metodă. L-am întrebat motivul pentru care n-a făcut-o pe loc. Se întoarse spre farmacist: O corecție administrată la timp e mult mai eficace.

Chiar, domnu' Popescu, fu de acord Minerva.

Farmacistul își aprinse o țigară, tremurând de iritare:

– Ești deștept, domnule Radian, nu-i așa? Al naibii de deștept! Izbucni: Să te iei la trântă cu întunericul, că nu vedeai la doi pași!

– Adversarul dumitale se afla în aceeași situație dezagreabilă. Cum se spunea odinioară, când oștile se înfruntau față în față: Ninge și la noi și la turci.

– Ce mă aiurești cu chestii din astea? Adică vrei să spui că mi-a fost frică?

Radian surâse din nou:

– Nu cunosc alt termen care ar putea desemna mai exact starea dumitale de spirit de azi-noapte.

– Așa?!

– În fond de ce te superi? Teama este un sentiment eminamente uman. Marea îndrăzneală ține de circumstanțe particulare. Totdeauna am considerat temeritatea – folosesc sensul cu majuscule – drept o anomalie.

Minerva intui sub masca placidă a arhitectului un complex de delectări speciale. Îi făcea plăcere să-l irite pe farmacist.

– Ei află, domnule, exclamă Popescu pe tonul agresiv, specific lipsei de argumente și tocmai de aceea strident, gratuit și neconvingător, află că nu mi-a fost frică!

– Puteți să-l credeți, domnu'adian se asocie solidar Minerva. E atât de curajos! Îi și spuneam lui Titi al meu: Vai, Motănel, că eu așa îi zic în intimitate, e o persoană, la mănăstire, un domn atât de *temeral*...

– Așa i-ai spus?

– Pe cuvântul meu, domnul Radian.

– Dacă doamna afirmă... arhitectul schiță o reverență, atât cât îi permiteau picioarele bolnave, e cu totul altceva.

Farmacistul își mușca buzele căutând replica.

– Aș vrea să-i văd pe alții ce-au făcut...

Radian râse bine dispus:

– Cred că nu te așteptai să mă vezi pe mine, gonind după strigoi...

Minerva rămase gânditoare. Arhitectul, în picioare în mijlocul încăperii... Expresia stranie a chipului... Nu putea să-și explice... Încă nu putea.

– De altfel, continuă Radian, brusc și aparent împăciuitor, este posibil să ți se fi părut. Poate ai avut un coșmar.

Dar știa bine că nu-i așa. Și mai știa la fel de bine că simpla sugestie despre eventuale năluciri îl va scoate pe Popescu din sărite.

Farmacistul reacționă atât de prompt și în sensul dorit, încât Minerva se întrebă cum reușește Radian să-și stăpânească hohotele de râs.

– Zi, mi s-a năzărit! Va să zică așa, tăticule, mi s-a năzărit!!! Muianul ăla bleg lipit de geam a fost aiureală! Și că mi-au umflat filmul din aparat, tot aiureală a fost?!

– Cine știe când ți-o fi dispărut, făcu indiferent arhitectul.

– Poate că nici nu l-am cumpărat tăticu'! Ce zici?

– Vai, interveni Minerva, știu și eu precis că domnu' Popescu avea film, doar m-a fotografiat și pe mine! Acolo, la vâlcea, cu coroniță de margarete. Chicoti: Când m-o vedea Titi...

Radian își trecu mâna prin păr:

– Unde ții aparatul?

Farmacistul se strâmbă:

– În șorțul Sfintei Filofteia! Vezi bine că-n odaie...

– Cum vine asta? Adică ți-au scos filmul în timp ce dumneata...

– Da, dom'le! E bine? Ce mai tura-vura! Mi l-au săltat cu mine treaz în cameră.

– Cine?!

– Asta aș vrea s-o știu și eu, rânji farmacistul privindu-l lung, concentrat pe Zamfirescu care – cu șevaletul sub braț – tocmai cobora poteca.

Pictorul îi salută bine dispus:

– *Hello, gentlemen*! Pot nădăjdui că ați petrecut o noapte plăcută?

•

MINERVA CĂTRE LOCOTENENTUL DOBRESCU

1. Fata știe ceva! În vreme ce tu te odihneai – surâzând îngerește – cineva a încercat să o suprime. Noroc că și-a greșit ținta.

2. Află ce conținea filmul farmacistului. Pretinde că azi-noapte i-a fost subtilizat.

•

Biletul era alarmant. Comunicarea laconică îi amplifica sentimentul, iar locotenentul o cunoștea îndeajuns de bine pe Minerva ca să-și dea seama că nu graba în sensul vulgar al lipsei de timp o determinase să recurgă la o formulă lapidară. Își trecu de câteva ori pieptănul ud prin păr și ieși.

Soarele de dimineață vioi, agreabil, făcea plajă pe cerdac. Dobrescu respira cu un surâs lăuntric, juvenil, de care el însuși făcea abstracție, dimineața minunată de vară, strălucitoare, totul

numai cer, lumină și argint. S-ar fi tăvălit prin iarbă, sorbind tivul ud al rochiței-rândunicii, ar fi cuprins din câteva salturi dealurile scunde cu pântec vinețiu, ar fi șoptit un nume, nu știa ce nume... Dar părul era blond, ca grâul copt, obrajii fragili, palizi, de alabastru...

Așteptă câteva secunde în fața ușii. Bătu discret. Repetă mișcarea ceva mai ferm, dar fără rezultat. Apăsă pe clanță.

Elena Dimitriu, întinsă în așternutul grosolan, nu deschise ochii. *Avea înfiptă în inimă o andrea lungă, subțire.* Pata de sânge desena pe cămașa albastră de noapte un mac roșu, imaculat. Icoanele afumate sclipeau blând la căpătâi.

Se sprijini de fereastră încercând să-și astâmpere gândurile! Fata știuse ceva. Mai mult poate decât își închipuise Minerva. De aceea fusese suprimată. Ca să nu vorbească. Și acum? Ce trebuia să facă?

Ca toți oamenii foarte tineri, trăi acut sentimentul absurdului, imposibilului. Totul era ilogic, oribil: ziua desăvârșită izbucnită în toată splendoarea miezului de vară, râsul gros al pictorului, pălăria de pai a Minervei... O neparticipare care-l copleșea, îl durea mai mult decât faptul în sine: trupul Elenei Dimitriu încremenit în ultimul somn, aici, în chilia rece.

Ieși pe cerdac. Figură împietrită, fără culoare, o bucată de lemn din care viața se stinsese lăsând cenușă. Întâlni, abstract, privirea Minervei, apoi pe a celorlalți. Se făcuse liniște. Îi simți dintr-o dată atenți, crispați, cu pumnii strânși de parcă ar fi înțeles, de parcă ar fi știut înainte ca el să fi articulat vreo vorbă. Radian cu zâmbetul șters, uitat pe buze, farmacistul cu gura ușor întredeschisă, pictorul Zamfirescu ținând capul întors ca un om care nu aude bine decât cu o singură ureche, Dabu mereu la pândă, în ciuda vârstei, ca o felină înaintea saltului prelung. Și fața colțuroasă a Minervei îngrijorată, căci era fără îndoială singura care sesiza adevărata stare de spirit a locotenentului. Era altceva decât panica eșecului profesional, mai mult, mai definitiv.

Minervei nu-i plăcură ochii: terni, obosiți, indiferenți, ochi care și-au pierdut interesul pentru viață.

Locotenentul se sprijini de balustradă și anunță cu glas uscat, străin:

– Elena Dimitriu a fost ucisă. Se adresă Minervei repede, fără pauză, înăbușind reacțiile celorlalți: dumneavoastră ați dormit cu victima în odaie. Vreau să vă vorbesc.

Ajuns în dreptul subofițerului Florea, șeful postului de miliție din sat, șopti:

– Nu urcă nimeni!

Dobrescu o aștepta în chilioara lui. Stătea pironit în mijlocul camerei, pion solitar pe tabla goală. I se păru absent, fără gânduri. Îi atinse ușor brațul:

– A fost chiar așa de serios?

– Nu-i vorba despre asta... Își duse pumnii la gură. O fată tânără, atât de tânără. De ce?... De ce?

– Știi bine de ce. Minerva vorbea neobișnuit de blând. Trebuiau să-i închidă gura. Ai întârziat puțin. Foarte puțin. După atentat, i-am dat un calmant și-am rămas cu ea până a adormit.

– V-a... v-a spus ceva?

– Nu, băiete. Era prea îngrozită. Mă asculți? Avem puțin timp la dispoziție. Crima este evidentă. Cineva s-a strecurat în odaie și a ucis-o în timp ce dormea. Arma – andreaua de croșetat – putea să și-o procure lesne. Majoritatea călugărilor de aici au asemenea instrumente STAS evident, deci fără putință de individualizare.

– Cine... Cine credeți că a făcut-o?

Minerva își încrucișă brațele la piept. Privi pe geam:

– În momentul atentatului, nici unul din oaspeții arhondaricului nu se afla în odaie. Asta înseamnă că oricare din ei putea să se apropie de fereastră. Deși sunt convinsă că nu a lăsat amprente, trimite totuși cuțitul și andreaua la laborator. Pe cei de aici, ia-i din scurt. Ce au făcut între patru și opt dimineața.

Se îndreptă spre ieșire..

– A, să nu uit. În chilia fetei am găsit clonțul ăsta de tablă. E un capăt de șiret. Știi cui aparține? Un singur om din arhondaric are asemenea șireturi.

Locotenentul privi lung bucata de metal apoi zise:

– Arhitectul Radian...

•

Medicul legist, un omuleț șubred, adus de spate, cu ochelarii îmbrăcați în ramă subțire, metalică, clătină încetișor capul. Văzându-l, te gândeai fără să vrei la bătrânii medici de familie de acum multe decenii, consumându-și vizitele în docărașul înalt tras de cai voinici cu picioare scurte, prescriind jovial și bonom aceleași infuzii ori hapuri inofensive. Bătrânul medic care adusese succesiv pe lume vlăstarele a două-trei generații din aceeași familie, care urmărise fazele bolii de ficat ori ale infamului diabet începând cu bunicul – un domn important cu barbete și cărare pe mijlocul capului – regăsind aceleași simptome la nepot, un domn în *blue-jeans* mai puțin important dar mult mai sigur de el.

Închise fără zgomot fermoarul trusei vechi de piele neagră.

– Cu permisiunea dumneavoastră, putem transporta cadavrul pentru autopsie...

Locotenentul se crispă imperceptibil. Privi un timp trupul inert, apoi lăsă capul în jos.

•

Se aflau într-un restaurant mic din Râmnicu-Vâlcea, undeva în apropiere de gară. Minerva, cu capul adus între umeri și coatele înfipte în masă, își bea cafeaua cu înghițituri mici.

– E infectă, decretă punând ceașca jos.

Dobrescu observa strada prin vitrina murdară, năclăită de muște. Avea să țină mult timp minte casa aceea galbenă cu

frontispiciu triunghiular pe care scria 1890, o casă veche în care acum părea să nu locuiască nimeni.

– Da, e proastă, confirmă locotenentul.

Simțea nevoia să-și încălzească mâinile reci, lipindu-le de ceașca din faianță groasă. Chipul recăpătase culorile firești. Ochii mai păstrau doar ceva tern, fără viață, doi pumni de cenușă. Spuse, continuând să privească strada:

– Mi s-a comunicat rezultatul autopsiei. Vârful andrelei i-a perforat inima... Hm, ce simplu e totul...

– Ascultă, băiete, ar fi timpul să-ți bagi mințile în cap!

– Dar ce-am făcut?!

– Aia e că nu faci! Ce-i apatia, blegeala asta? Supsini ca o fecioară și dai ochii peste cap! Nu ți-e rușine?

Locotenentul roși.

– Uită-te la mine! Așa! Mai mult ca oricând, acum se cere să avem capul limpede. Limpede, Dobrescu Vasile! Trebuie să-ți explic de ce? Ascult.

– Zamfirescu, începu Dobrescu oftând adânc, pretinde că s-a dus să picteze răsăritul soarelui undeva la marginea pădurii dar i-a lipsit inspirația.

– Nu inspirația i-a lipsit Dobrescule, ci „vopselurile". I-am vizitat chilia. Cutia se afla pe masă. O fi el zăpăcit, dar nu întratât încât să plece la vânătoare fără pușcă. Totdeauna – chiar și atunci când e beat – înainte de a pune mâna pe șevalet își rânduiește tuburile.

– Popescu mi-a dat să înțeleg că îl aștepta și o femeie din sat. O femeie bine...

– La patru dimineața? Uite unde era Casanova... Bineînțeles, fiind – vorba lui Zamfirescu – un *gentleman* sută la sută – a refuzat să-ți comunice numele persoanei.

– Cam așa ceva.

– Minte! Farmacistul e de o cochetărie bolnavă, aproape feminină. Schimbă trei cămăși pe zi, se rade de două ori și dă cu parfum. Aseară la cină însă a înfulecat gospodărește o căpățână de usturoi. Când ai în zori întâlnire cu o femeie „bine" te abții,

naibii! Și-apoi nu pleci la *rendez-vous* cu haina peste pijama și nebărbierit...

Dobrescu își consultă agenda.

– Radian a simțit nevoia să ia puțin aer. Jos, la cascadă, și-a amintit că nu are țigări și l-a trimis pe Dabu în sat să-i cumpere...

– Iar Dabu s-a întors după un ceas și jumătate cu un pachet de „Carpați".

– Exact.

– Numai că bătrânul a mințit. Drumul până la cooperativă și înapoi nu-ți ia în nici un caz nouăzeci de minute. În al doilea rând, toate unitățile din județ desfac țigări de Râmnic. Pachetul pe care Dabu i l-a adus – și asta ar fi trebuit s-o observi băiete – purta vigneta fabricii de țigarete București. Iată deci că oricare din ei avea la dispoziție timpul necesar ca s-o suprime pe fată. De ce? Mi-am petrecut aproape trei ceasuri în camera Elenei Dimitriu. Am încercat să-i recapitulez mișcările, privirile din toate unghiurile. Speram unu contra o mie să aflu ceva. Să pot deduce dintr-o anumită panoramă care ți se dezvăluie stând într-o poziție ori alta ce anume a putut vedea compromițător. Ce și pe cine ar fi putut auzi lipită de peretele din stânga sau din dreapta ce ar fi înțeles traversând odaia, privind în același timp pe fereastră. Cât se vede din cerdac stând întinsă pe pat? Dar de pe scaun? Și așa mai departe, de zece ori, de o sută de ori. Am încercat toate posibilitățile, am verificat toate variantele. Inutil! Își consultă ceasul: Mai am douăzeci de minute și vine mașina. Îi adresă un zâmbet lung, mieros, atât de convingător, încât locotenentul avu senzația că o strâng pantofii. Rămâi singur, de capul tău, la mănăstire.

– Cât timp?

– N-am idee. În Capitală au intervenit evenimente noi legate de dosar. Am fost chemată urgent. S-a dat de urma tânărului. De fapt, din câte am înțeles au de gând să plece și ei...

– Unde?

– Bravo! La București.

– Și Dabu?

– N-avea grijă, vine după arhitect. E năbădăios, dar plătește bine.

– Parcă spuneați că n-are nevoie de infirmier...

– L-am văzut în picioare. Atât! Nu te grăbi să tragi concluzii definitive. Un sfat: continuă să fii condescendent, amabil, dacă e posibil isteț, și, cum ziceți voi, mereu pe fază.

Se întrerupse pentru câteva clipe, privind zidurile galbene din fața restaurantului. Ziduri vechi, cu tencuiala roasă. Aplicațiile de ghips cu motive pretențioase – *putti* dolofani, lauri, frunze de acantă – erau jalnice. În spatele ușii șubrede, cu lemn plesnit, ghiceai igrasie, sobe reci, miros de șoareci. Întrebă pe neașteptate:

– Știi al cui e cuțitul?

– Care cuțit?

– Ți-a luat Dumnezeu mințile, Dobrescule! Bag de seamă că trebuie să facem și repetiție... Cu puțin înaintea crimei, a avut loc un atentat...

– A!

– Ai venit de-acasă L-a recunoscut maica Zenobia... Cineva s-a servit de el împărțind frățește onorariul primit de la nevasta popii. Închide gura, Dobrescule!

Capitolul X

Omul de la aeroport

– În concluzie, spuse Minerva, am intuit bine. Spionul este unul dintre oaspeții mănăstirii.

– Te gândești la cineva anume?

– Da. Ideea mi se pare atât de îndrăzneață, încât pentru moment prefer să nu mă exprim.

Colonelul Ionaș lăsă chibritul să ardă până la capăt. Își ridică ochii:

– Procedeul iese din comun. În general după ce un agent își atinge scopul, se grăbește să dispară. Fie că încearcă să fugă peste granița, fie că își reia identitatea care-l acoperă în mod obișnuit. În orice caz, se dă la fund.

– Omul nostru însă recurge la altă formulă. Se consideră minunat camuflat. Își închipuie că a lucrat ireproșabil, fără urme, și din păcate acesta este adevărul, deci n-are de ce să se teamă. Dispărând, s-ar fi desemnat implicit ca autor. Vorba ceea, s-ar fi arătat singur cu degetul. Toate organismele competente puse în alertă, frontierele avertizate – iată o perspectivă nu prea veselă. Ca dovadă, dispunând doar de câteva indicii ați luat urma complicelui. Dan Firu, omul ștafetă.

– Da, făcu Ionaș. Firu... Raționamentul dumitale a fost exact. În noaptea crimei a dormit într-un hotel din Râmnicu-Vâlcea. O atestă registrul – băiatul e un pion oarecare, nici

măcar acte false nu și-a procurat – iar portarul susține că n-a părăsit camera până dimineața. L-au dibuit băieții în București. Un pierde-vară. Cafe-baruri, fliper și toate drăciile alea automate, jocuri de noroc, în sfârșit, tacâmul complet. Nu poate avea un rol de esență în povestea asta. Simplu executant și nu dintre cei mai abili.

Se întrerupse pentru câteva clipe privind-o lung. Se bronzase la mănăstire și nu arăta tocmai rău...

– De fapt uite de ce te-am chemat. Cred că locul acțiunii s-a schimbat. Piesa se va juca mai departe, probabil, aici la București. De ieri, dimineața, Firu dă târcoale unui oarecare inginer Georgescu. Omul lucrează la Ministerul Construcțiilor de Mașini. După toate aparențele, e în afara combinației. În sfârșit, o să știm mai multe când cei de la mănăstire se vor întoarce în Capitală.

– Destul de curând. Sunt pe picior de plecare. I-am atras atenția lui Dobrescu să nu se opună.

– Apropo de Dobrescu. Cum s-a descurcat?

Minerva își ridică nasul în sus:

– E în progres... În real progres.

– Ascultă! râse colonelul. Ai dat vreodată în viața dumitale nota zece?

– Niciodată, declară rigid. Nu e pedagogic. Așa cum, permiteți-mi să vă raportez, n-ar fi pedagogic să-i băgați gărgăuni în cap lui Dobrescu. Mi-a fost elev și-l cunosc. După ce împușca un opt nu mai punea mâna pe carte o săptămână. Calcula că luând un doi, îi iese media...

– Am avut impresia că a mai crescut de atunci...

– Evident. Dacă țineți foarte mult am să-i comunic eu că și-a făcut datoria în mod... în sfârșit, satisfăcător. De... să zicem șapte. Corectă ca pe un hatâr adus colonelului: Șapte plus.

Ionaș începu să râdă:

– În fine, să-l lăsăm pe Dobrescu. Nu ți-am comunicat amănuntul esențial în legătură cu inginerul Georgescu. Face

curse periodice București-Paris în vederea unor contractări speciale.

•

Tânărul intră în bloc și urcă scara îngustă cu sinuozități de cochilie, aruncând priviri dese peste balustradă. Se opri în fața ușii. Încercă câteva chei și deschise. Scoase o lanternă și plimbă pârtia de lumină pe lângă pereți, printre mobile. Se apropie de un fotoliu care sprijinea o valiză. Pe pielea galbenă erau lipite alandala etichete colorate, rotunde, pătrate sau romboidale, cu tentă exotică ori sugerând prin edificii-simbol mari metropole.

Telefonul sună strident și omul se întoarse speriat.

Scoase din buzunar un clește, câteva capse, apoi un mâner scurt din piele galbenă. Îl enerva telefonul care-și continua încăpățânat apelul. Parcă ar mai fi fost cineva în odaie...

Cu mișcări precise, demontă mânerul valizei și-l înlocui cu cel adus. Puse apoi la loc geamantanul, atent la reperele care-i precizau poziția inițială: sprijinit de fotoliu, în unghi drept cu covorul.

În drum spre ieșire, trenciul agăță o ulcică de ceramică umplută cu creioane. Strivind o înjurătură între dinți, încercă să le pună la loc în oarecare ordine. Privi jur împrejur, încuie și dispăru fără zgomot pe treptele întunecate.

Îl însoțea o privire piezișă strecurată prin crăpătura altei uși.

•

Inginerul Georgescu, înalt, bine clădit, avea o față dolofană, cu urechi groase, congestionate, care susțineau două smocuri de păr negru, sârmos, și ochi exoftalmici, căprui deschis. În general, izbea expresia calmă, o liniște suverană caracteristică temperamentelor robuste, cu nervi sănătoși.

Măsurându-l scurt, maiorul Minerva Tutovan zâmbi.

Deși el însuși alertase miliția în legătură cu vizita primită, Minerva se întreba dacă nu cumva – aflând că Firu e urmărit – era o manevră menită să-i certifice buna credință.

Raportul locotenentului Ciobanu preciza însă clar că tânărul îl păndise pe inginer, fără să-l abordeze, și că intrase în apartament folosind un șperaclu.

Respinse ideea că omul face parte din combinație, păstrând totuși un ton neutru:

– Numai vasul în care țineți creioanele v-a atras atenția?

Georgescu clipi de câteva ori:

– Găsiți că nu e suficient? Accentuă: Țin creioanele cu vârful în sus. Notați vă rog, totdeauna și numai cu vârful în sus, perfect ascuțite, iar culorile alternează în funcție de nuanțe. Le-ați văzut cum sunt acuma?

– Poate femeia de serviciu.

– Exclus! N-a trecut pe-aici de-o săptămână. Ezită, apoi adăugă: Naște fiică-sa.

– Poate că le-ați răsturnat dumneavoastră, opină Minerva fără convingere.

Individul, mostră de pedanterie, i se părea uimitor. Se gândi la propriul ei interior...

– Sunt un om ordonat. Tipicar dacă vreți. Priviți în jurul dumneavoastră și vă veți da seama cât de... cât de excentrică este această ipoteză.

– Căsătorit?

Georgescu clătină din cap.

– Aveți desigur pe cineva...

Inginerul tăie aerul cu o palmă atât de întinsă încât falangele se îndoiră în sus ca un arc.

– Nu!

Cu mâinile la spate, Minerva observa biblioteca. Respectând aceleași canoane, cărțile erau aranjate după dimensiuni și culori. De pildă, Dostoievski stătea alături de un tratat de

rezistența materialelor numai pentru că fantezia ilustratorului le înzestrase cu coperți albastre, în timp ce mai jos, pe raftul roșu, coexistau poeziile lui Rimbaud cu cartea de bucate a Sandei Marin...

– Partea bizară în toată istoria asta, reluă inginerul, e că am mai primit asemenea vizite.

Minerva se întoarse surprinsă.

– Da... omul ezită, negăsind apelativul adecvat. Rândul trecut, căci repet, cursele mele în străinătate sunt relativ periodice, tot în ajunul plecării, am remarcat că franjurile covorului fuseseră deranjate. Am fost foarte intrigat. Țin enorm ca franjurile să fie bine pieptănate. I-am atras dealtfel atenția și femeii care-mi face curat.

– De ce n-ați anunțat autoritățile? întrebă Minerva cu un ton indiferent.

– Îmi dau seama că trebuia s-o fac, dar...

– Dar?

– Mi-era teamă să nu fiu persiflat.

Minerva continua să se plimbe prin odaie, oprindu-se din când în când cu câte un obiect în mână.

Cineva sună la ușă și inginerul o privi derutat.

– Deschideți.

Georgescu se întoarse însoțit de o femeie între două vârste. Peste capotul de barchet înflorat aruncase un pardesiu vechi.

– Madam Crețu, vecina de alături.

Femeia se repezi în mijlocul odăii, lipăindu-și papucii trași în picioarele goale.

– V-am văzut când ați intrat.

– Cum adică, m-ați văzut? întrebă Minerva privind-o pe sub sprâncene.

– Păi ușa mea dă chiar în capul scărilor. Când gătesc – am o chicinetă în vestibul – o deschid să se ducă mirosul.

– Și pe la alții... completă în surdină Georgescu.

– Vroiam să vă spun ceva, tovarășe maior.

– De unde știți că sunt maior?

– L-am auzit pe dom'inginer când v-a deschis.

– E limpede. Spuneți!

– Cred că o să vă intereseze.

– Sunt convinsă.

Doamna Crețu trase adânc aer în piept, învârtind priviri satisfăcute. Se vedea limpede că e în elementul ei.

– Acum vreo două ceasuri, să tot fi fost opt, a intrat aici în apartament un bărbat. După cât s-a moșmondit să dăschidă, mi-am zis că nu-i lucru curat. Pe urmă, nu mă dumiream ce-o fi căutând la domnul inginer, un străin așa, de unul singur.

– Pe mine, mărturisi Minerva ascunzându-și zâmbetul, nu m-ar fi răbdat inima să nu arunc o privire pe gaura cheii.

– Crezi dumneata că pe mine m-a răbdat? M-am uitat, tovarășă dragă. Dar parcă de al dracului a trecut în camera ailaltă.

– L-ați văzut și când a plecat?

– Te cred!

– Înseamnă că puteți aprecia cât a rămas în apartament.

– Știu și eu? În tot cazul, n-a zăbovit mai mult ca la vreo douăzeci de minute.

– Ați reținut cum arăta?

– Avea un fâș albastru. Potrivit de stat. Chipul nu prea l-am deslușit, că pe sală e întuneric. Era bec, dar l-a furat alde Săsoaia. Precis ea l-a furat. Se îngrijoră brusc: V-a luat ceva din casă, domnu' Georgescu?

Femeia mai întârzie puțin, emițând considerații asupra fenomenului infracțional în general și din bloc în special (Vasileasca lasă apa să curgă, Popovicii au pus monopol pe uscătorie, puștiul Cuculeștilor se trage toată ziua cu liftul etc.), apoi pleacă condusă până la ușă de inginer.

Când acesta se întoarse, o găsi pe Minerva îngenuncheată în fața valizei. Spuse fără să-și ridice ochii:

– Dacă nu vă lipsește nimic, printr-un artificiu de logică, trebuie să conchidem că necunoscutul v-a lăsat ceva.

– Mie? De ce?

– Asta mă întreb și eu. Arătă spre valiză: Cu ea plecați mâine?

– Da. E gata. Nu-mi place să las bagajul pentru ultimul moment.

Minerva o răsuci pe toată părțile, apoi încercă cele patru nituri nichelate de pe fund.

– Puteți s-o deschideți!

Minerva admiră ordinea în care inginerul își aranjase schimburile. Plic de nylon special pentru cămăși, o cutie elegantă pentru cravate, trusa de bărbierit, batistele legate cu o panglică albă. Lucrurile emanau un parfum plăcut bărbătesc: *Moustache? Chypre?* Se gândi că deschizând valiza în alte condiții ar fi atribuit fără ezitare paternitatea capodoperei de pedanterie unei femei.

Nu găsi nimic. Rămase un timp pe gânduri:

– Mi-ar trebui o lamă.

Descoperi una pe birou, alături de creioane.

– Ce vreți să faceți?

Minerva apucă scurt mânerul valizei:

– O mică operație. Vă deranjează?

Ochii lui Georgescu se bulbucară. Ținea la lucrurile lui. Încercă totuși să zâmbească:

– Asta-i situația!

– Mulțumesc.

Despică cusătura cu o crestătură lungă. Îi căzu în mână un tub mic, nichelat. Înăuntru se afla un microfilm.

„Hm! Cifrul din agendă!"

Inginerului nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Cum... Cum l-ați descoperit?

– Așa cu care e cusută pielea mânerului e prea curată, prea albă, pentru o valiză nu tocmai nouă. Ori mânerul, prin însăși

destinația sa, se uzează în primul rând. Bănuiesc că la fiecare plecare în străinătate vi se monta altul. Peste graniță, oameni avertizați preluau *marfa*, repetând operația. Cu alte cuvinte, ați fost purtătorul unor ștafete.

– Interesant! De ce tocmai eu?

– În primul rând, datorită curselor dumneavoastră frecvente și relativ periodice. Foarte comod un astfel de comisionar. În al doilea rând, pentru că nici unui vameș nu i-ar fi trecut prin minte că tocmai dumneavoastră aveți asemenea preocupări. Când plecați?

– Mâine seară la ora șapte.

– Destinația?

– Paris.

– Perfect. Am să asist la decolare. În mod firesc, va asista și cel care v-a vizitat. Îl interesează formalitățile vamale.

– Adică?

– E obligat să se asigure că nu veți avea dificultăți. Și acum vă rog să fiți atent. O precizare de maximă importanță! Străduiți-vă să vă comportați normal. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Înțeleg.

Minerva părăsi apartamentul încercând să-și imagineze „capul" inginerului sosit intempestiv la ea acasă. Oftă: „Adevărul este că Spiridon e foarte dezordonat..."

•

– Ia loc, o invită colonelul Ionaș. Îi observă chipul palid, buzele strânse: Ce s-a mai întâmplat?

– Vin de la laborator, spuse încet Minerva. Microfilmul din mânerul valizei conține, așa cum am presupus, cheia lucrării lui Lucaci. Există și o precizare. Câteva cuvinte scrise de mână: *Cifrul celor expediate anterior.*

– Să rezumăm! Acțiunea s-a consumat deci în două etape. Prima: sustragerea lucrării și a mostrei de la domiciliul lui Lucaci în timp ce acesta se afla la mănăstire. Materialul plus mostra sunt expediate la Paris prin intermediul inginerului Georgescu, ștafetă inocentă. A doua etapă: cei de acolo își dau seama că ceva lipsește, iar în lipsa acestui ceva toată documentația devine inutilizabilă și în consecință își avertizează omul din România. Pentru a pune mâna pe cifru, spionul îl urmează pe Lucaci la mănăstire.

– În concluzie, observă Minerva, noi posedăm cifrul iar ei lucrarea propriu-zisă și mostra. Lovi ușor cu pumnul în brațul fotoliului: Ce ghinion! Am discutat cu directorul institutului. Aproape că-i venea să plângă. Susținea că fără nici un fel de exagerare, cele doăzeci de pastile utilizate de o persoană avertizată pot scoate din circulație pe un interval de 18 până la 24 de ore un oraș cu câteva milioane de locuitori. Ce mai încolo și încoace, o metropolă.

Colonelul se apropie de fereastră. Își lipi fruntea de sticla caldă. Era o seară fierbinte, fără cea mai mică adiere. O pereche traversa strada. Fata avea o fustă înflorată. Băiatul o ținea de gât. Auzi glasul Minervei. Tulbure, venind parcă de departe.

– Povestea asta îmi amintește de o întâmplare din copilărie. Eram la țară. Mă jucam în curte cu un lănțișor de care atârna o inimioară roșie de sticlă. Un fleac oarecare, ieftin, dar mie îmi plăcea grozav. Deodată, s-a năpustit în zbor razant o coțofană și mi l-a furat din mână. Îi simt și azi ciocul în căușul palmei. Oftă: Am pândit după aceea săptămâni în șir. Până la sfârșitul vacanței. Născocisem tot soiul de capcane. Nu s-a mai întors niciodată.

– Ești foarte pesimistă.

– Lucidă.

– Spionul e încă în țară.

– Ei și? Dar *inimioara* e la Paris. Admițând că mâine îl depistăm și îl prindem, nu realizăm nimic. O să ne râdă în nas

și dacă are simțul umorului ne va sugera un voiaj în Franța. Să căutăm acolo ce ne lipsește.

Colonelul tresări. Îi puse mâna pe umăr și spuse rar:

– Asta e soluția. Ai să pleci.

– Unde?!

– La Paris, evident.

Minerva, făcu ochii mari. Bolborosi:

– Ce vreți să spuneți?!

– E prima oară când te văd atât de tulburată, surâse Ionaș. Este singura soluție. Numai așa putem recupera invenția doctorului Lucaci. Ai să pleci mâine împreună cu inginerul Georgescu.

– Mă întreb dacă eu sunt cea mai indicată.

– Hotărât. Cunoști afacerea și dedesubturile ei, vorbești curent limba. Dobrescu e prea tânăr. Ai să întâmpini însă dificultăți. Fiind femeie...

Minerva îl întrerupse crispată:

– Din punctul ăsta de vedere nu este nici un impediment.

– Știam că o să te irite. Mă referam la anumite situații în care prezența unei femei singure atrage atenția, iar dumneata vei avea de făcut față – sunt convins – celor mai stranii împrejurări. Degeaba te superi pe mine, nu eu am conceput lumea. Inginerul Georgescu te va ajuta. Nu e prima oară când primim sprijinul unor persoane particulare. Bine îndrumați, se descurcă excelent. Voi discuta personal cu el.

– Cred că putem avea toată încrederea, opină Minerva bosumflată. Nu pare un nevricos.

– Cu atât mai bine. Pe de altă parte, vom avertiza și autoritățile franceze despre sosirea ta. Dacă va fi nevoie vei recurge la serviciile lor. N-or să ți le refuze. Sunt direct interesați. La urma urmelor, anestezicul doctorului Lucaci amenință și liniștea Parisului. Și-acum hai să ne gândim ce punem în mânerul valizei.

– Am putea introduce un material măsluit, dar am altă idee: Să rămână gol.

– Gol?!

– Da. Georgescu înainte de toate reprezintă o nadă. Va fi căutat de cei cărora le e destinată marfa. Negăsind nimic în mâner vor continua să dea târcoale inginerului, unica legătură, presupun, cu spionul din România – imaginând fel de fel de ipoteze. Căutându-l, supraveghindu-l, încercând poate chiar să pună mâna pe el, se vor trăda. Este singura mea șansă de a repera destinatarul ori destinatarii materialelor. Mizez pe alerta lor. La ora asta, într-un imobil din Paris, cineva se mângâie cu nădejdea că mâine va avea cifrul.

– Da, nu e rea ideea. Îi întinse mâna: Să ne luăm rămas bun. Zâmbi: Fii te rog atentă... Îți spun sincer sunt tare neliniștit. Vei evolua într-un mediu cu care nu prea ești obișnuită.

Minerva râse:

– Nici o grijă... Nu scapă Dobrescu de mine.

Colonelul se întoarse la fereastră. Cerul înalt părea un gherghef pe care stelele brodau în paiete desene milenare.

•

„Băiatul ăsta o să-și rupă gâtul", gândi Ionaș urmărindu-l pe locotenentul Ciobanu. Privea insistent cu capul întors mult peste umăr o stewardesă blondă.

Fata, într-o uniformă scurtă, bine tăiată, dădea explicații unui turist străin însoțindu-le cu zâmbete reținute și fluturări ușoare de mâini.

Minerva împinse vameșului valiza mică de voiaj continuând să parcurgă cu același interes paginile unui volum de Democrit. Curând, trecu mai departe cu un aer de detașare atât de convingător, încât Dobrescu își zise zâmbind: „Nu mi-a aruncat nici o privire, măcar așa de rămas bun..."

Se întoarse la mănăstire în cursul nopții, mereu pe urmele celor patru: Popescu, Radian, însoțit de Dabu, pictorul. Luase

legătură cu Minerva și aflase sufocat de surpriză că aceasta își făcea bagajul pentru Paris.

Revenit la o poziție normală – stewardesa dispăruse în labirintul de coloane – Ciobanu îi făcu semn lui Dobrescu să se ocupe de tânărul cu fața ascunsă în paginile unei gazete deschise.

Părea adâncit în lectură, dar locotenentul se întreba ce se poate citi timp de o jumătate de ceas pe o singură coloană din *Sportul* – stânga jos – judecând după orientarea capului căruia nu i se vedea decât creștetul.

Purta o canadiană scurtă și pantofi de catifea reiată. Când inginerul Ion Georgescu depăși oficiul în care se efectua controlul, purtându-și calm valiza și celelalte accesorii de călătorie, ziarul se strânse, descoperind figura uscățivă, nerasă, a lui Firu, poștașul de la mănăstirea Domniței.

Ionaș caută privirea locotenentului Ciobanu care înclină imperceptibil dar ferm capul.

Tânărul părăsi holul. La un semn al colonelului, cei doi ofițeri îl ajunseră din urmă luându-l „amical" de braț.

•

Locotenentul Dobrescu mâzgăli ceva pe calendar, încercând să ignore prezența colonelului Ionaș. Păstra constant între sprâncene o cută mică, fără ca asta să-i maturizeze chipul rotund. Se fura cu coada ochiului în oglinda dreptunghiulară, peste capul arestatului, încercând ipostaze impunătoare. Reușea doar să rămână încruntat și nemulțumit. Își împleti degetele și culcând pumnii făcuți ghem pe birou îl privi pe celălalt drept în față.

Un tânăr cam de vârsta lui – amănuntul îl emoționă fără să vrea – o figură interesantă, extrem de brună... Obrajii scobiți desenau un cap triunghiular, cu linii fine. Ochii, depărtați,

priveau cu o curiozitate calmă, fără nici un fel de participare lăuntrică, terț amabil interesat căci așa e politicos.

Fiind la începutul meseriei, Dobrescu confundă un flegmatism congenital, pe undeva o apreciere limpede și fatalistă a realității – „asta-i situația" – cu o blazare pozată. Nu putea crede în ruptul capului că în circumstanțele date, cineva ar fi capabil să rămână sincer impasibil.

Netezi foaia de hârtie pe care așternuse câteva date sumare privind identitatea tânărului: Dan Firu – 22 de ani. Se interesă cu o voce joasă:

– Ocupația?

Peste ochii lui Firu alunecă un zâmbet și locotenentul, susceptibil, avu impresia că omul, intuindu-i starea de spirit crispată, se amuză.

– Hm! Ocupația! Student, ospătar, hamal, funcționar, remizier Loto, paracliser. Atașați un „fost" dinaintea fiecăruia și veți obține un tablou de ansamblu.

– În prezent unde lucrezi?

– Nicăieri. Mi-am acordat o vacanță de câteva luni... Mă simt cam obosit trimestrul ăsta.

– Firesc, ținând seama de activitatea dumitale din ultima vreme. Constat însă că ți-ai regăsit calmul. La aeroport erai mai agitat.

Firu râse:

– Acuma e altceva. Ați pus mâna pe mine. Ca la examen: după ce ai tras biletul, fie că știi, fie că nu, ți-a trecut teama. Chestia e cum o scalzi.

– Și dumneata cum ai de gând s-o scalzi?

– Mi-am făcut de mult socotelile. Nu câștig nimic, abordând tăceri încăpățânate. Până la urmă, tot aflați ce vă interesează. În fond, mă menajez. De ce să mă plictisiți cu cinci interogatorii, când e de ajuns unul singur? Bănuiesc că nici dumneavoastră nu aveți timp de pierdut.

– Modul dezinteresat în care te gândești la mine, mă mișcă infinit. Ascult.

Colonelul Ionaș surâse: „Școala Minervei..."

– Sunt în combinație de două luni...

Ochii tânărului cuprinseră toată încăperea, alunecară pe lângă pereți și se opriră în cele din urmă la *presse-papier*-ul din marmură cenușie de pe birou.

Locotenentul, încordat, circumspect, îi urmărea fiecare reacție, nuanțele zâmbetului, mișcarea mâinilor mari, puternice, cu unghiile îngrijite. Suspecta premeditat sinceritatea lui Firu. Prea spontană... O pilulă oferită prompt, cu temerea abia camuflată că nu va fi înghițită îndeajuns de repede. Senzația se lupta cu alta, contradictorie: „Băiatul nu minte... Nu pare să mintă".

– Cum te-au racolat?

– Eram pe tușă – cunoașteți desigur termenul – de câteva săptămâni. Într-o seară m-am dus la cinema. O tâmpenie lăcrămoasă, *Dreptul de a te naște*.

– Chestie de optică...

– Rula la *Luceafărul*. În spate stătea un moșneag sentimental pe care îmi venea să-l strâng de gât. Se smiorcăia tot timpul – n-avea batistă – și mânca niște dulciuri dintr-o pungă de celofan. Scârțâia și se smiorcăia... Am plecat de la film foarte iritat. Îmi rămăseseră în buzunar exact șase lei și ceva mărunțiș. Scăzând doi lei pentru un pachet de Mărășești și chibrit, calculam ce aș putea face cu restul. Am intrat la lactobarul de lângă cinematograf, socotind că pot să mă regalez cu un iaurt și două comuri. Băgând mâna în buzunar ca să plătesc, am găsit un plic. Înăuntru, cinci sute de lei și câteva rânduri. Credeam că visez. Mi se propuneau trei mii pentru a lăsa un anumit material, într-o anumită zi, la o anumită adresă. Acordul de principiu urma să-l exprim pierzând a doua zi o jumătate de oră între 12 și 12,30 în Cafe-barul de la parterul magazinului *Eva*.

– Ai păstrat cumva biletul?

– Era elementar să-l distrug, râse Firu. Știu ce vă interesează. Scrisul. De mână, cu pix. O caligrafie cât se poate de oarecare.

– În fine, am impresia că te-ai hotărât destul de repede...

– Ce-i drept, nu pot afirma că noaptea am petrecut-o torturat de întrebări. După, hai să zic „întâlnirea" de la Eva am găsit un alt plic cu indicații concrete, un șperaclu și un mâner de valiză. Trebuia să mă strecor în apartamentul inginerului Georgescu, să detectez un geamantan galben și să-i înlocuiesc mânerul cu cel primit.

– O clipă! îl întrerupse locotenentul. Pomeneai despre un bătrân așezat în spatele dumitale la cinematograf. Faci vreo corelație?

Tânărul ridică din umeri.

– M-am întrebat mereu, cine-mi strecurase banii în buzunar. Pot garanta un singur lucru. Treaba s-a întâmplat în mod cert, la cinema. Moșul din spate nu putea s-o facă. Oricât de neatent, aș fi simțit că cineva se apleacă peste mine.

– Ce te-a determinat totuși să-mi vorbești despre el?

– Știu eu? Probabil faptul că mă enervase îngrozitor.

– Ai reținut figurile celor din jur?

– Vag. În stânga mea stătea un tip cu basc...

– Ce culoare? întrebă locotenentul.

Cele șapte băști ale pictorului Zamfirescu îi jucau în fața ochilor.

– Cred că bej...

– Era cumva duminică?

– Da, făcu surprins Firu, neânțelegând unde vrea s-ajungă.

– Bun. Continuă...

– În dreapta, stătea un familist cu nevastă și copii. Bănuiesc că operația s-a efectuat totuși la ieșire. A doua zi, conform indicațiilor, m-am dus în vizită la Georgescu. Un tip al naibii de meticulos... și începu să râdă. A fost foarte simplu. Mânerul era fixat în două capse. În mai puțin de douăzeci de minute, isprăvisem. Joacă de copil.

– Și faptul în sine cum l-ai tratat? Tot ca o joacă de copil? interveni colonelul.

– Ei asa-i, la urma urmelor, furam un mâner de geamantan. Și nici măcar atât. Îl înlocuiam...

– Știi ce cred eu, Dobrescule? Era probabil un băiat foarte candid acum două luni, închipuindu-și că cineva plătește trei mii de lei pentru o simplă farsă. Căci ce altceva putea fi...

– Aveți de gând să-mi faceți morală? se încruntă Firu. Îmi trebuiau bani! Sau motivul nu vi se pare suficient?

– Cum să nu! Mama bolnavă în spital, cinci frați mai mici acasă... Ce-a fost cu scrisorile de la mănăstirea Domniței?

– V-ați prins, deci? Îmi închipuiam... Acum patru zile, am primit un text, o aiureală bisericească pe care trebuia s-o multiplic de șapte ori, să mă deplasez la mănăstirea Domniței și să depun copiile – evident cu toată prudența – în odăile arhondaricului. Plicul era expediat din Paris. Bineânțeles, conform instrucțiunilor, l-am distrus, deși nu conținea nici o adresă.

– Să zicem. Deci te-ai dus la mănăstire și ai luat legătura cu...

Omul dădu hotărât din cap.

– Aia e, că n-am luat! Aicea-s mari gagiii! M-ați priponit, dar nu pot să vând pe nimeni. Habar n-am pentru cine lucrez. N-am primit nici măcar un telefon.

– Continuă.

– După ce-am lăsat acatistele, am tras la hotelul Unirea din Râmnic, iar în zori respectând întocmai indicațiile, m-am întors cu prima cursă.

– Ora!

– 5,30.

– Poate mai devreme, sugeră locotenentul.

– Exclus. De fapt, m-a văzut portarul când am ieșit. M-a întrebat dacă reținem camera în continuare.

– Ai pătruns în mănăstire?

– Nu. La cincizei de pași de ziduri, trebuia să detectez piatra funerară a nu mai știu cărui Vlădică. Aici, în dreptul literei Chirilice K, răscolind puțin pământul, am găsit un tub metalic ceva mai mic decât un cartuș. L-am băgat în buzunar și m-am cărat cu prima ocazie la București.

– De la mănăstire până în Capitală e oleacă de drum. Pesemne ai făcut cunoștință cu cel care te-a adus.

– Da, omul era vorbăreț rău, numai în bancuri m-a ținut. Îl cheamă Emil Candel, economist la I.P.C. București. M-a rugat chiar să-l mai caut...

– Acesta a fost singurul drum la mănăstire?

– Absolut.

– Ia mai gândește-te!

Chipul Elenei Dimitriu, rigid, îi răsărise în minte. Nările supte, gura vânătă, fără sânge. Nu-l vedea pe Firu în stare de crimă – de fapt două crime – dar trebuia să țină seamă de fiecare amănunt.

– Locuiesc în comun cu o familie de pensionari, declară tânărul. Îmi contabilizează prin gaura cheii fiecare gest. Chiar și când intru în baie... Or să vă servească cu plăcere.

– Ce ai făcut cu tubul?

– Am reperat figura de la locuința inginerului Georgescu. Numai că de astă dată am băgat etu-ul în mâner înainte de a-l înlocui.

– Ce-ai căutat la aeroport?

– Trebuia să constat dacă individul n-are probleme cu vama...

– Mda... Ai idee în ce te-ai băgat?

Firu rânji:

– Sunt suficient de intuitiv. Chestia e să n-o iei în tragic. Mor oameni de cancer, sau și mai stupid, călcați de tramvai. Prin comparație, sunt un fericit. Nu credeți?

Dobrescu ceru din ochi avizul colonelului Ionaș, apoi apăsă pe buton, chemând ofițerul de serviciu.

Capitolul XI

Omul cu sprâncene groase

Zburau deasupra norilor.

Minerva, cu nasul lung lipit de sticla concavă, avea sentimentul că avionul străpunge straturile distincte – violiu, albastru, argint, cenușă – ale unei epiderme pufoase. Amabilitatea, în costum de stewardesă, oferea călătorilor țigări și surâsuri decupate din *Paris-Match*.

Observându-i linia încremenită a maxilarelor, Minerva reflecta la dezideratele imperative ale obligației profesionale...

Alături, inginerul Georgescu trecea în revistă pasagerii, comunicându-i concluziile în șoaptă.

– Tipul din dreapta.

– Ce-i cu el?

– Nu citește, se preface. E de cincisprezece minute la aceeași pagină.

– Firesc, ținând seama că studiază o gramatică ebraică. Nu credeți?

Stewardesa se apropie, tregând fermoarul aceluiași zâmbet fermecător:

– Coniac? Pepsi? Ciocolată? Țigări?

Minerva refuză clătinând capul cu un licăr malițios ascuns sub sprâncenele groase, îmbinate ca o perie de dinți. Își imagina femeia anunțând o nenorocire. Un surâs larg prin care se

strecoară vorbe mieroase: „Stimați pasageri, în următoarele zece secunde, ne vom prăbuși. Călătorie plăcută!"

Își înfipse genunchii colțuroși în spătarul fotoliului din față și rotindu-și ochii lucioși se întoarse spre Georgescu.

– Domnule inginer, propun să stabilim amănuntele. În curând ajungem la Paris și țin să vă avertizez că vom avea de-a face cu indivizi mai mult decât versați. În consecință, o privire, un gest, sunt suficiente pentru a ne trăda jocul. Avizat, infractorul se va retrage ștergându-și urmele. Nu vă pretind demonstrații de sânge rece. Considerați drept axiomă ideea că viața dumneavoastră e în afară de orice pericol. Reprezentați un intermediar ideal pe care nimeni nu are interes să-l suprime. Vă cer un singur lucru: să fiți dumneavoastră înșivă, cel dintotdeauna. Înțelegeți?

– Desigur, surâse Georgescu. În general, vă exprimați destul de limpede.

– Bun. Atunci să recapitulăm. Din clipa aterizării, nu ne mai cunoaștem. Veți coborî printre primii și veți cere hamalului să cheme un taxi. Înainte de a închide portiera, indicați șoferului adresa. Hotel *Paradis*, nu?

– Exact.

– E foarte posibil ca „legătura" să fie prin apropiere. Eu am să vă urmez cu altă mașină. Bănuiesc că hotelul are un bar...

– Dar. Un bar mic, lipit de scară.

– Perfect. Închiriați o cameră, și, în timp ce vă întocmiți formele, comandați ceva. Întârziind în hol, veți înlesni „legăturii" posibilitatea de a ne ajunge din urmă.

– Clar!

– Urcați sus, faceți un duș, schimbați-vă hainele, apoi coborâți.

– După cât timp?

– Îndată ce vă isprăviți toaleta. Anunțați chiar c-o să lipsiți circa două ore. Dacă vă caută cineva, să revină. Ieșiți apoi și așteptați-mă în colțul străzii. Cam asta ar fi totul. Încă o dată, vă rog să nu luați nici o inițiativă. Lăsați lucrurile să se desfășoare de la sine.

•

Aereoportul *Le Bourget* îi întâmpină cu forfota sa obișnuită. În sala de așteptare, Minerva privi jur împrejur cu o curiozitate lacomă așa cum de fapt procedează orice nou sosit la Paris. Încercă să-și dea seama, acum, după primul contact cu Parisul, în ce măsură impresiile corespundeau cu cele de acasă, spicuite din filme, lecturi ori atmosfera șansonetelor lui Yves Montand. Se trezi fredonând în gând și mai puțin fals ca de obicei „*Sous les ponts de Paris*"...

Trecu în revistă chioșcurile care ofereau produse specifice începutului ori sfârșitului de voiaj. Cărți poștale menite să înverzească chipurile amicilor de-acasă, ca și cum dacă expediezi o ilustrată cu *Moulin Rouge* înseamnă că ai și petrecut acolo, reviste cu vedete superbe, sofisticat machiate, pe prima pagină, păpuși franțuzești – suveniruri în costum de epocă închise în cutii de plexiglas – brichete nemțești, ciocolată *Suchard*, brelocuri cu turnul *Eiffel*, stilouri, țigări americane, mii de fleacuri tentante, strălucitoare, inutile, desăvârșit ambalate.

Reuși să treacă și de vamă. Avu chiar plăcuta surpriză să constate că funcționarii acordă oarecare bunăvoință posesorilor de pașapoarte românești.

O luă pe urmele lui Georgescu, când o femeie voinică, foarte agitată, îmbrăcată în negru cu o broșă uriașă de doliu – onix și aur – prinsă la gât, o opri gâfâind:

– *Hello, mister* Hardwill! Apoi într-o pariziană zbuciumată, greu de urmărit: Scuză-mă că am întârziat, în ultimul moment a trebuit...

Minerva, cu ochii după inginer, își strâmbă perplexă nasul:

– Pardon?!

– Oh, femeia grasă păru să-și piardă puțin cumpătul: Nu sunteți *mister* Hardwill, noul grădinar al familiei de Vries? Pastorul Dexter mi-a scris...

„Ce tâmpenie", bombăni Minerva trecând prin ușile groase. Își surprinse silueta lungă, țeapănă într-un costum de voiaj, pantaloni și jachetă cu carouri albe și negre.

„Hm, trebuie să-mi schimb genul..."

•

Trei taxiuri, printre care și cel al inginerului, se desprinseră de lângă trotuar. Cum Georgescu se afla în ultima mașină, Minerva rămase puțin deconcertată. Curând, un Renault – Dauphine, cu un bărbat între două vârste la volan, demară luând urma taxiurilor. În apropierea celebrei *Jardin Du Lexembourg*, primele două taxiuri cotiră pe strada *Vaugirard*.

Minerva zâmbi. Micuțul Dauphine, fără nici un fel de precauțiuni speciale, respecta traseul mașinii inginerului.

În sfârșit, ajunseră la hotel. Necunoscutul parcă mașina în apropiere, își aprinse o țigară și intră. Georgescu, rezemat de bar, sorbea dintr-un pahar cu vin roșu. Omul de la aeroport dădu un telefon. În cele din urmă, inginerul se hotărî să urce.

Necunoscutul îl opri întrebând politicos:

– Locuiți cumva la camera 114?

– 321.

– Scuzați-mă.

Minerva respiră ușurată. *Legătura era făcută.*

Hotelul *Paradis* părea să nu-și dezică numele. Holul enorm, decorat cu elemente moderne – plante din aramă înconjurate de fotolii „bol de coniac", bazin de cristal cu peștișori aurii, lumini dulci bine camuflate – etala în prim-plan o scoică uriașă pe marginea căreia se putea citi: *Reception, Bureau de Change, Informations.*

Domnea o atmosferă de mare hotel distins. Vorbele se schimbau în șoaptă, funcționarii bine dresați, cu mișcări precise, sobre, nu pășeau, alunecau; se râdea estompat, declanșarea unei brichete la un capăt al holului putând fi înregistrată la celălalt. Directorul dovedise o remarcabilă grijă și în alegerea personalului: funcționare superbe, cu surâsuri lungi, ademenitoare, și picioare de aceleași dimensiuni, *lift-boys* ferchezuiți, mulatri scunzi care-și arătau dinții sclipitori la fiecare trei secunde, îmbrăcați evident în roșu și aur, *femme de chambre*, midinete nostime, și foarte sulemenite, cu nelipsitul șorțuleț de dantelă.

La microbar, câțiva indivizi sorbeau plictisiți din sondele *cu Johnnie Walker and soda, Porto* sau *Martini*, pe fondul unei interminabile bucăți de jazz ce se revărsa dintr-un ungher.

Omul de la aeroport își aprinse a treia țigară când inginerul Georgescu coborâ. Conform indicațiilor Minervei, inginerul înmână cheia fetei de la recepție și spuse destul de tare, poate puțin prea tare:

– Pentru oricine mă caută, revin la orele 23.

– *D'accord , m'sieur.*

Își controlă ținuta în cubul de oglinzi „aruncat" într-un colț și ieși fredonând încetișor: „*Capri c'est fini...*"

Minerva, băiețoasă și excentrică fără să-și dea seama continua să frunzărească ziarele de seară, oprindu-se mai ales la pagina anunțurilor matrimoniale, spre amuzamentul animatoarei cu priviri flămânde care, plictisită, o observa fără jenă.

„De ce nu urcă? A trecut aproape o oră..."

În sfârșit, omul de la aeroport se ridică, aruncă barmanului o bancnotă și se îndreptă spre lift.

Minerva îl lăsă să se îndepărteze apoi ieși. Georgescu o aștepta la colțul străzii răsfoind o revistă ilustrată. Îi făcu semn și inginerul se apropie.

– Persoana a urcat spre camera dumneavoastră, așa bănuiesc.

– Ce trebuie să fac?

– Întâi să vă convingeți. După aceea ar fi interesant să știm cum procedează. Zâmbi: Există o scară de serviciu și una de incendiu. Vă aștept în hol.

Refuzând serviciul mulatrului care-i deschisese ușa celuilalt ascensor, inginerul urcă scările. Ajuns la etajul III, înaintă cu precauție. Zări silueta necunoscutului care, folosind cu pricepere un *passe-partout*, reușise să deschidă ușa apartamentului. Se retrase pe scara de serviciu și trecând printr-o ușă fereastră ajunse pe terasa din curtea interioară. Resturile de alimente, hârtii și cutii goale de conserve, mirosul acru, neplăcut, zidurile coșcovite contrastau flagrant cu aerul de prospețime din hol. Călca atent, evitând orice zgomot. Urcă treptele scării de incendiu înfiptă în zid și ajunse sub fereastră. Ridi-

cându-se pe vârfuri, privi printr-o crăpătură a jaluzelelor. Necunoscutul desfăcea mânerul valizei...

– Ei? făcu Minerva.

Inginerul clipi. Treaba părea să-l amuze. Avea aerul unui școlar în vacanță.

– Operează mânerul.

– E clar. Când sunteți convocat la minister?

– Mâine dimineață la opt.

– Perfect! Vom proceda în felul următor: eu am să urmăresc individul, iar dumneavoastră îmi veți asigura spatele.

– Adică?

– Vă veți lua după noi. S-ar putea ca la rândul meu să fiu urmărită. Eu și indirect omul de la aeroport.

Traversă, adăpostindu-se în spatele unui chioșc de ziare.

Privea mulțimea trecătorilor, un babilon de semințiii: turiști americani cu pălării cât roata carului cărându-și patul în spinare, negrese tinere, grațioase ca niște antilope, cu cârlionții ascunși sub peruci linse, grupuri de japonezi, mai toți cu ochelari, nemți nedespărțiți de aparatul foto, franțuzoaice grăbite afișând indiferență, dar cu ochi atenți, de linx.

Curând, omul de la aeroport părăsi hotelul și urcând la volan ieși în bulevardul *Raspail*. Minerva opri un taxi, recomandându-i inginerului, printr-un gest scurt, să facă același lucru. Necunoscutul traversă Sena și magnifica *Place de la Concorde*, cea mai frumoasă piață din lume, după cum pretind francezii, ocoli *La Madeleine*, urcă încet spre bulevardul *Clichy* și în sfârșit opri pe o străduță îngustă. Își aprinse o țigară, coborî și, consultându-și ceasomicul, porni agale spre *Pigalle*.

Una din miile de frumoase ale nopții, într-un Ford-Mustang decapotabil, frână în apropiere. Un bec fixat la bord îi lumina bustul.

„Să vadă creștinul pe ce dă banii" înțelese Minerva.

Necunoscutul își plimbă țigara de la un colț al buzelor la celălalt, măsurând-o cu competență. În cele din urmă, întrebă în silă:

– Cât?

Femeia deschise portiera lăsând să se vadă două bancnote de o sută expuse sub ciorap, sus, deasupra genunchiului.

Omul de la aeroport strâmbă din nas.

– Pe pe, mătușico?

– *Salaud*!

Îl înjurase calm. Invectiva era adresată mojiciei, căci acesteia trebuie să-i replici, așa cum dacă cineva ți-a dat împrumut o sumă de bani, ești dator să i-o restitui.

Frumoasa trânti portiera, demarând brusc. Omul de la aeroport zvârli mucul de țigară.

Minerva, cu aspectul său de presbiteriană scăpată în escapadă nocturnă, îl urma îndeaproape. Cotiră și se trezi deodată într-o mare de lumini: *Place Pigalle!*

Imagine de apocalips! O încrucișare fantastică de reclame cu litere de foc, mobile, multicolore. Milioane de becuri dând contur clădirilor, firme de toate dimensiunile anunțând o surprinzătoare suită de localuri cu același profil, eternul *strip-tease* sugerat prin aprinderi și stingeri succesive de lumini, un furnicar de oameni – fluturi de noapte atrași de puterea electricității. Minerva avea să observe în curând că francezii „de condiție" evită compromițătoarea *Place Pigalle*, locul de întâlnire al turiștilor dornici de senzații ieftine.

Omul de la aeroport arunca priviri disprețuitoare portarilor, care pur și simplu te trăgeau de mânecă:

– Poftiți *m'sieur!* Veți petrece o seară de neuitat. *M'sieur! M'sieur*...

Intră într-un cabaret a cărui reclamă promitea un program „unic": numere de prestidigitație, yoga, cântăreață de culoare și evident, *strip-tease*.

Minerva așteptă câteva clipe în fața vitrinei unui magazin lipit de local... Îl văzu pe Georgescu despicând fără efort mulțimea. Umerii largi atrăgeau privirile și două fete îl măsurară cu un chicotit.

– Ați observat ceva?

– Nimic deosebit, răspunse inginerul. Nostim pe aici, nu?

– Individul a intrat în cabaret. Mă duc după el. Rămâneți prin preajmă. Vizavi e o bancă. Ezită: Poate că vă cer prea mult. În fond...

– Nici unul din noi n-a venit aici ca să se distreze, remarcă Georgescu coborându-și privirea. Și apoi, orice mi-ați cere *dumneavoastră,* nu e prea mult.

Glasul îi tremura ușor.

Minerva încruntă sprâncenele. Își luă inima în dinți și pătrunse în cabaret.Avea să-și dea foarte curând seama că mentalitatea francezului nu interzice unei femei să intre singură într-un local, că faptul în sine n-are nimic surprinzător, că în măsura în care ai o comportare rezervată nu riști cu nimic mai mult să fii acostată decât într-o cofetărie din București.

Comandă un *Campari* – băutură pe care o știa de acasă și i se părea cât de cât mai indicată pentru o doamnă, regretând că nu-i poate oferi locotenentului Dobrescu o mostră de „emancipare".

Localul, o încăpere romboidală cu pereții drapați în catifea de culoarea vișinei și separeuri strâmte, era aproape gol. Necunoscutul salută un grup de tineri cu figuri deocheate care nu prevesteau nimic bun, apoi se apropie de un *gigolo* subțire și excesiv de pomădat. Îi strânse mâna fără convingere, întrebând:

– M-a căutat cineva?

– Doamna în negru... făcu celălalt amuzându-se. Cine naiba să te caute? *Chiorul* e la pârnaie, Jacques călătorește spre alte împărății și în afară de mine, alți prieteni nu ai.

– Crezi? întrebă insinuant necunoscutul îndreptându-se spre bar. Un *scotch*, Pedro!

Barmanul, mexican după ten, mustăcioară și priviri, se informă dezvelindu-și dantura, într-un surâs care-i decupa obrazul de la o ureche la cealaltă.

– Dublu, *senor* Robert?

– Ca de obicei.

„E de-al casei" decise Minerva.

Individul își aprinse o țigară și luând paharul sorbi încetișor. *Gigolo*-ul se apropie potrivindu-și dantela de la mânecile cămășii.

– Altminteri?

– Am o întâlnire și-mi fac idei că văzându-mă cu tine tipul se va grăbi să dispară... Bei ceva?

– Nu. Astă-seară, nu.

– Pesemne ai intrat în anul morții.

– Care din noi?

Ușa se deschise și intră o femeie în vârstă, decorată excesiv. Brățări masive de aur, cercei, șiraguri de perle autentice, în vecinătatea stridentă a unui colier de diamante, kilograme de pudră și fard care luptau zadarnic cu pecetea anilor. Reprezenta atât de desăvârșit un anumit tip, era atât de clasică, atât de standard, încât Minerva se îndoi o clipă de autenticitatea ei.

Gigolo-ul o întâmpină cu brațele întinse:

– *Ma petite...*

Minerva urmări amuzată eforturile lui de a părea îndrăgostit în dispută cu luciditatea femeii care plătea, apoi își concentră din nou atenția asupra necunoscutului. Acesta comandase al doilea *scotch*, dând oarecari semne de nerăbdare. Își privea tot mai des ceasul și ușa de la intrare.

Barmanul îi întinse paharul șoptindu-i:

– Dacă *senor* Robert îmi permite, am să-i dau un sfat.

– După miezul nopții.

– Să nu fie prea târziu, *senor*. Băieții din *Quai des Orfèvres* au o vorbă: „Lichidează-ți afacerile până la ora 12 dacă vrei să rămână cât mai puține urme..."

Necunoscutul îl privi cu luare aminte:

– Cât?

– Să zicem cinci sute.

– La revedere!

– Trei?

Omul puse banii pe tejghea șoptind:

– Cântă!

Minerva ciuli urechile. Începea să se deprindă cu fantasticul împrejurărilor în care evolua. Îi venea să râdă. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de când îl mustruluia încă pe Dobrescu...

– Mi-e teamă, *senor* Robert, începu barmanul, că *gigolo*-ul nu-i cel mai bun prieten al dumneavoastră.

– N-am nici un fel de prieteni. Nici buni, nici răi. Altceva?

– Pierre a evadat.

– Ce?!

Părea foarte speriat. Privi spre ușă, cerceta atent figurile celor din local, apoi se întoarse din nou către barman:

– Ce-ai spus?!

– A fost pe-aici, acum un ceas, un ceas și ceva.

– Minți, Pedro!

– În primul rând nu-mi permit, în al doilea rând n-aș îndrăzni, *senor*. Pe papagali știu ce-i așteaptă. *Gigolo*-ul l-a tras deoparte și i-a promis că îndată ce află ceva despre dumneavoastră îi va da de veste. Evident, am auzit fără să vreau...

Robert își frecă bărbia în palmă, meditând câteva clipe apoi spuse:

– Ascultă, Pedro, eu o să mă car topesc.

– Veți proceda foarte înțelept, *senor*.

– Trebuia să mă întâlnesc aici cu un tip. Un tip... bine.

– Dacă *senor* îmi îngăduie, aș face o remarcă. Toți tipii care vin la *Bufnița de aur* sunt bine. E un local distins. Din păcate, poliția este de altă părere. Domnii aceștia n-au dat niciodată dovadă de prea mult gust! *Hein?!*

– Lasă prostiile și ascultă! Ai să-l recunoști ușor. Are sprâncene teribil de groase. Îi spui să vină mâine dimineață la *Conciergerie*. Să se amestece printre vizitatori. Fratele meu îi va înmâna „cadoul". Chiar așa spui „cadoul". Crezi că ai să ții minte?

Mexicanul ridică din umeri.

– Nu sunt convins, *senor*... În ultima vreme am foarte multe pe cap.

Omul de la aeroport mai scoase două bancnote.

– Zici că *gigolo*-ul i-a promis să mă dea pe fără?
– Întocmai.
– Cum?

Barmanul indică una din vitrine. Robert întoarse capul. Bufnița cu becuri în loc de ochi era stinsă. În pragul ușii apărură doi bărbați. Omul de la aeroport sări peste tejghea mistuindu-se în spatele unei draperii... Câteva focuri de revolver sparseră trei sticle aflate pe raft.

Noii veniți, cărora spre nedumerirea barmanului li se alătură și „englezoaica" excentrică în negru – dar nu era convins că nu este vorba de un englez – porniră în fugă pe urmele lui Robert. Draperia masca un culoar îngust care făcea legătura între local și sala de jocuri. O ușă era deschisă. În stradă, zăriră omul de la aeroport cotind spre un scuar.

Robert parcurse în fugă câteva străzi înguste și intră în cimitirul Montmartre.

„Al dracului ghinion! făcu Minerva. O răfuială între banditi îmi lipsea acum! Dacă-l lichidează, am feștelit-o".

Din câteva salturi omul de la aeroport se făcuse nevăzut în cimitir, printre copacii și edificiile ridicate pentru eternitate. Ceilalți doi urmați de Minerva mai rătăciră prin alei înjurând în gura mare.

Robert dispăruse.

•

Se întoarse la *Bufnița de aur*. Deși era trecut de miezul nopții, forfota se întețise. Minerva încercă o senzație stranie în fața unui *drugstore* – magazin universal – deschis la ora aceea, unde puteai să-ți cumperi în plină noapte pantofi, bijuterii sau un serviciu de ceai, dacă lipsa lui îți alungase cumva somnul. O amuză deverul dughenelor cu clătite și *hot dog*, cârnați fierbinți, iuți și piperați, era surprinsă de minele odihnite ale hoinarilor și negustorilor.

„Un oraș care nu doarme niciodată".

Respirând adânc, își dădu drumul să cadă pe bancă alături de Georgescu.

Inginerul aruncă țigara.

– N-ați prea avut noroc.

Minerva zâmbi obosită:

– Așa e. Omul a dispărut.

– Nu trebuie să vă necăjiți. Vor continua să mă fileze tocmai pentru că n-au găsit nimic în mânerul valizei. Asta ne mai dă o șansă.

– Sper. Deocamdată vom inversa rolurile. O să aștept afară, iar dumneavoastră veți intra în local. Eu aș atrage atenția. M-ar putea recunoaște. Așezați-vă lângă bar. Mă interesează un bărbat cu sprâncene foarte groase. Barmanul îi va comunica ceva din partea lui Robert, omul de la aeroport. Încercați să nu-l scăpați din ochi.

– Destul de simplu, făcu inginerul.

– Îmi place că sunteți optimist. O rugăminte: Nu vă aventurați. Dacă izbutim să punem mâna pe o adresă e suficient. Nu întreprindeți nimic pe cont propriu. E clar?

Georgescu dădu scurt din cap și intră în cabaret.

Trecuseră aproape două ore. Se făcuse frig. Un vânt rece, matinal mătura trotuarele împingând de-a lungul rigolelor ghemotoace de hârtie, sticle din plastic, jurnale citite și abandonate, coji de fructe, cantități uriașe de gunoi fără de care nu-ți puteai imagina *Place Pigalle*.

Minerva, zgribulită, mânca o portocală. Încerca să-și imagineze ce se întâmpla în local. „Să nu fi apărut tipul cu sprâncene groase?! Reflectă un timp apoi se îndreptă spre cabaret. Rămase ascunsă în spatele draperiei de pluș roșu, observând interiorul.

Inginerul Georgescu dispăruse.

La cinci și jumătate, Minerva se trezi. Primul gând fu să-i telefoneze ca de obicei lui Dobrescu, așa ca să știe în general că există, apoi se trezi de-a binelea. Comandă micul dejun –

comuri, ouă moi, unt și cafea neagră – făcu un duș, se gândi că în împrejurări similare orice detectiv care se respectă ar fi aprins o pipă bună, dar ei îi plăcea să facă excepție și ținea foarte mult să pună în dificultate o „anumită persoană" care-și intoxica anchetatorii cu tutun, obligându-i să-și aprindă câte o țigară la fiecare pagină. Înlocuiește facil lipsa de mijloace în descrierea reacțiilor...

Începu să măsoare odaia în lung și-n lat, trecând în revistă evenimentele din seara sosirii: substituirea mânerului, cabaretul, apariția evadatului nerăbdător să-și lichideze conturile, volatilizarea lui Robert, omul de la aeroport și, cel mai îngrijorător, dispariția inginerului Georgescu.

„Sper să nu i se fi întâmplat nimic..."

Așadar, legătura era ruptă. Blestemă ghinionul, căutând febril o soluție. Fără îndoială, Pedro, barmanul de la *Bufnița de aur*, știe câte ceva. Știe și *gigolo*-ul înalt și uscățiv. Desigur nu prea multe. Înseși principiile care stau la baza organizării unei bande impun ca fiecare membru să cunoască exact atât cât o impune raza lui de acțiune. Astfel, căderea unuia nu atrage în mod obligatoriu surparea întregului edificiu.

Câteva bătăi ușoare în ușă îi întrerupseră meditația. Camerista aduse micul dejun interesându-se cu zâmbet larg:

– Domnul mai dorește ceva?

– O informație, replică acordându-și vocea groasă, de duminică.

– Numai atât?

Minerva o măsură pe îndelete. Ochi frumoși, minunat machiați, picioarele suple, păr coafat, ceea ce pe străzile Parisului, după cum constatase cu surpriză, constituia o raritate.

– Deocamdată numai o informație. Spune-mi te rog, nu te doare capul surâzând tot timpul?

Femeia clipi repede și se retrase stânjenită:

– Scuzați-mă, *m'sieur*...

Minerva ridică din umeri. „Hotărât, francujii ăștia sunt absurzi. Să confunzi distincția unei femei cu masculinitatea, e prea mult..."

Dejună pe îndelete, reluându-și raționamentele.

„Hm, cel puțin pentru moment, pista *Bufnița de aur* trebuie abandonată". Rămânea întâlnirea aranjată de Robert în fața *Conciergeriei*. Un individ cu sprâncene groase urma să se amestece printre vizitatori și să primească „cadoul".

Minerva își zise nemulțumită că va trebui să caute acul în carul cu fân. Cine e, și cum arată fratele lui Robert?

Își mângâie bretonul în fața oglinzii, puse o pereche de ochelari de soare uriași, și porni cu pași hotărâți spre ușă.

Scoase o exclamație de groază și sări repede pe masă. Un șoricel mic, cât o alună traversa tacticos încăperea...

Cu ghidul în mână, ciocnindu-se de parizienii matinali, revărsați cu miile din stațiile de metro, ori străini gură-cască hoinărind pe bulevarde, Minerva încerca să se orienteze. Se încăpățâna să nu apeleze la serviciile agenților de circulație, încercând o satisfacție savuroasă ori de câte ori izbutea să ajungă doar grație hărții la destinația propusă.

Cu această stare de spirit pătrunse în curtea Palatului de Justiție. Câțiva polițiști în negru o priviră indiferent, apoi continuară să discute, atrăgându-și atenția reciproc, ori de câte ori trecea prin fața gardului din sulițe înalte câte un exemplar feminin remarcabil.

Își aminti că la Vatican, garda elvețiană în uniforme pompoase făcea cu ochiul vizitatoarelor.

„Hm! Ce-o fi în capul ăstora?!"

Apoi, Minerva rămase literalmente cu gura căscată.

La Sainte Chapele Bijuterie de artă gotică! Un concert fantastic de lumini, o simfonie a soarelui prins în cușcă de sticlă, o claviatură uriașă de vitralii alternând nuanțe, tonalități de roșu și albastru, de negru și aur copleșeau ochiul neavertizat. Minerva își simți mâinile reci, și pentru o clipă, o singură clipă, uită de tot...

Zgomote de pași însoțite de exclamații o făcură să întoarcă capul. Un grup de străini, nemți judecând după ora matinală și dotarea tehnică (ghiduri verzi *Michelin*, aparate fotografice, de filmat etc.) călcau pe urmele unui tânăr. Acesta dădea expli-

caţii cu glas mecanizat, monoton. Înalt, cu faţa suptă, de o paloare bolnăvicioasă, ghidul părea că se grăbeşte, întrerupând obişnuitele comentarii:

– *Schön, sehr schön...*

– *Es ist wunderbar!...*

Minerva căută zadarnic pe omul cu sprâncenele groase. Toţi erau blonzi, încântaţi de ei înşişi, de aparatele lor, de ghid şi în general de ceea ce vedeau, îşi aruncau glume groase pocnindu-se zdravăn pe spate.

Părăsiră capela şi Minerva îi urmă...

– *La Conciergerie,* anunţă ghidul, închisoarea din timpul revoluţiei, în care a stat Maria Antoaneta înainte de a urca pe eşafod. Dincolo de cele trei turnuri se află galeria prizonierilor şi curtea femeilor...

Îşi plimbă privirea peste capetele celor din jur.

„Caută pe cineva!" îşi zise Minerva.

– Curtea femeilor, reluă tânărul insistând în explicaţii suplimentare, teatrul masacrului din 1792, care...

Se întrerupse la mijlocul frazei, privind ţintă undeva în spate.

Minerva întoarse capul „admirând" zidurile vechi. Îşi reprimă o tresărire. Omul cu sprâncene groase era alături. Un bărbat între două vârste, impecabil îmbrăcat, cu siguranţă agresivă în ţinută.

La câţiva metri în spate, Georgescu îşi semnală prezenţa. „Dumnezeule! S-a ţinut după el toată noaptea!"

Inginerul, cu o mimică răvăşită, indică ceasul şi se depărtă în grabă. La ora 8 avea audienţă la minister.

Ghidul sugeră grupului vizitarea muzeului şi se apropie de nou venit:

– Domnul Laurent?

– Posibil. Tu?

– Vreţi să spuneţi, dumneata. Daniel Sage.

– Fratele lui Robert?

– Din nefericire.

– Păstrează aprecierile pentru tine și scoate mâna din buzunar... Nu-mi plac tipii cu mâna în buzunar. Aștept.

Daniel îi întinse un plic. Omul cu sprâncene groase îl privi circumspect:

– Asta-i tot?

Desfăcu scrisoarea, citi și se îndepărtă fără să aștepte răspunsul celuilalt.

– Ar mai fi ceva, făcu ghidul.

Domnul Luarent se întoarse.

– Ați uitat să-mi spuneți mulțumesc sau cel puțin la revedere.

– Ești obraznic!

Traversă *Pont Neuf* și urcă într-un Mercedes albastru, parcat în apropiere. Minerva opri un taxi.

– Cincizeci de franci *pourboire* dacă nu scapi mașina din față.

– Am înțeles, *madame*.

„În sfârșit, oftă Minerva, iată un om cu bun-simț..."

Șoferul nu părea deloc surprins. Apatic, mesteca *chewing-gum*. Urmărirea începu pe malul drept – cartierul aristocratic al Parisului. În *Place de la Bourse*, domnul Laurent opri lângă un telefon public. Formă un număr, spuse câteva cuvinte și, revenit la volan, își continuă drumul. Mercedesul vira scurt dând preferință străzilor înguste și întortocheate. La Gara de nord, un individ masiv se desprinse din furnicarul trotuarului semnalându-și prezența printr-o fluturare a mâinii. Era îmbrăcat ca italienii, cu haine foarte pensate și o cămașă violent colorată.

Laurent încetini, deschizând portiera. Noul venit urcă din mers.

Șoferul îi aruncă Minervei o privire pătrunzătoare și comentă pe un ton fără nuanțe:

– Dacă doamna și-a propus să-și mai vadă vreodată locurile de baștină, ar fi bine să-mi asculte sfatul.

– Cât? întrebă plictisită Minerva încercând să-l imite pe omul de la aeroport.

Spre surprinderea sa, șoferul clătină din cap.

– Intră în prețul cursei.

– Să auzim.

– Pariez că nu știți cine a urcat în Mercedes.

Minerva îl privi de astă dată mai atent. Un chip brăzdat, foarte franțuzesc, cu un licăr maliţios în ochi.

– Ce te face să crezi?

Celălalt surâse.

– De douăzeci de ani lucrez pe taxiuri... Am plimbat ceva lume... Indivizi cinstiți, sau care vor să pară, de toate naționalitățile și profesiile. Dumneavoastră de pildă...

– Ei, ce-i cu mine?

– La prima vedere, s-ar părea că sunteți o străină excentrică în vacanță la Paris. Judecând după sezonul pe care l-ați ales, nu prea înstărită.

– Dar știi că ai fantezie?...

Șoferul continuă imperturbabil:

– Cursa în care v-ați angajat însă poate duce la mai multe concluzii.

– De pildă?

– Urmărire iscată din gelozie...

– O! Își aduse aminte brusc că e la Paris și completă: La, la!

– Răfuială între banditi...

– Începi să te apropii.

– Une *flic* în incognito. Personal, aș înclina să cred că sunteți detectiv străin. Particular, sau angajatul unei societăți de asigurare.

Minerva se lăsă pe spate, camuflându-și surpriza.

– De ce detectiv și de ce neapărat străin?

– Prea vorbiți limba lui Balzac ca să fiți de prin părțile locului.

– Detest argoul.

Șoferul dădu din mâini semnificativ: *„A d'autres..."*

– Ați căutat în permanență indicatoarele cu numele străzilor pe unde am trecut, ceea ce pe banditi nu-i interesează, iar sticleții locali nu au nevoie. Felul în care mi-ați indicat

urmărirea, vorbește de la sine cu ce vă ocupați. În sfârșit, nici n-ați clipit văzând cine a urcat la Gara de nord în Mercedes.

– Era poate Al Capone?

– Nu faceți bine că râdeți, *madame!*

– Dar dumneata mă înspăimânți!

– Vă previn.

– De ce?

– *Îngerașul* e un tip care nu știe de glumă.

– N-are simțul umorului, vrei să spui...

– Dacă asta înseamnă opt sau nouă crime la activ, sunt de acord cu dumneavoastră.

Minerva privi Mercedesul angajat în panta de la *Sacré-Coeur*:

– Și celălalt?

– Pe celălalt nu-l cunosc. Tăcu un timp și apoi se întoarse întrebând aparent într-o doară: V-ați hotărât?

– Mergem mai departe.

Șoferul ridică din umeri și apăsând pe accelerator scurtă distanța. Cele două mașini se afundară într-un labirint de străduțe. „Parcă am fi pe Lipscani" îi trecu prin minte Minervei. Curând, Mercedesul coti brusc, intrând pe poarta unei vile elegante împrejmuită de un gard înalt asediat de iederă.

Minerva achită cursa adăugând banii promiși. Șoferul clătină ușor din cap:

– Nu, *madame.* N-am luat niciodată bacșiș de la clienții decișii să se sinucidă. Aduce ghinion... Oui, *vraiment* de la *guigne.*

– Pari un om de treabă, dumneata. Poate că nu mă sinucid. Poate o să mai stăm de vorbă. Unde te pot găsi?

– *Rue Duranti 5.* Arondismentul 11, făcu șoferul nu prea convins de perspectivă. Întrebați de Paul Mercantier. Zâmbi: *Good luck!*

Minerva ocoli gardul și pătrunse în curte. Nu mai avea timp să se gândească la primejdie. Se furișă pe lângă chioșcul de vară și garaj ajungând în spatele grădinii.

Vila părea pustie. Nu se auzea nici un zgomot. Trecu în revistă ferestrele de la parter. Găsi una deschisă. Cu precauții infinite escaladă pervazul și sări în încăpere.

Era o cameră goală, cu aer stătut. Păşind pe vârfuri, se apropie de uşă şi pătrunse într-un coridor întunecos la capătul căruia se vedea o scară din lemn masiv. Urcă încet căutând locul unde treptele se îmbucau cu stâlpul de susţinere. Îşi auzea bătăile inimii. „Căsoaiele astea vechi colcăie de şoareci". Traversă holul mic de la primul etaj şi ajunse pe un coridor identic cu cel de jos.

Brusc, vocea omului cu sprâncene groase răzbătu clar printr-una din cele şase uşi dispuse simetric de o parte şi de alta:

– Ai procedat foarte bine. Fratele tău e un imbecil.

Minerva se apropie lipindu-şi ochii de o crăpătură a lambriurilor. Se întreba ce explicaţie cât de cât verosimilă s-ar putea improviza asupra prezenţei ei în această casă.

Domnul Laurent şi Robert, omul de la aeroport, împărţeau sofaua comodă, cam uzată, din faţa unei măsuţe joase, încărcată cu băuturi. Rezemat de fereastră, *Îngeraşul* sorbea dintr-un pahar cu un aer de satisfacţie bovină.

– Da, ai procedat foarte înţelept, repetă domnul Laurent, iar tipii înţelepţi trăiesc mult şi câştigă bine.

Scoase un teanc de bancnote şi-l aruncă pe un colţ al mesei. La rândul său Robert făcu să apară dintr-un buzunar mânerul valizei de piele.

Domnul Laurent luă un briceag şi tăie cusătura.

Minerva îşi reprimă cu greu surpriza. *Degetele domnului Laurent scoaseră un etu mic de metal... Îl desfăcură extrăgând cu o pensetă microfilmul.*

„Ei cum dracu!!!? se întrebă stupefiată.

Mânerul trebuia să fie gol! Îl înlocuise chiar la Bucureşti, iar valiza fusese supravegheată în permanenţă!...

Făcu un pas înapoi călcând pe o cutie de chibrituri rătăcită în apropierea uşii. Se auzi un zgomot sec, aproape imperceptibil.

Omul cu sprâncene groase ridică capul şi *Îngeraşul* se repezi.

Minerva înţelese că nu mai are timp să se retragă.

Capitolul XII

Locotenentul Dobrescu nu mai înțelege nimic

La șase și cinci dimineața, Popescu ieși din casă mestecând. Se opri la chioșcul de ziare din colțul străzii și cu *Sportul* în mână se îndreptă spre stația de autobuz. Desfăcu gazeta și timp de câteva minute citi foarte preocupat, continuând să muște din chiflă. Urcă în 31, înghesuind cu îndemnuri joviale pe ceilalți călători:

– Hai, tăticule, că se răcește faetonul...

Coborî la Lucernei, traversă strada, trecu pe lângă niște coșuri uriașe de flori păzite de țigănci bătrâne și intră pe poarta unei întreprinderi.

Surprins, Dobrescu privi lung firma roșie: Fabrica de medicamente nr.2.

„Asta-i culmea!"

Cei de la Personal fuseseră categorici: N-aveau printre salariați nici un farmacist Nicolae Popescu. Și totuși omul era de-al casei. Felul în care intrase, saluturile familiare „să trăiești, nea Mitică!", „ura, Nelule!", grețosul și gâdilitorul „sărut mâinile domniță!", semnalau obișnuitul, dezinvoltura prezenței cotidiene în același loc, între aceiași oameni...

•

– *Bonjour, monsieur le procureur!*

Pictorul Bombi Zamfirescu se oprise jovial în mijlocul străzii scoțându-și cu un gest caraghios basca galbenă „de luni". Parcă ar fi apucat de ceafă un pui de pisică.

– Remarcați, vă rog, că mi-am schimbat genul. Încerc cu tot dinadinsul să vă fiu agreabil.

– De ce? întrebă de circumstanță Dobrescu.

Pictorul, abandonând brusc tonul ușor, îl privi țintă:

– *Parbleu* – pe românește la naiba! Am ajuns la înțelepciune.

– Te felicit. Personal, am toate motivele să mă bucur. Un aforism – inventă locotenentul – pretinde că primul pas spre adevărata înțelepciune este ... mărturisirea.

– Vă compătimesc, plagie Zamfirescu. Dacă îmi permiteți, desigur. Așteptând confesiuni de la mine, rezultă implicit că n-ați avansat prea mult în cercetările dumneavoastră.

– Mi-aș asuma un risc prea mare, solicitându-ți ajutorul?

Pictorul îl privi strâmb:

– Hm, sunt derutat... Fac parte dintre oamenii incapabili să întoarcă spatele când vecinul li-e la ananghie. Dumneavoastră dispuneți de un ascendent. Îmi sunteți și simpatic. Urlă în mijlocul drumului: How lot crow blamber you!!

Câțiva trecători își întoarseră capul contrariați, apoi își continuară drumul comentând după un vechi obicei românesc:

– Mare-i grădina lui Dumnezeu!...

Netulburat, Zamfirescu reluă firesc:

– Vă stau la dispoziție. Cu cine începem ancheta?

Dobrescu râse. Individul era incorigibil. Cel puțin în tenacitatea cu care își vehicula exotismul unei personalități false.

– De ce râdeți? Nu mi-ați cerut ajutorul?

– Mă gândeam la altceva: anumite amănunte, incidente petrecute la mănăstire care mie, să zicem, mi-au scăpat.

Pictorul își împinse mult buzele în afară, de parcă ar fi vrut să scape de ele, își prinse palmele la spate și cu ochii în pământ tăcu un timp, dând a înțelege locotenentului că plin de bunăvoință reflectează.

Dobrescu mergea alături, despărțind în silabe telegrama Minervei primită de dimineață:

Vinovatul e întotdeauna cel mai nevinovat.

Telegrama îl făcu să-i afurisească umorul sofisticat, renghiurile absurde, șaradele a la Anton Pann. Printr-o logică de rutină, la fel de bună ca oricare alta, presimțea că probabil și de astă dată rezolvarea este simplă, la îndemână, penibil de evidentă. Suficient parcă să-ți dai doar la o parte părul din ochi, ori să întinzi mâna după ceva...

Făcu succint bilanțul: Firu nu știa nimic, iar cuțitul și andreaua, așa cum bănuise, nu păstrau nici un fel de amprente.

Oftă: „Stăm bine".

Înfundându-și mâinile în buzunarele blue-jeans-ilor, trase cu coada ochilor spre celălalt. Continua să afișeze poza unei meditații profunde.

Mergeau pe Gramont (locotenentul se întrebă cum ajunseseră aici), o străduță veche cu ceva provincial în liniștea ei. Fostele case de zestre, scunde, multe într-o rână, primeau umbra groasă a castanilor prin perdele țepene moștenite de la mătuși bisericoase experte în vise și dulceață de vișine.

– *Evrika!* urlă subit Zamfirescu.

Fără să vrea locotenentul se opri locului, speriat.

– Am găsit!

Se lăsă într-un genunchi, scoase un ciot de cărbune din buzunar și spre stupefacția unor copii care jucau șotron trase niște linii pe trotuar.

– Două drepte paralele cu a treia, sunt paralele între ele!

„Iar matematici! se crispă Dobrescu. Aștia au un tic nervos!.

Întrebă:

– Și ce-i cu asta?

– E foarte simplu. Luați-i pe Radian, pe farmacist și pe bătrânul Dabu. Izbește un anumit paralelism. Nu trebuie să fii prea deștept ca să-ți dai seama că pe arhitect îl preocupă doar picioarele domniei sale. De cum face ochi și până evadează în neștiință prin intermediul amabil al barbituricelor. Psihic și fizic este incapabil de acțiuni violente: crimă sau altceva. Popescu, pe alte date, îi este paralel. Un rumegător cu mustață! Și trecu la altceva considerând calificativul suficient pentru a-l scoate din cauză. Bătrânul e șmecher mare. Are niște ochi...

Am să-i împrumut cândva. Mă gândesc de mult la o operă grandioasă, care să mă reprezinte: *Cina lui Taras Bulba*. În fine, spuneam că moșul e dat dracului. Dacă mi-ar fi dispărut ceva, un set de pensule ori un ac de cravată, m-aș fi gândit imediat la el.

Dobrescu își mușcă imperceptibil buza de jos. Pictorul, confirmând o ipoteză mai veche a Minervei, se dovedea dacă nu un bun psiholog, cel puțin un observator fin.

– Dar crimă, reluă Zamfirescu, niciodată! Dabu e un găinar...

– Bun, îl întrerupse locotenentul. Care e corelația?

Pictorul dădu iar să se aplece și Dobrescu îl reținu, apucându-l de braț.

– Nu e nevoie de schiță...

– Am plecat de la axioma unei nevinovății certe.

– A dumitale?

– A coanei Jeni. Nefericita cu bombardamentul... Țâc-țâc-țâc... gâza! îi aminti văzând sprâncenele încruntate ale locotenentului. Demonstrând că datorită unor particularități de ordin anatomic ori spiritual cei trei nu pot fi autorii asasinatului, devin prin prisma inocenței, paraleli cu coana Jeni.

Se opri încântat: „Ce părere ai?!"

– E o teorie intersantă, aviză locotenentul. Dar găsesc că nu te avantajează.

– Tocmai de aceea! Observați meritul științific. Cran grow meet not!

– Faptele sunt limpezi, domnule Zamfirescu: unul din cei cinci musafiri ai mănăstirii rămași în viață este asasinul. Conform superbei dumitale demonstrații, șterg patru de pe lista suspecților.

– Și am rămas eu! exclamă pictorul înveselit. Ca la prima noastră discuție, vă amintiți?

– Tocmai

Și totuși demonstrația părăsise coordonatele de atunci, sugerând date noi, semnificații noi...

– Ei bine, declară emfatic Zamfirescu cu mâna pe piept, vă dau cuvântul meu de onoare că n-am omorât pe nimeni în viața mea!

Locotenentul râse:

– Dacă-mi dai cuvântul de onoare... Apropo! Ți-a plăcut *Dreptul de a te naște?*

Omul făcu ochii mari:

– Ce-i asta?

– Un film. A rulat la *Luceafărul.*

– Nu consum, făcu scurt Zamfirescu și se răsuci prinzându-l de reverul hainei.

Își apropie atât de mult obrazul, încât Dobrescu îi distinse firișoarele negre din iris. Sesiză atunci de ce ochii pictorului i se păruseră stranii, prea sticloși, anormal de imobili. Irisul albastru era nefiresc dilatat, lățindu-se pe aproape întreg spațiul alb. De aici, senzația de pietre nemișcate.

– V-ați gândit vreodată, domnule procuror, că cifrele își ascund uneori semnificațiile?

Locotenentul se întrebă sufocat dacă nu cumva omul din fața lui cunoștea trecutul relațiilor cu Minerva. În orice caz, putea paria că afirmația ar fi uns-o la inimă.

– Fii mai explicit.

– Cinci poate însemna uneori șase, doi poate însemna unu... Gândiți-vă la asta, evident, cu titlu de ipoteză. Începu să râdă: People scraw do not!

– Am să mă gândesc. M-ar amuza să văd dacă... în fine... coincidem în raționamente. Unde te pot găsi în timpul zilei?

– O amenințare amabilă. Dar n-are importanță. Îmi va face totdeauna plăcere să vă văd, indiferent de scopul vizitei. În eventualitatea că nu veți dispune emiterea unui mandat de arestare pe numele meu în următoarele două săptămâni, voi socoti un mare privilegiu, dacă ați binevoi să-mi pozați. Crant strowe beech much tratter! Nu v-a spus nimeni că semănați cu *Tânărul* lui Boticelli?

Locotenentul se întoarse brusc. *Pe urmele lor pășea repede, cu pași mărunți, trăgând cu urechea, bătrânul Dabu...*

Capitolul XIII

Fetița cu chibrituri

– Cu cine am plăcerea?

Minerva stătea pe scaun corect, cu coatele lipite, zâmbitoare și amabilă arborând aerul unei doamne din elită în vizită de binefacere.

Robert și *Îngerașul* o măsurau aiuriți, nepricepând încă bine ce se petrece.

– Te-am întrebat cine ești, se auzi din nou vocea sigură a domnului Laurent. Numele, naționalitatea... Apoi măsurând-o din diverse unghiuri adăugă: Și sexul!

„Hm! Aștia-s nebuni!"

– Fetița cu chibrituri, ciripi Minerva subțire.

– Răspunsul tău nu-mi place, domnișoară.

Minerva surâse modest:

– Câte nu-mi plac mie... Și totuși te asigur că nu mă plâng.

Laurent o privi concentrat:

– Ce ai căutat ieri noapte în cimitirul *Montmartre*?

– Calul lui d' Artagnan...

Îngerașul făcu ochii mari:

– Ce-a zis?

Omul cu sprâncenele groase ridică mâna. Colosul își reprimă subit nedumerirea.

– Prietenul nostru Robert pretinde că te-ai alăturat indivizilor care voiau să-l curețe.

– De ce?

– Posibil.

– Vroiam să știu ce se întâmplă până la urmă. O, la, la! Era așa de captivant...

Domnul Laurent izbi cu pumnul în masă:

– Gata!

– Gata, fu de acord și Minerva. Se ridică: Ieșirea e la dreapta, dacă nu mă înșel? La revedere, mi-a făcut plăcere...

Omul cu sprâncene groase se apropie. Vorbi apăsat, subliniind fiecare cuvânt:

– Ascultă domnișoară, ascultă bine ce-ți spun! Jocul ăsta nu e pentru mine. Vrei să mă scoți din sărite cu orice chip, și nu văd scopul. De altfel, nici nu mă interesează. Ți-ai vârât nasul în treburile mele. Chiar dacă aș vrea, și fii sigură că nu e cazul, nu te pot cruța.

– Cu alte cuvinte nu mai am nici o șansă.

– Absolut nici una.

Obsedată de o idee atât de năstrușnică încât nu îndrăznea să și-o mărturisească, Minerva își calculă cu grijă pauza:

– Bunica mea din Zambia, în timp ce prepară tocana – un curry delicios...

– isprăvește!

– Păcat! Bunica mea obișnuiește să afirme că orice orchestră simfonică care se respectă trebuie să aibă... un virtuos... Al pianului, de pildă.

Îl privi țintă. Ochii domnului Laurent rămaseră muți.

– E o femeie înțeleaptă.

– Din păcate, reluă Minerva, nu pot spune același lucru despre dumneata. Te înșeli! Ești un tip infatuat, *mon petit*, și tipii infatuați sfârșesc în pardesiu de scânduri pe o alee de cimitir. Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, pentru că la urma urmelor dai dovadă de oarecare amabilitate.

Robert și *Îngerașul* încremeniră. Domnul Laurent continua să asculte.

– Repet, deci, te înșeli. Voi părăsi vila cum spuneți voi *„saine et saufe"*. Vie și nevătămată, *mon choux*, auzi? Altminteri bunica mea, care-i foarte intuitivă în ultimul timp, va alerta poliția indicând o anumită adresă...

Omul cu sprâncene groase traversă încăperea îngândurat. Reveni lângă masă, își umplu paharul cu *porto* și se așeză pe sofa căutând o poziție cât mai comodă.

– Te ascult.

– N-aș putea afirma fără a fi cuprinsă de remușcări că asociații dumitale își cunosc meseria.

– Colaboratori, preciză domnul Laurent. Colaboratori ocazionali.

– Eventual. Așadar, ieri seară aflându-mă la aeroport...

– Cu ce ocazie?

– N-are importanță.

– Pentru mine, da.

– N-are nici un fel de importanță. Dar dacă ții foarte mult, am să-ți spun. O așteptam pe bunica mea din Zambia.

– Care, bineânțeles, nu a venit.

– Cum ai ghicit?

– Continuă!

– Cu totul întâmplător, am remarcat interesul prietenului nostru Robert pentru un anumit individ. Un individ cu o valiză obișnuită care tocmai coborâse din avion. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt cam curioasă din fire.

– Foarte curioasă.

– Și cum bunica mă fentase, i-am urmărit pe cei doi până la hotel.

– Numele hotelului!

– *Paradis*! Noul sosit a închiriat o cameră, și-a lăsat valiza și a ieșit în oraș. Prietenul nostru Robert ardea de nerăbdare

să-i facă o vizită. Bineânțeles, m-am luat după el. A deschis ușa cu un passe-partout.

– Numărul?

– 321. Mi-am dat seama că băiatul e începător.

– Ce? făcu Robert ridicându-se.

– *Blanc-bec, mon ami*! Treabă de *kinder-garten*. Ți-au trebuit aproape două minute să convingi o broască care în mod normal cedează în maximum 15 secunde. În sfârșit! Când cineva pătrunde într-o cameră de hotel prin asemenea mijloace, și un copil și-ar da seama că acolo e ceva interesant. M-am furișat în curtea interioară... Partea tehnică nu interesează. *N'est-ce pas?* Și printr-o crăpătură a jaluzelelor l-am surprins pe dumnealui schimbând mânerul valizei. Evident, chestiunea m-a intrigat. Zic: Ia te uită ce meșteșuguri curioase se practică la Paris.

Își plimbă ochii prin încăpere. O locuință veche cu decorațiuni greoaie pe ziduri și la marginea tavanului. Privi lung trâmbița unui „zeu" cu bustul gol. Mâna avea o poziție curioasă.

– Știi că nu-i urât la dumneata?

Omul cu sprâncenele groase reflectă un timp concentrându-și privirea asupra lichidului din pahar. În cele din urmă, sorbi puțin abia mișcându-și buzele și zise:

– Mai departe!

– Când am ajuns în stradă, l-am urmărit pe colaboratorul dumitale ocazional care, între noi fie vorba, de la aeroport până la ieșirea din hotel nu și-a asigurat o singură clipă spatele. Mi-am propus – știi, așa din plictiseală, nu-i sezon – să aflu cine-i dumnealui și mai cu seamă pentru cine lucrează.

– De ce trebuia neapărat să lucreze pentru cineva?

– O, la, la! Un debutant nu se complică în asemenea combinații.

– Hm, logic.

Domnul Laurent emisese prima apreciere.

– Era deci clar că atuurile le păstrează altcineva.

– Și pe tine te interesau atuurile.

– Închipuiește-ți, chicoti Minerva. Nimeni nu și-ar fi bătut capul cu mânerul unei valize care transportă marmeladă de contrabandă. La început, am crezut că este vorba despre niște prafuri foarte gustate în ultima vreme...

– Desuet!

– Într-adevăr, ești un tip orientat, *mon choux*! Detest asemenea afaceri ca și pe băieții care se ocupă cu ele. Continuarea o cunoști. La *Bufnița de aur*, bobocul află că-i încolțit. Îți fixează o întâlnire prin intermediul lui Pedro, barmanul mexican, și o șterge. M-am convins încă o dată că micuțul e nou în profesiune. În loc să se piardă în *Place Pigalle*, aleargă iepurește printre morminte. Macabru și fără umor!

– Și te-ai deplasat până aici ca să-l tragi de urechi!

– Ihî!

– Cine ți-a dat adresa!

– Dumneata.

– Eu?!

Firește. Ai avut chiar amabilitatea să mă conduci mergând înainte în frumosul dumitale Mercedes albastru.

Domnul Laurent își goli paharul apoi întrebă:

– Vorbeai adineauri despre o orchestră simfonică sau cam așa ceva... N-am înțeles legătura...

– Bine, dar e simplu, improviză Minerva. În orice combinație, trebuie să existe un punct de atracție. Un virtuos...

– Interesant... De fapt cine ești tu?

– Văd că trebuie să spun adevărul, oftă Minerva: O femeie obișnuită. Leslie Hart. Vând clătite în *Boston-Massachusetts*. Anul trecut am câștigat un concurs: 217 clătite pe oră, preparate într-un *jeep* în plină viteză.

Bărbatul făcu un gest, alungând parcă o insectă supărătoare:

– Flic?

– Ce prostie!

– Naționalitatea?

– Aztecă. Fiica lui Montezuma.

Domnul Laurent izbi cu pumnul în masă. Câteva sticle se rostogoliră cu zgomot.

– Cine ești?

Minerva izbucni în râs:

– *Voyons, mon choux*, dacă-ți închipui cumva că ai să mă faci să inventez altă identitate, te înșeli amarnic. Sunt Leslie Hart în concediu. Trebuie să recunosc că Europa m-a decepționat.

Își îngădui o poziție mai relaxată. Băieții ăștia trebuiau epatați. Nu din vanitate gratuită, nu din plăcerea unor replici de umor discutabil, ci pentru că oamenii în general își pierd aplombul în fața unei atitudini prea sigure. Chiar dacă în principiu îi irită, conduita le impune. „Celălalt" știe sau poate mai mult decât sunt ei în stare să-și imagineze. Ascunde ceva în manșetă...

Fluturând din degete, își opri un căscat grațios:

– *Darling*, mă plictisesc. N-aveți conversație...

Îngerașul deschise gura.

– Las-o în grija mea, patroane! Spune tot!

Domnul Laurent schiță un gest vag.

•

Minerva încercă să-și deprindă ochii cu întunericul. Îi legaseră mâinile și o conduseseră fără exces de amabilitate în gaura asta neagră. După aerul greu, irespirabil, jilav mucegăit, părea să fie o pivniță.

Își aminti – crâmpei de gând, pată de lumină în benză – teoriile bine simțite administrate lui Dobrescu. „Dacă pici în mâinile adversarului, ceea ce, dragul meu, e preferabil să nu se întâmple, trebuie să repeți continuu că nu ți-e teamă. Când circumstanțele sunt favorabile, poți s-o faci cu voce tare. Nici nu-ți dai seama cât e de reconfortant în anumite situații să-ți auzi glasul. Înfrânge-ți panica, băiete! După aceea, poți căuta eventual soluții. Deși cea mai cinstită e să aștepți după ușă

și să dai cu pantoful în cap primului venit. Restul ține de Hollywood".

Râdeau, Lucrurile însă, trebuia să recunoască Minerva, nu mai erau de astă dată atât de simple.Mâinile îi erau prizoniere, legătura îi intra adânc în carne, iar lipsa oxigenului îi accelera respirația și bătăile inimii.

„Trebuie totuși să mă eliberez..."

Făcu câțiva pași nesiguri izbindu-se de un zid. Pipăi cu degetele și recunoscu conturul cărămizilor netencuite. O luă la întâmplare de-a lungul peretelui, orbecăind prin întunericul de cavou. Un întuneric indescifrabil... Cu vârful ghetei sonda terenul înainte de a călca. Încerca să-și explice sentimentul straniu că pașii se înfundă în ceva moale. Un așternut de vată... Nu-și stăpâni exclamația de durere. Genunchiul se izbise surd de un obstacol.Se aplecă. O scară, o scară de fier.

Marginea treptelor era zgrumțuroasă.

– Da... asta putea fi o idee..."

Găsi o poziție comodă, prinse treapta între încheieturi și începu să frece frânghia. Era greu. Fiecare mișcare îi provoca dureri crâncene. Niciodată nu putuse suporta durerile fizice. Picături reci de sudoare i se prelingeau pe tâmple. Se opri o clipă respirând îndelung. Își încleștă dinții puternici într-un efort disperat...

Târziu, frânghia cedă. Obosită, Minerva rămase nemișcată. Urcă treptele frecându-și încheieturile. La capătul scării, își cercetă buzunarele. Găsi cutia cu chibrituri, un alt precept administrat locotenentului în vremuri bune: „Chibrituri sau bricheta nu trebuie să-ți lipsească niciodată. Deși sfatul e de prisos. Ai crescut băiat mare... Fumezi..."

După câteva încercări nereușite, bulbul de fosfor se aprinse. Drumul era barat de o ușă masivă ale cărei canturi se pierdeau în zid.

„Hm, o glisantă prin comandă electronică. Nu stau rău cu tehnica, băiețașii..."

Dar realiză catastrofa. Era o copilărie să încerce forțarea unui asemenea sistem. Privi jur împrejur. Se afla într-o pivniță largă, fără obișnuitele guri de aerisire. Focul îi atinse degetele. Aprinse un alt băț.

„Și domnul Laurent care nu m-a crezut... Poftim! Sunt fetița cu chibrituri..."

Desluși un susur neântrerupt. Își lipi urechea de perete și zgomotul se amplifică. Clipocitul apei se auzea acum limpede. Abia atunci își dădu seama că îi e sete. O sete răscolitoare, ucigașă...

Aerul devenise insuportabil. O usturau plămânii. Aruncă chibritul, fără să aprindă altul. Bețele trebuiau menajate. Începu să pipăie peretele centimetru cu centimetru. Lovindul, Minerva simți că vibrează ușor. Repetă operațiunea lovind ceva mai tare. Suna a gol. Își aminti că văzuse câțiva butuci aruncați într-un colț. Apelă din nou la cutia de chibrituri și îl alese pe cel mai lung. Își fixă un punct în zid și izbi cu toată forța de câteva ori. Una din cărămizi crăpă. Continuă să lovească în același loc. În sfârșit, butucul îi scăpă din mâini, căzând cu zgomot în partea cealaltă a zidului. Prin gaura îngustă pătrundea aerul...

Se lăsă jos respirând cu nesaț: „Sper să nu afle *o anumită persoană* că m-am apucat să demolez Parisul..."

Cu al doilea butuc, lărgi gaura atât cât să se poată strecura. Încălecă zidul și se lăsă să alunece. Simți sub tălpi o margine îngustă de piatră pe care forfoteau șobolanii. De astă dată scoase un țipăt ascuțit. Avusese dintotdeauna o frică irațională, idioată, de șoareci.

„Rețeaua de canale!"

Se întoarse în pivniță.

„Prea miroase a Misterele Parisului... Trebuie găsit altceva."

Străfulgerată de un gând, înhăță butucul și luându-și avânt izbi cu toată forța în glisanta cu comandă electronică. Un bubuit asurzitor zgudui măruntaiele clădirii. Minerva avu impresia că un minut după aceea, ecoul mai dura încă.

„Pe sus, clănțăne lustrele în orice caz".

Ușa din capul treptelor se deschise brusc. Un jet de lumină alunecă de-a lungul pereților oprindu-se știrb și se pierdu în rețeaua de canale.

Minerva ieși de sub scară râzând:

„Data viitoare am să-l întreb cum i-a plăcut la chițcăială".

Urcă treptele extrem de bine dispusă. Traversă în vârful picioarelor holul pustiu, apoi ieși nestingherită în stradă. Mii de lumini, firme și reclame i se încrucișau deasupra capului.

•

Noaptea învăluia orașul într-o perdea subțire de ceață. Ceasul public din colțul străzii arăta zece și jumătate. Urcă într-un taxi.

– *Rue d'Assas.*

Omul de la volan o măsură lung și parcă scuzându-se, preciză cu tâlc:

– Nu știu să existe vreo curățătorie chimică prin apropiere. Privirile îi lunecau asupra mâinilor însângerate: Nici infirmerie după câte știu eu, domnule!

„Exasperant..."

Minerva se uită în oglinda retrovizoare. Pete mari de noroi îi acopereau obrajii. Avea părul plin de praf, iar hainele în neorânduială atrăgeau atenția.

„Așa nu pot intra în hotel..." Își aminti de șoferul Mercantier. Zâmbi:

– Ai dreptate! *Duranti* 5, Arondismentul 11.

Paul Mercantier locuia la etajul II al unui imobil vechi. Jos, la parter, o boată, una din miile de cârciumioare ale Parisului care dau orașului aerula acela specific pitoresc și ospitalier al unui cuminte și etern carnaval, își răsturna pe trotuar mobilierul fragil: măsuțe vesel înfățate, scaune de pai cu perne de buret. Micile localuri semănau atât de mult unele cu altele, încât distincțiile erau dificile. Aceeași copertină ve-

selă cu dungi roșii ferind de soare, același bar modern cu aparatură complicată, tonomatul, barmanul cu mâneci suflecate, placid sau jovial dar totdeauna extrem de politicos, paharele de bere *une demi pression* ori flacoane de un verde iute – chartreuse – consumată cu gheață.

Minerva urcă treptele vechi ce scârțâiau reumatic sub fiecare pas și sună.

O mână o bătu pe umeri. Se întoarse surprinsă. Era Paul.

– Dumneavoastră?!

Minerva râse:

– Încă nu m-am sinucis.

Șoferul îi făcu loc să intre, interesându-se cu umor.

– Veniți direct din Infern?

– Nu. Câteva ore le-am petrecut în Purgatoriu.

Privi interiorul. Era un apartament drăguț, aranjat cu o înduioșătoare lipsă de fantezie. Nicăieri nu se simțea mâna unei femei, locatară constantă.

– Locuiești singur?

– Deocamdată...

– Menajera dumitale e străină, nu-i așa?

Șoferul zâmbi amuzat:

– Cum ați ghicit?

Minerva îi indică divanul acoperit cu o pătură portocalie. Se vedeau atâmând marginile cearșafului alb cu picouri rare, bleu.

– Nu așa așterneți dumneavoastră, francezii, patul. Băgați totul, cearșaf, cuvertură sub saltea. Mă întreb mereu de când sunt la Paris, cum reușiți să vă strecurați în pungă fără să răvășiți combinația.

– O răvășim, declară Mercantier râzând.

Minerva ridică din umeri:

– Atunci nu înțeleg de ce vă mai bateți capul.

– Considerente de ordin estetic. Adăugă: Menajera e într-adevăr o portugheză sosită de curând în Franța. Nu ne cunoaște încă tabieturile... Apropo, trebuie să vă dezinfectați. V-ați julit serios la mâini.

Scoase dintr-un dulăpior farmaceutic mai multe sticluțe și un pansament. Îi șterse încheieturile cu un tampon de vată muiat în iod.

– Frânghie?

– Așa, râse Minerva. Brățări.

O pansă și-i aduse o bluză de trening albastră.

– Schimbați-vă.

– De ce faci toate astea? întrebă Minerva impresionată.

Omul ridică din umeri.

– Nu știu... Aveți ochi buni.

Trecu în sufragerie, cotrobăi într-un dulap și scoțând o sticlă și două pahare adăugă:

– Îmi plac ochii buni.

– Ciudat! Nici măcar nu m-ai întrebat cum mă cheamă.

– Are vreo importanță?

– Adevărat. Ciocniră: Îți mulțumesc, Paul. Aș vrea să dau un telefon.

Formă un număr. Discret, șoferul se retrase în încăperea alăturată.

– Hotel *Paradis*? Fii amabilă domnișoară, și dă-mi camera 321. Alo, domnul Georgescu?

Recunoscându-i vocea, inginerul întrebă impacientat:

– Unde ați dispărut?

– S-a întâmplat ceva?

– Acum un sfert de ceas omul cu sprâncene groase se interesa la recepție de dumneavoastră.

– De mine?!

Minerva intui catastrofa.

– A întrebat unde o poate găsi pe doamna brună cu breton și...

– Și? făcu sâcâită Minerva. Dați-i drumul, nu vă jenați. Încă nu s-a născut ăla gata să jure că aș fi vreo frumusețe, sau cel puțin așa pretinde „o anumită persoană".

– Mă scuzați, doamna cu breton și... nasul lung, care m-a însoțit de la București. Evident, tipul habar n-are de ceea ce se numește distincție...

Minerva raționă fulgerător. Îi cotrobăiseră desigur prin cameră, descoperind pașaportul.

– Ascultați-mă! Individul s-ar putea să vă viziteze în curând pentru informații suplimentare. Alo, alo...

După un timp, Georgescu șopti:

– Cineva apasă clanța.

– Ușa e încuiată?

– Da.

– Puneți lanțul de siguranță și încercați să nu faceți apoplexie.

Se auziră pași grăbiți, un zgomot metalic și inginerul reveni la aparat.

– L-am pus.

– Unde dă fereastra?

– În stradă, chiar adeasupra intrării. Geamul din cealaltă odaie dă în curtea interioară.

– Închideți-le și lăsați jaluzelele. Alo, dacă vă telefonează pretextați că e o femeie la dumneavoastră și nu puteți primi pe nimeni. Precizați că în jumătate de oră veți coborî în hol. Sosesc în câteva minute.

Închise.

– Paul, trebuie să plec.

Șoferul oftă:

– Dumneavoastră știți mai bine.

– Trebuie să plec, Paul. S-a întâmplat ceva foarte, foarte grav.

– Nimic nu este foarte grav. Nu v-ați dat seama?

– Încă o dată îți mulțumesc pentru totul. Ești un om minunat. Italienii spun că cei care nu mor se mai întâlnesc...

Îi strânse mâna și se precipită pe scări.

Ajunsă în stradă, sări în primul taximetru.

– Hotel *Paradis*! Drumul cel mai scurt!

Ceasul de la bordul mașinii indica miezul nopții. Peste douăzeci de minute se afla în fața hotelului.

Se uită prin fereastra largă. În afară de personalul obișnuit și două animatoare care trăncăneau cu barmanul, nu se afla

nimeni în hol. Intră. Fata de la Recepție își pregăti zâmbetul „de serviciu".

– Puteți să-mi dați o informație?

Zâmbetul „de serviciu" se lăți împrumutând o nuanță de echivoc.

– Depinde ce vă interesează...

– Aveam întâlnire cu un domn.

– Cu sprâncene groase?

– Da.

– A plecat acum cinci minute.

Minerva își pocni palmele:

– *Quelle guigne!* N-a mai avut răbdare să aștepte... În fond de ce râdeți? întrebă contrariată.

– Mi se pare nostim că domnul cu sprâncene groase s-a interesat despre dumneavoastră, cam în același fel.

– Adică?

– A întrebat de *madame*, precizând că este o brună subțire cu breton și... Bineânțeles, am auzit fără să vreau.

– Sunt convinsă. A urcat?

– Nu. Au urcat indivizii care îl însoțeau. Spun indivizi, pentru că, scuzați-mi remarca, aveau niște mutre cam suspecte.

„Colaboratorii! Robert și *Îngerașul*..."

– Poate am norocul să-i întâlnesc sus.

– Exclus. Au plecat toți trei.

– Mulțumesc, domnișoară.

Urcă în cameră. Răsturnă telefonul de pe noptieră și îi desprinse capacul: pașaportul dispăruse.

În hol, fata de la Recepție îi zâmbi superb.

„Cred c-o face de-al dracului. Știe că mă enervează."

Ieși în stradă. Făcu doar câțiva pași...

Focuri de armă răsunară din spate și Minerva se prăbuși pe trotuar.

Capitolul XIV

Nedumeririle locotenentului Dobrescu

Când dădu cu ochii de el, Dabu tresări. Își ascunse repede privirea sub pleoapele bătrâne și cu pași moi, neauziți, îl conduse printr-un hol întunecos.

– Domnul arhitect e pe terasă.

Dobrescu mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie.

– Caută-mă mâine dimineață la numărul ăsta.

Dabu mormăi ceva afirmativ și dispăru topindu-se nesimțit, ca o umbră.

Radian răsfoia niște reviste de specialitate străine. Nu păru deloc surprins de vizita locotenentului; salutându-l amical cu două degete duse la tâmplă, îl invită să ia loc. Bătu palma peste o pagină ilustrată – un dormitor palisandru probabil – cu perdele somptuoase, *bonne-femme* din tafta roșie și comentă amuzat:

– Ce fleacuri de bun-gust! Nu stați jos?

Îi indică un fotoliu de pai și trase mai aproape măsuța volantă.

Pe o tavă lungă de cristal negru erau rânduite pahare, sticle de băutură, un vas mic de argint cu gheață.

– *Whisky? Campari?* Coniac?

Dobrescu clătină din cap fără ipocrizie. Îi era sete – fusese o zi deosebit de călduroasă – și numai gândul alcoolului îi făcea greață.

– Puțin sifon...

Sorbind din pahar, admiră priveliștea. De la etajul X, Bucureștiul părea un joc de cuburi. Se amuză câteva clipe încercând să identifice clădirile înalte. Când întoarse capul, întâlni privirea fixă a arhitectului.

Îl observa fără sfială și în ochii negri, locotenentul desluși un licăr sarcastic.

– Mi se pare că prezența mea vă distrează.

– Infinit, declară Radian. E un spectacol deosebit să urmărești pe cineva care trebuie să abordeze o problemă stânjenitoare. Dumneavoastră, domnule procuror, vă aflați într-o astfel de situație. Mă înșel?

– Nu vă înșelați, oftă Dobrescu.

Arhiectul zâmbi:

– Să-i dăm drumul atunci. După aceea putem trece la chestiuni mai agreabile, mai apropiate de adevăratele dumneavoastră preocupări. Ce face *Rapidul*, duminică, de pildă...

Locotenentul își aprinse o țigară și trase câteva fumuri.

Radian își tumă două degete de *whisky* și amestecă gheața cu o linguriță lungă. Avea mâini deosebit de frumoase. O fulguială ușoară de păr negru îi umbrea falangele.

– Domnule arhitect, începu locotenentul acuzând jena, vă deranjez într-o chestiune... în sfârșit, o problemă îndeajuns de spinoasă. Este vorba despre accidentul dumneavoastră.

Radian își încruntă abia vizibil sprâncenele:

– V-am spus cândva că detest menajamentele. Falsa delicatețe.

– Ei bine, în noaptea petrecută la mănăstirea Domniței, cu totul întâmplător – un colț al păturii se desprinsede la la fereastră – v-am văzut în picioare în mijlocul odăii. Adăugă accentuând: Departe de cărucior.

– Apreciez la justa lui valoare acel „cu totul întâmplător" declară Radian cu o ironie groasă. Mai apreciez și manierele dumneavoastră. Sunteți o persoană surprinzător de bine crescută. Mă întreb dacă este o însușire de vreaslă, ori pur și simplu am avut noroc.

– Dumneavoastră cum v-ar conveni?

Arhitectul îl privi iute. Nu încerca să-și ascundă enervarea.

– Aș putea ști ce legătură au picioarele mele cu moartea profesorului și a Elenei Dimitriu?

Dobrescu puse paharul cu sifon pe masă.

– Sunteți un om inteligent, aș zice o inteligență care depășește media...

– Acordați-mi favoarea de a nu mă confunda cu imbecilul de Popescu, îl întrerupse brutal Radian. Complimentele îmi repugnă!

– Era o simplă constatare. Dar dacă vă deranjează, sunt gata să retractez. Mă refeream la faptul că asociația e limpede. În faza inițială, din punct de vedere al subiectului criminal, dumneavoastră erați exclus din cauză. Modalitatea de comitere a celor două asasinate presupune acțiuni violente.

– Cu alte cuvinte, am devenit suspect. Suspectă se relevă și infirmitatea mea pe care probabil o considerați simulată.

– Ați pus punctul pe i.

– Adică de doi ani încoace duc o viață nemernică numai pentru a vă induce pe dumneavoastră în eroare în contextul unor crime pe care le preconizam.

– În materie e premeditare, istoria criminalisticii cunoaște performanțe prodigioase.

– Nu credeți totuși – apropo de aprecieri – că aș fi putut găsi ceva mai inteligent?

Locotenentul se strânse în fotoliu:

– Regret că v-ați enervat, domnule arhitect. Eu nu vă acuz. Scontând pe bunăvoința dumneavoastră, am venit să limpezim un amănunt, trebuie să recunoașteți, cel puțin ciudat.

– De ce ați așteptat până azi?

– Sunteți atât de susceptibil... Mă întrebam cum să vă abordez.

– Aha! exclamă Radian.

Lăsă capul în jos, trăgând nervos de ciucurii pledului care-i acoperea genunchii, apoi își ridică brusc privirea:

– Aveți pretenția să vă cred?

– Nu.

Și Dobrescu zâmbi. Zâmbetul dezarmant care o irita pe Minerva încă de când îi era elev: „Zâmbet de sugaci precoce"...

Radian rămase o clipă deconcertat. Șopti mecanic:

– Așa... Așa... Mda... În fond, nu văd de ce nu v-aș satisface curiozitatea. Își aruncă ochii peste balustrada balconului. De jos, din adâncul celor zece etaje, străbăteau zgomote vagi. Încerc să-mi înfrâng boala... Am plecat de la premisa că

neexistând nici o leziune, totul e legat de o idee nocivă, de autosugestie. Mi-am propus să învinge ideea, acționând în sens contrar, înfiripând, alimentând, educând un alt concept. Acela că voi putea să mă ridic. Cu condiția s-o vreau. S-o vreau cu adevărat. De luni de zile fac asta: vreau din adâncul sufletului. Adăugă în surdină: Cu eforturi care aproape mă ucid... Atunci, noaptea la mănăstire, izbutisem pentru prima oară. Din nefericire, nu eram prea departe de cărucior. 75 de centimetri... Râse amar: Sunt arhitect, puteți să mă credeți. Mi se pare straniu ca prima bucurie de doi ani încoace să fi generat suspiciunile dumneavoastră.

Locotenentul păru impresionat. Întrebă cu voce nesigură:

– Nu înțeleg de ce vă fereați de ceilalți. Atâta mister...

Radian își zvârli capul pe spate. Ochii întunecați sclipiră sălbatic:

– După opinia dumneavoastră, cum ar fi trebuit să procedez? Să evoluez în văzul tuturor, cu spectatori amatori de senzațional punând pariuri: „ Se ridică!" „Ba nu!", „Cade!", „Copăcel, tată!". Eventual un Popescu spiritual care să strige „Bis!" în aplauzele asistenței? Și de ce nu, pictorul grăbit să mă imortalizeze biblic: *Minunea sfântului Radian comisă într-o pădure de cactuși.*

Dobrescu își trecu palma peste bărbia moale, întrebându-se unde și cât mintea.

Dimineața, găsise în arhivele ministerului dosarul arhitectului Liviu Radian. Dăduse astfel răspuns întrebării care-l chinuia de la prima lor întâlnire: „Unde l-am cunoscut?"

Cinci ani în urmă, cu ocazia unei excursii în străinăate, Radian fusese racolat de o agenție de spionaj. Întors în țară, făcuse o vizită organelor securității, mărturisind totul. Locotenentul parcursese întâmplător declarațiile cu prilejul altei acțiuni. Privise îndelung fotografia. Chipul masculin, cu trăsături puternice, i se întipărise în memorie. De aci, sentimentul că l-ar fi cunoscut cândva. În cursul dimineții, intrase în arhivă.

Încercase o satisfacție uriașă. Tot sângele i se urcase în obraji. Păcat că nu fusese și Minerva de față... O pistă nouă, nebănuită...

Acum, când entuziasmul i se mai domolise, încerca să descifreze jocul arhitectului. Un renghi rafinat. Vii să te denunți, apoi camuflat în spatele recentei pocăinți, acționezi nestingherit. Manevra era riscantă, ținea de un aventurism spectaculos... Dar dacă... Dacă se ciocnise pur și simplu de o coincidență infernală, cel mai absurd concurs de împrejurări, o farsă idioată a întâmplării...

„Ce ascunde omul ăsta?"

Căută răspunsul în ochii arhitectului. Străluceau vâlvătăi întunecate, făclii mute pârjolind obrazul încremenit.

•

După plecarea lui Dobrescu, arhitectul îl trimise pe bătrân să facă cumpărături.

Dabu mormăi ca de obicei ceva neînțeles, strecurându-se în odaia lui. Ridică salteaua și, vârându-și dedesubt mâna, până la subțiori, scoase un portofel burdușit, din pânză cadrilată.

În hol, îl opri glasul iritat al lui Radian:

– Încă n-ai plecat? Ce dracu te moșmondești atâta?

Bătrânul ridică din umeri și ieși. Auzi pe cineva urcând scările. Pașii erau însoțiți de un zgomot metalic.

Pe ultimele trepte apăru gâfâind, lac de sudoare un individ scund și oacheș. Rostogolea sub pălăria pleoștită cu o dâră lată de murdărie între panglică și bor, ochii negru cu corneea foarte galbenă. În spinare, căra un morman de crătiți și oale noi, roșii și albastre. Își împinde pălăria pe ceafă:

– Săru' mâna, conașule! Haini vechi aveți?

Și propuse trocul, făcând să zornăie cu câteva convulsii de șale, fierăria din spinare.

---

* Mă păduchiosule, de ce ești rău? (țig. fonetic)

– Ce-i pe mine, și în ladă! mârâi Dabu. Vira țigane!

Oacheșul se uită urât și se zborși la bătrân, scuipându-i lat lângă pantof.

– Ha, mo jungalo, șo sî nasol*?

Dabu îl privi pieziș

– Ia vino încoa! Mi se pare că tot mai am câte ceva... Și își duse mâna la buzunar căutându-și cheile.

Încântat, celălalt își uită supărarea și făcu să-i sticlească dinții:

– Săru'mâna don'primare! Te-am simțit eu că ești barosan...

Nu-și isprăvi râsul. Pumnul lui Dabu țâșni din buzunar. Omul simți colții boxului înfigându-i-se în bărbie și începu să alunece ușor ștergând peretele.

Cu mișcări iuți, îndemânatece bătrânul îl trase în apartament. Îi dezbrăcă haina, schimbând conținutul buzunarelor, își trase pălăria veche pe ochi și, încărcând în spinare marfa țiganului, ieși închinzând ușa fără zgomot.

Bătrânul privi jur împrejur, apoi se amestecă în furnicarul de lume. Mergea încet cu pași târșâiți. La primul colț abandonă bulevardul aglomerat, încercând să-și piardă urma într-un păienjeniș de străduțe singuratice.

Intră într-o curte îngustă cu gardul povârnit și începu să strige cântat, nu prea tare:

– Haini vechi, ghidi vechi, lucruri vechi cumpăăăr!

Așteptă un timp fără să se deschidă nici o fereastră, fără să apară nimeni. Aruncă o privire spre perdelele ieftine din ațică apoi merse mai departe, în ogrăzile vecine. Își plecă scurt umărul lăsând jos oalele, apoi părăsi repede curtea.

Urcă în tramvaiul 12 și coborî la gară. Cercetă mersul trenurilor, îmbrâncit de mulțimea care traversa holul.

Simți că-l bate cineva pe umăr:

– Pot să-ți fiu de folos?

Dabu se întoarse moale. Cu mâinile în buzunare, locotenentul Dobrescu zâmbea.

Capitolul XV

Minerva Tutovan nu folosește revolver

Agresorul se afla la volanul unui Peugeot albastru care se depărta în mare viteză.

Pe strada pustie, împușcăturile păreau să fi rămas fără ecou. Doar la o mansardă niște perdele se mișcară ușor. Atât. Încolo, cartierul continua să-și rumege liniștea. Și totuși Minerva simțea sub calmul aparent convulsiile tensiunii. Alerta. Ca un șuvoi lichid luptând zbuciumat să spargă pojghița subțire de sticlă, impecabilă, netedă.

Minerva auzise adeseori (iar parizienii gâdilați acreditează aceeași idee) că pe francezi nu-i surprinde nimic. Reflectă că afirmația se referă, desigur, la fenomenul stradă și nu este lipsită de temei. Când, anual, suporți capriciile a milioane de turiști care-ți invadează bulevardele, muzeele și magazinele, desigur aspectele fistichii își pierd din inedit. Totuși, a lua niște împușcături drept sâmburi de caisă sparți cu o cărămidă, undeva, pe bordura trotuarului, însemna să forțezi puținel nota.

Inginerul Georgescu se apropie în fugă:

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

– Nimic, făcu Minerva ridicându-se. Băieții s-au jucat nițel cu praștia. M-au confundat pesemne cu o vrăbiuță.

– Se îngroașă gluma. Nu credeți că ar trebui anunțată poliția.

– Poftim?

– Scuzați-mă. Mă gândeam la altceva. Poliția? Puteți fi sigur că nu ne-a scăpat din ochi o singură clipă. Dar, mă rog, asta-i altă poveste. Ce-ați făcut azi-noapte? V-am așteptat două ore în fața cabaretului.

– Îmi pare rău. Omul cu sprâncene groase a intrat pe ușa de serviciu și tot pe acolo a ieșit. Evident, m-am luat după el.

– Foarte bine! Și?

– Întâi m-a plimbat prin vreo trei-patru cârciumi: Cina la *Cochon d'or*, înghețata în *drugstore*-ul din *Champs-Elysees*, cafeaua într-un bar din *Montparnasse*. În cele din urmă a intrat la cazinou, iar spre dimineață a luat din nou boatele la rând. Suferă probabil de nomadism.

– Sau căuta pe cineva.

– Nu mi-a făcut impresia. Abia la *Conciergerie* părea că acordă oarecare atenție celor din jur.

– Așa e. V-ați descurcat excelent. Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

– Eu știu.

– ?!

– Să acceptați – în prima seară liberă îndată ce ajungem acasă – o invitație la *Athenee Palace*. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit! Detest flirturile și n-am pasiuni de colecționar într-un anumit sens. Este prima invitație pe care o fac unei femei.

Minerva intră subit în panică. Îl măsură printre gene. În ochii inginerului stăruiau lumini ciudate, două duminici în miniatură.

„Ptiu drace" Dacă află de trebușoara asta o anumită persoană care vânează efecte literare ieftine, m-am ars!" Își potrivi zâmbetul de sărbătoare. Inginerul păli:

– Vi-e rău?

– Nu... Mă rog... Sunteți foarte amabil... Desigur... dacă n-am să pot eu – și era sigură că n-are să poată – îl deleg pe locotenentul Dobrescu. Schimbă discuția: Ați încheiat contractele?

•

Place Pigalle îi prinse într-un clește de lumini și zgomote. Trecură pe lângă chioșcul de sticlă al unei ghicitoare din ghips care îți comunica viitorul pe un cartonaș gata tipărit, cum îi venea rândul, ca pe vremuri papagalii culți din Obor și Matache Măcelarul.

Intrară într-un bistro. Minerva comandă rasol de melci și salată de anghinare – *artichauts*. Erau infecte, dar nu înțelegea de ce adică ar mânca la Paris fleică și pârjoale. Fără să fie gurmandă, avea o curiozitate lacomă pentru preparatele „exotice", chiar dacă ulteiror încerca tulburări vagi.

De altfel, pretindea ea, pe om îl cunoști după pijama, coș de gunoi și preferințele gastronomice.

Inginerul ceru un ceai. Nu mânca seara.

În fața cafelei, *„un expresso bien serre"*, tare, deasă, două degete de lichid, încercă să analizeze situația din toate unghiurile.

Sorbi ultima picătură. Trebuia acționat imediat. Ridicându-se de la masă, conchise că dacă materialul nu va fi recuperat în seara aceea, nu va mai fi recuperat niciodată.

Îi comunică inginerului concluzia și înregistrând cu o crispare reflexă zâmbetul casierițci, părăsiră bistroul.

•

Ochii verzi ai Bufniței de aur clipeau îmbietor.

– Ce am de făcut? se interesă Georgescu.

– Umflați-vă pectoralii și aruncați priviri furioase barmanului. Nu exagerați însă. N-aș vrea să leșine înainte de a-mi spune câte ceva...

Localul era aproape plin. Mesele cu margini fosforescente desenau cercuri reci, bizare în semiântunericul discret. Un reflector puternic cădea pe ringul de dans, unde evoluau șase cadâne într-un ucigător de lent *danse du ventre*. Rezemați de perete, câțiva indivizi cu brațele încrucișate mestecau *chewing-gum*.

Minerva se apropie de bar. Mexicanul agita discret un shaker. Mișcările erau atât de elegante, încât îți venea să crezi că omul se simte în fața unui aparat de filmat.

– Bună Pedro!

– *'soir monsieur*. Vă...

Rămase cu gura întredeschisă. O recunoscuse. Printr-o metamorfoză rapidă, împrumută trăsăturilor expresia sa obișnuită, profesională.

– Scuzați-mă, *madame*, întunericul... Cu ce vă putem servi?

– Lasă teatrul, Pedro, nu te avantajează. Ești un actor prost.

– Desigur, *senora* glumește.

– Ridică mâna. Te avertizez că la prima mișcare mă indispun. Zâmbește, Pedro! Zâmbește! Băieții pot să creadă că am de gând să te mănânc. Și nu am de gând. Sunt o femeie gingașă...

– Oh! Am înțeles. *Senora* are amabilitatea să mă confunde.

Încercă din nou să strecoare degetele sub tejghea.

– Ridică mâna, Pedro, și roagă-te dumnezeului tău să nu mi se întâmple nimic. E singura ta șansă. Îl cunoști pe Pierre...

– Care din ei? Cunosc atâția...

– Evadatul.

Barmanul își încruntă sprâncenele.

– Parcă am auzit câte ceva.

– Dar despre *Gorila*?

– Vă asigur că mai nimic.

– Dacă nu ești cuminte, ai să auzi foarte multe. Amândoi sunt tare curioși să afle cine i-a vânut pontul lui Robert.

– Santa Madona! e unde să știu eu?!

Minerva avu un gest de plictiseală.

– Le-am spus că vin să stau de vorbă cu tine. Presupunând că mi se întâmplă ceva, Pierre te găsește și în gaură de șarpe. Înțelegi?

– Încep să înțeleg, *senora*.

– În sfârșit! Dă-mi un *steinheger* mic.

Ropote de aplauze salutară apariția lui *Mademoiselle Daisy*. Drapată în togă, cu un ulcior de Corint pe cap, femeia executa un număr de strip-tease cu oarecari pretenții de bun gust. Lumina se reduse la un singur sput albastru concentrat. Daisy scoase din ulcior un tul de nylon enorm cu reflexe sidefii și ringul se transformă într-o cadă de spumă, își aruncă toga și intră grațioasă în „apă".

Totul era executat cu o măiestrie surprinzătoare. Și nu surâdea...

Minerva observă că barmanul turnase băutura cu o lipsă de îndemânare suspectă. Mirosi paharul și i-l întinse:

– Bea!

– Sunteți foarte generoasă, *senora*...

– Bea, Pedro!

– Dacă *senora* insistă... am să beau, deși nu obișnuiesc.

Apucă paharul cu o expresie de sacrificiu amar și-l lăsă să-i cadă din mână.

– Oh! S-a spart. Asta înseamnă că *senora* nu mi l-a oferit din toată inima. Ttt...

– Ce era înăuntru?

– *Steinheger*. O băutură nemțească tare. Nemții se pricep la alcooluri.

– Și la chimie, sugeră Minerva.

– Tot ce se poate.

– Cianură?

– Dacă *senora* îmi îngăduie, aș putea-o asigura că n-am ucis în viața mea.

– Atunci?

– Probabil, din greșeală, firește, am scăpat înăuntru un somnifer inofensiv.

– Ești candid, *mon petit*. Nu faci meserie... Pierre și *Gorila* abia așteaptă să te încredințeze de treaba asta.

– Sunt niște *monsieurs* foarte amabili...

– Cât despre *Îngerașul*... S-au n-ai auzit de el?

– *Bufnița de aur* e un cabaret select, *senora*. Pe aici n-au ce căuta îngerașii.

– Cu cât i-ai vândut pontul lui Robert?

– Pont?! Santa Madona! Ce înseamnă pont?

– Când oferi viața unui *copain* pentru câteva sute de franci. Parcă începi să-ți amintești, nu-i așa? Eram de față. S-ar putea să-i povestesc lui Pierre cine i-a încurca socotelile. Dacă nu ies de aici va înțelege singur.

Mexicanul meditâ câteva clipe. Ochii lui nu părăseau chipul Minervei. Șopti:

– Cât?

– Ce lipsă de gust, băiete! Nu fac șantaj ci un schimb onest de informații.

– Vă stau la dispoziție.

– Până una alta, aș vrea să știu de ce ai încercat să-mi măsluiești băutura.

– Eu?!

– Sau cine te-a sfătuit.

– Credeți-mă, *senora*, era un somnifer. Pe onoarea mea.

– Onoare! Asta-i gluma cea mai bună pe care am auzit-o la Paris... În sfârșit, de ce mi l-ai dat?

– Ca să câștig timp. Detest hotărârile pripite.

– Iar eu improvizațiile. Deci, fii te rog foarte atent: Cine e tipul cu sprâncene groase pentru care ai încasat alte două sute de franci ca să-i comunici întâlnirea de la *Conciergerie*?

– N-am idee, *senora*. Ieri l-am văzut pentru prima oară în viață.

Minerva riscă:

– Și pe *Îngerașul* tot o singură dată în viață l-ai văzut?

Pedro servi comanda unui chelner, apoi se întoarse.

– La urma urmei, dacă îmi este îngăduit, aș putea să întreb cine mă asigură că nu v-a trimis chiar el?

– Cu ce scop?

– Ca să-mi probeze fidelitatea. e o vreme încoace, circulă zvonul nesănătos că aș fi deprins prostul obicei să ciripesc de dragul banilor... Clipi șiret adăugând: Vă dați seama, senora, ce lucruri urâte se pot spune pe seama unui om ca mine, *hein*?

Minera îl privi din ochi. Vorbi rar:

– Dispun de o singură dovadă. E suficient să fac un semn pentru ca în cinci minute Pierre și *Gorila* să fie aici. Îl vezi pe tipul de colo? Unde te uiți? Ala cât Turnul Eiffel. I-l indică pe Georgescu care surprinzându-le privirile, zâmbi ridicându-se ușor. Este omul lor... Doar gândul unei discuții amicale cu persoana care l-a avertizat pe Robert, îl face să creadă că viața e frumoasă.

Pedro luă un pahar de sub tejghea și-l bău dintr-o suflare, apoi se închină sărutând superstițios madona de aur ce-i atârna la gât:

– Ce anume vă interesează?

– Unde-l pot găsi pe *Îngerașul*.

Pedro șopti aproape fără să-și miște buzele.

– Evitați barul *l'Enfer*. E un local deocheat frecventat de... îngerii morții.

Minerva se ridică.

– *Senora!* Ați uitat să-mi achitați *steinhegerul*.

– Mda! Cât face?

– 200 de franci... Vi s-ar părea prea mult?

•

Dibuiră barul *l'Enfer* pe o stradă întunecoasă din *Montmartre*.

Localul, ostentativ original, i se păru Minervei neserios și ilar. În cazanul uriaș din mijlocul ringului, erau aruncați consumatorii care refuzau farmecele câtorva demonițe de culoare. Din cazan ieșeau flăcări și fum, un truc de mare efect fără consecințe vestimentare. Scheletele agățate pe pereți își mișcau în permanență membrele. Un zgomot de nuci vârâte într-un sac. Orchestra de negri, îmbrăcați în verde fosforescent, urla fără întrerupere.

Minerva îl văzu pe *Îngerașul* bând singur la o masă. Atinse brațul inginerului cu o exclamație de mulțumire:

– Splendid! Mi-a fost teamă că Pedro a mințit. Înapoiați-vă în stradă și angajați un taxi. În maximum zece minute, vin și eu.

Rupse apoi o foaie din bloc-notes și scrise citeț:

Credeai c-ai scăpat de mine? Condoleanțe pentru pierderea amicului Laurent. Presimt că din exces de prietenie – ești un Îngeraș fidel și simțitor – o vei lua curând, curând pe urmele lui.

Împături biletul și-l înmână unei picolițe împreună cu o bancnotă.

– Du-l te rog peste cinci minute domnului care stă singur la masa din colț. Spune-i că-i din partea doamnei cu... breton.

Se retrase ascunzându-se în spatele unei draperii din apropierea telefonului. Câteva minute mai târziu, *Îngerașul* ridică receptorul formând un număr. Nu-i răspunse nimeni. Impacientat părăsi localul în mare grabă.

Peugeot-ul *Îngerașului* frână în fața unei vile întunecate din *Montreuil*. Ocoli clădirea și deschise o ușă mică ce dădea spre parc. Curând, parterul fu inundat de lumină.

Minerva și Georgescu parcurseră același drum, ajungând într-un *living-room* uriaș, decorat atât de spectaculos încât te puteai crede la Hollywood. Auzind pași, se refugiară într-un oficiu îngust.

Îngerașul, coborî scara interioară înjurând, cercetă odăile de la parter apoi, nedumerit, părăsi vila.

Un zgomot ușor le atrase atenția. Cineva introducea cheia în broasca de la intrare.

– Deci ne-am înțeles, șopti Minerva. Treceți alături și...

– Știu, o întrerupse inginerul surâzând. Fără inițiative proprii...

Răsturnată în fotoliu, Minerva își căută o poziție mai comodă și apăsă pe comutatorul lămpii de birou exact când domnul Laurent, în smoching și pantaloni reiați, uluit de lumina acare se aprindea singură, apăruse în prag.

– Tu?!

– Bună seara, *mon choux*.

– Ce cauți aici?

– M-am gândit să răspund vizitei pe care ai avut amabilitatea să mi-o faci la hotel. Așa cere eticheta, pretinde bunica mea din Zambia: Înainte de trei zile, înapoiezi vizita.

– Ce cauți aici?

– Pașaportul.

Omul cu sprâncene groase aruncă o privire iute, reflexă în direcția seifului.

– Mă plictiseam așteptându-te și m-am uitat nițel în pușculița dumitale, improviză Minerva. Ador amintirile de familie. Apropo, ar trebui să-și procuri o casă de bani ca lumea.

Cu mâinile la spate, domnul Laurènt se rezemă de o consolă *Regence*.

Minerva îi sesiză intenția. Stinse lumina și se aruncă într-o parte. Două detunături sfredelir întunericul compact. Pășind în vârful picioarelor, se ascunse în spatele draperiei.

Se auzi zgomotul unui geam făcut țăndări.

„Bravo Georgescu!" îl felicită în gând Minerva.

Laurent, izbindu-se de mobile, alergă în camera alăturată. Observă fereastra deschisă, plină de cioburi, și se aplecă în afară încercând să străpungă întunericul.

Se întoarse după câteva clipe în *living-room*, bombănind cumplit în argou. Aprinse lustra, potrivit o cheie în seif și începu să scotocească febril printre hârtii.

Deodată, încremeni. Cineva, în spatele lui, râdea. Se răsuci fulgerător. Văzu brațul ridicat al Minervei, și un jet fierbinte, iute, cumplit de dureros îi arse ochii. Cu un răcnet căzu în genunchi.

Georgescu apăru în prag. Contemplă amuțit tabloul, apoi culege revolverul, smulse cordonul draperiei și în câteva minute, domnul Laurent zăcea imobilizat pe parchet.

– Când te gândești!... râse Minerva. Piper, sare, ardei iute... Clisma m-a costat șapte lei optzeci la Centrofarmul din Calea Victoriei. Colaboratorul meu, locotenentul Dobrescu se uita câș. Mă întreb ce-o fi crezut...

•

Îngenunche lângă domnul Laurent și, sub privirea stupefiată a inginerului, îi puse o compresă de apă rece pe ochi. Gestul îi aminti cumva de condamnatul la scaunul electric care solicitase înainte de ceremonie o pedichiură.

Deschise seiful. Într-o cutie de piele roșie găsi două microfilme. Cercetând fotogramele, Minerva încruntă ușor sprâncenele. Începea să înțeleagă... Recapitulă evenimentele petrecute la Paris și zâmbi: „Hm, diabolică treabă!"

– Cine-i expeditorul?

– Am uitat, răspunse indiferent Laurent.

Ceva în glasul lui o făcu atentă. Tonalitatea particulară a ultimului atu, a armei camuflate pe care începi s-o simți cu vârful degetului, a complicelui oportun și avertizat, despre cate te aștepți să deschidă ușa în orice clipă.

– Trebuie să mai vină cineva, băiețaș?

– Poliția, rânji Laurent.

– Pe asta o chem eu.

Minerva luă cartea de telefon. O răsfoi apoi formă un număr.

– Poliția? Notați, vă rog: Vila domnului Laurent... *Banlieue*. Cu adevărat amabili... Nu vă dezmințiți...

Puse receptorul în furcă și se trânti în fotoliu. Totul era cât se poate de amuzant...

– Sunt foarte curios cum o să le explicați prezența voastră în această vilă... Și mai ales ce căutați aici.

– Unul din păcatele dumitale, *mon petit*, este că habar n-ai pe ce lume trăiești... În timpul detenției – ani frumușei prin închisorile din sud – acordă o oarecare atenție dreptului internațional contemporan. Poți găsi acolo noțiuni interesante despre infracțiunile internaționale comise de particulari. Ceea ce ai făcut dumneata este o trebușoară pentru care unii mai expeditivi recomandă scaunul electric.

– M... scrâșni ireproductibil Laurent.

– De ce te consumi, drăguță? Au feștelit-o ei până la urmă Al Capone, Dillinger... și ăștia erau cineva în meseria voastră. Mi-amintesc de o apreciere pe care am făcut-o la prima noastră întâlnire, în vila din Sacré-Coeur. Mărturiseam atunci că ești un tip infatuat. Acum pot să completez fără riscul de a mă înșela: Și găgăuță! Așa explică pe undeva rolul dumitale într-o afacere de asemenea anvergură. Numai un găgăuță îngâmfat n-ar pricepe de la bun început că nu el este rezidentul rețelei, ci omul de paie sortit să asigure acoperirea.

– Ce?!

– Imaginează-ți, *mon petit*. Ți-au încredințat personajul pentru... aspectul dumitale exterior. Sprâncene groase, timbru baritonal, alură agresivă. Cam așa trebuie să arate o hârtie de prins muște.

Se auziră bătăi în ușă:

– *Police!*

Patru bărbați pătrunseră în *living-room*. Minerva zâmbi amabil:

– N-ați întârziat de loc. Întinse mâna unuia dintre ei: Ce mai faci, *mon colonel*?

Șoferul Paul Mercantier, fără să pară deloc surprins, își scoase pălăria și sărută galant degetele Minervei.

Minerva aluneca pe culoarul îngust. În urma ei, inginerul încercă să pășească fără zgomot. Regăsi cutia de chibrituri strivită care îi semnalase prezența la prima vizită în vilă, lângă ușa cu lambriurile crăpate. Pătrunseră în odaie. O clipă, Minerva vru să aprindă lumina dar se răzgândi. Mai mult ghici conturul canapelei din vecinătatea măsuței cu băuturi pe care domnul Laurent desfăcuse mânerul valizei. Se apropie de antablamentul care-i atrăsese atenția.

– Aici! Uitați-vă la trâmbiță.

Georgescu se urcă pe un scaun și aprinse lanterna. Cercetă goarna întârziind cu degetele în spatele buzei de ghips.

– Ați avut dreptate, spuse coborând. O privi în ochi: Nu vi se întâmplă niciodată să greșiți?

Minerva își scărpină bretonul:

– Nu mai mult de șaptesprezece ori pe zi. În viață tot secretul e să ai simțul proporțiilor...

Omul sări din mașină. Intră în vilă, reveni după zece minute, urcă la volan și demară furtunos.

Minerva îi făcu semn șoferului să pornească:

– Nu-l scăpa din ochi!

Depășiră *Montmartre* cu străzile lui înguste și întortocheate apoi *Louvre* traversând Sena prin *Pont du Carrousel*. Necunoscutul parcă pe o alee dosnică intrând val-vârtej într-un imobil pe al cărui frontispiciu o firmă modestă avertiza: Întreprinderea TEX.

– Iată-ne la capătul drumului, declară Minerva.

Inginerul o privi mirat:

– Așa de repede?

– Slavă Domnului! Îi întinse o carte de vizită: O ultimă rugăminte! Telefonați la numărul ăsta și comunicați-i colonelului Daladin că-l aștept. Îi explicați unde. Să aducă și niște oameni!

Inginerul zâmbi trist:

– Trebuie să mă consider concediat?

Minerva începu să râdă:

– M-ați ajutat enorm. Nici nu bănuiți ce servicii ne-ați adus. Nu putem însă profita de dumneavoastră la infinit.

– Lăsați asta... Îi luă brusc mâna și i-o sărută: Îmi mențin invitația la *Athenee-Palace*.

Sări din mașină și dispăru după primul colț.

Minerva rămase cu gura căscată. Își aminti de recomandarea constantă făcută locotenentului Dobrescu și o închise repede.

•

– Domnii?

Omul era solid, cu o privire bănuitoare. Purta uniformă vișinie, fără exces de zorzoane.

„Hm, reflectă Minerva. Nu e ăsta portar cum nu sunt eu Șeherezada".

Colonelul Daladin pocni din degete peste umăr și un agent mustăcios cu ochi blajini se postă în spatele individului.

– Ce...

– Nu-ți bate capul, bătrâne, zâmbi agentul. Lasă să-ți priască biftecul.

Minerva și Daladin, urmați de ceilalți oameni din echipă, pătrunseră într-un hol spațios. În spatele unui perete de sticlă, o femeie de vreo 40 de ani – tipul clasic al secretarei serioase de vârstă mijlocie – nota ceva într-un registru. Când îi văzu, buzele i se crispară imperceptibil și reflex puse mâna pe

receptor. Nu reuși să-l ridice. O altă mână, mare, groasă ca o lopată, îi imobiliză degetele.

– Prompți băieții dumitale, aprecie Minerva. Atinse brațul colonelului indicându-i cu bărbia o hartă uriașă a Europei. În dreptul câtorva capitale erau fixate beculețe mici, stinse. Nu-mi place instalația...

Secretara zâmbi ironic:

– TEX este o mare întreprindere. Harta precizează centrele unde avem sucursale. Când ne vizitează oaspeți de seamă le aprindem. Face impresie.

– Cu noi nu e cazul, mormăi Daladin, și făcu un semn scurt.

Intrară într-un coridor îngust. Deasupra unei uși capitonate în piele roșie strălucea o firmă neagră: *Direction.*

Colonelul apăsă brusc pe clanță. Era o anticameră de dimensiuni reduse, obișnuit mobilată. O tânără suplă aranja niște crizanteme într-o glastră japoneză. Deschise gura îngrozită.

Daladin duse degetul la buze:

– St!

Sugestionată, fata își opri țipătul.

Minerva începu să râdă. Nu cunoștea trucul.

Părea să aibă vreo 50 de ani. Un individ oarecare, subțire, cu o figură de șoarece. Pe nasul bârligat încălecau o pereche de ochelari modești, înrămați îngust în metal. Făcea impresia unui funcționar mărunt pătruns clandestin în biroul directorului său. Pe degetul mic purta un inel urât, gros, cu o piatră greu de identificat.

Încăperea, mobilată în stil american somptuos, epata. Cristal, nichel, piele, butoane, multă lumină. Unul din pereți era tapetat cu o mătase de culoare închisă scoțând în evidență acvariul enorm. Pești roșii de toate dimensiunile se fâțâiau în trafic neîntrerupt.

Directorul întreprinderii TEX își camuflă tresărirea. Încercă un zâmbet amabil. Daladin îi arătă legitimația. Omul o cercetă cu atenție apoi i-o restitui politicos. Își scoase ochelarii, frecându-și ochii:

– Vă ascult.

– Am vrea să știm care este profilul activității dumneavoastră.

– Dar nu e un secret pentru nimeni. Se uită semnificativ la Minerva și la ceilalți doi agenți: Să vă deranjați pentru atâta lucru... Vă puteam informa telefonic.

Daladin surâse:

– Nu ne-a trecut prin minte.

– Cred că-ți dai seama, colonele la ce te expui tulburând nejustificat liniștea unei persoane onorabile.

– Am învățat asta la școală. Și-am mai învățat să cântăresc onorabilitatea în procente... Deci...

– Suntem specializați în desfacerea produselor de cosmetică. Propriu zis, intermediem raporturile dintre firmele furnizoare și cele beneficiare. Deschise un dulăpior roșu. Pe câteva rafturi de cristal erau expuse sticle de parfum la dimeniuni de reclamă: Dacă doamna ar vrea să-și aleagă ceva, am fi încântați să-i oferim o amintire.

Scoase un flacon romboidal legat cu un șnur gros de aur:

– Cel mai nou produs al casei: *Lorry*. Surâse: O doamnă distinsă nu se poate lipsi de el.

Minerva îl privi lung:

„Tipul e calm. Prea calm..."

Daladin râse:

– Nitroglicerină?

– Ai haz, colonele!

– Se muncește pe-aici, nu glumă. Am constatat în toate birourile o activitate febrilă, deși e aproape 3 dimineața.

– Plătim bine. Își privi ceasul: Vă mai pot fi de folos cu ceva?

– Vorbiți-ne despre funcționarii dumneavoastră. Dacă nu aveți nimic împotrivă, începeți cu Robert Sage.

– Sage?

– Îhâ. Trebuie să-l știți, ce naiba? Este recepționerul transporturilor speciale. Nu vă amintiți? Are un frate ghid.

– Și un altul, probabil, scafandru. E absurd!

Minerva începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate. Se oprea din când în când, privind un tablou ori câte o mobilă, așa cum ar fi procedat într-o expoziție.

– Nu, replică Daladin, atunci când este vorba despre oamenii de încredere ai firmei. Robert Sage, *Îngerașul*, domnul Laurent...

Directorul Tex-ului își ridică sprâncenele:

– *Îngerașul?* Asta-i probabil o poreclă. N-am auzit în viața mea de el. Se adresă iritat Minervei: Aveți nevoie de ceva, doamnă?

– O, nu vă ocupați de mine. Mă descurc singură.

Se oprise lângă un tablou cu butoane camuflat de niște cactuși. Apăsa pe câte unul urmărind fascinată cum de fiecare dată elemente decorative inofensive deconspirau prin declanșarea unor resorturi ascunse un bar, un frigider, sau o colecție de nuduri.

– Grozav! chicoti. Ca în filme!

– Nici despre vila din *Sacré-Coeur* n-ați auzit probabil nimic, sugeră colonelul.

Directorul, cu ochii la Minerva, avu un gest de agasare.

– Vă asigur că ați fost îndrumați pe o pistă falsă. Robert, *Îngerașul, Sacré-Coeur* ! Sună a poveste cu gangsteri. Nu vă dați seama că la vârsta și situația mea nu te mai ții de asemenea fleacuri? Începu să țipe: Sunt indignat, colonele! Îl cunosc pe Girardin, șeful dumitale și nimic nu mă va împiedica să-i adresez o plângere.

Daladin fu de acord:

– Sunt convins. Se aplecă brusc deasupra biroului dând la o parte un *presse-papier* masiv: Cu asta vă ocupați când am intrat?

Ținea în mână o fotografie. Minerva se aplecă peste umărul lui. Exclamă încântată:

– Salonul vilei din *Sacré-Coeur*! Monsieur Laurent, Robert Sage și în mijloc eu în vizită de curtoazie. Delicios! Putem spera că de astă dată domnul director și-a amintit de funcționarii domniei sale?...

Se întoarse la tabloul cu butoane.

– Cum a ajuns fotografia în posesia dumneavoastră?

Omul ridică din umeri:

– Habar n-am! Am găsit-o de dimineață pe birou și tocmai mă întrebamn cine mi-o fi lăsat-o și de ce.

– Hm, râse colonelul. N-am avut impresia că se intră așa ușor aici: celule fotoelectrice, colaboratori suspicioși gata să vă avertizeze, la poartă un adevărat Dicke Bertha.

O exclamație ușoară a Minervei le întoarse capetele. Apăsase pe un buton albastru și o placă de lemn se deplasase ușor descoperind un ecran de televiziune uriaș. În imagine apăru silueta unui bărbat.

– *Îngerașul!* remarcă încântată Minerva. Suntem în familie.

– L-ai recunoscut, Jouvet, nu-i așa? se adresă Daladin agentului rămas lângă ușă. E sadicul din Marsilia.

Îngerașul formase un număr de telefon. Minerva luă toate butoanele la rând și un glas inundă încăperea:

„Robert, patronul a dispărut. E groasă!"

„Aseară încă mai trăia".

„Nu fi idiot!"

„Încerc din răsputeri".

„Părerea mea este să te dai la fund".

Trânti receptorul și dispăru din imagine.

– Jouvet, ocupă-te dumneata de problema asta, spuse Daladin.

Directorul TEX-ului își aprinse o havană. Râse încetișor:

– Cu asta vă închipuiți probabil că m-ați dat gata. Ce copilărie! Peste câteva ore o să-ți cam piară zâmbetul, domnule colonel!

– Iar mă amenințI cu Girardin? De fapt, sunt obișnuit. În fiecare dimineață mă trage de urechi. Pretinde că asta-i aduce noroc...

– Te-am avertizat. În sfârșit, mi-e profund dezagreabil, dar îmi dau seama că toată povestea se poate interpreta greșit. Își lăsă ochii în jos: Nevastă-mea... E o femeie frumoasă, tânără. Prea tânără pentru mine. Nu mi-am făcut niciodată iluzii dar credeam... în fine, pentru că am culeș-o de pe stradă, mi-am imaginat că am dreptul la recunoștința ei.

– Ce eroare! decretă Minerva. Se sprijinise de acvariu urmărind evoluția peștilor. Ce spuneați? N-a fost recunoscătoare... și?

– Am angajat un detectiv particular care m-a informat că trăiește cu un oarecare Laurent, întâlnirile consumându-se într-o vilă din *Sacré-Coeur*.

– Ca să vezi!

Directorul clătină trist capul.

– N-am vrut să cred și am recurs la instalația asta.

– Destul de costisitoare, observă colonelul. Se ridică. Domnule, vă asigur de întreaga mea compasiune. Aș fi în stare să vă ascult vreo 12 ore, povestiți fermecător, dar amicul nostru comun Girardin se cam strâmbă când întârzii. Vreau să văd registrele întreprinderii.

Directorul îi întinse cheile:

– Sunt în seif.

Daladin deschise casa de bani – un tip destul de comun. Frunzări printre hârtii câteva minute apoi renunță.

– V-am spus? Bătrânul își recăpătase siguranța: Vă pierdeți inutil vremea. Suntem o firmă serioasă.

– Trebuie să mai fie ceva, șopti colonelul.

– Aici! exclamă Minerva, încercând să dea la o parte o statuie de bronz lipită de acvariu.

– Doamna are idei năstrușnice, observă directorul.

Daladin se apropie. Minervei îi străluceau ochii.

– Acvariul ăsta nu-mi place. Peștii se văd doar dacă-i privești de sus în jos.

– Cum naiba?! I-am văzut de la cealaltă extremitate a încăperii.

Directorul își caută o poziție mai comodă în fotoliul din spatele biroului:

– Doamna are halucinații!

Minerva își lăsă colțurile gurii în jos.

– Posibil, dar vreau să mă conving personal. Îl trase de mânecă pe Daladin. Fii atent! Nisipul, pietrișul, vegetația și în general toată poezia asta are o înălțime de 25 de cm. Dacă te uiți însă de sus bagi de seamă că grosimea e falsă. Peștii coboară în realitate mult mai jos.

– Nu înțeleg!

– Ei asta-i! Avu un gest de nerăbdare apoi își aminti că nu vorbește cu Dobrescu: Hai să-l urmărim de sus pe cel cu coada în evantai.

– De acord.

– Așa! Acum așează-te pe scaun și privește-l din flanc.

– Nu mai văd nimic.

– Firesc, interveni directorul. Vegetația e bogată.

– Aș! exclamă Minerva. Măcar o picătură de roșu tot se zărea la un moment dat. Nu-l vezi pentru că peștele înoată acum chiar pe fundul acvariului.

Daladin clipi des:

– Și ce-i cu asta?

– Există, bănuiesc, un soi de cutie metalică – cam 20 de cm pe 15 – introdusă de-a lungul peretelui de sticlă, pe care o camuflează decorul subacvatic. Ajută-mă să dau statuia la o parte.

În colțul acvariului, o placă mică de metal cu două broaște confirmă presupunerea Minervei. Se întoarse triumfătoare spre directorul TEX-ului:

– Ei?!

Omul zâmbi disprețuitor:

– Păstrăm acolo fondurile speciale.

– Cheia! ceru scurt Daladin.

– Poftim. Din păcate, nu vă poate fi de folos.

Minerva îl privi atentă.

– De ce?

– După cum observați desigur, există două broaște. Rânji. N-am acces decât la una.

– Și la cealaltă?

– Asociatul meu. Poimâine se întoarce de la Bruxelles. Micul seif a fost astfel conceput încât să nu poată fi deschis decât în prezența ambilor.

– Aveți încredere unul în altul nu glumă! *Hein!?* Tipi onorabili...

– În afaceri, nu poți miza decât pe tine însuți, afirmă sentențios bătrânul.

– Natural. Încercați totuși, poate se deschide.

– Mă rog!

Directorul se apropie liniștit de acvariu și introduse cheia pe rând în ambele orificii fără nici un rezultat.

– Sunteți mulțumiți?

– Nu! interveni Minerva. De ce lucrați cu mâna stângă? E nefiresc.

– Asta-i bună!

– De ce cu stânga? De ce cu stânga? repetă încet Minerva privind intens mâinile bătrânului. Încercați și cu dreapta!

Daladin surâse:

– Nu puteți refuza o doamnă.

Directorul ridică din umeri. Întinse mâna spre seif, cu o mișcare ciudată parcă înțepenită.

– Acum știu! exclamă Minerva. Încă un truc. A întors piatra inelului spre palmă. De la început mi s-a părut ciudată. Un magnet, nu?.Cele două broaște sunt prea apropiate. Exact distanța dintre index și degetul cel mic. Introducând cheia în prima broască, magnetul acționează asupra unor lamele extrem de sensibile din cea de a doua broască. Ambele mecanisme se declanșează simultan. Pariez pe ce vreți că nu mă înșel.

Colonelul se întoarse:

– Ce părere aveți, domnule director?

Caseta era lungă, despărțită în compartimente corespunzătoare diverselor țări indicate pe cartonașe verzi.

Minerva întinse mâna.Îi tremura ușor. Luă tubul mic, câteva microfilme și cele două mânere de valiză:

– Astea mă interesează pe mine, colonele!

•

– Lorena e un local celebru în Paris. Aici și-a scris Balzac faimoasele *Illusions perdues*.

Era opt seara, ora cinei, oră sacră pentru toți francezii. Minerva se miră încă o dată, raportând porțiile imense de mâncare la siluetele înfometate. Raport invers proporțional...

Un chelner – al patrulea – întinse colonelului Daladin pe fundul paharului o mostră de vin dintr-o sticlă abia desfăcută. Colonelul îl gustă cu aerul acela de mare competență pe care bărbații sunt incapabili să-l ascundă și înclină ușor capul.

– Cum vine asta? întrebă Minerva. Nu e prea politicos...

– La noi, zâmbi Daladin, vinul îl încearcă cel despre care se presupune că este mai bun cunoscător. În consecință, se oferă întâi bărbatului, apoi femeii, celui mai vârstnic, apoi tânărului. Ce-ai ales?

– Zacuscă a la Zingara.

„În fond, reflectă, e stupid să mă întorc cu ceaiul de mentă la București".

Daladin își aprinse o țigară. Avea o privire fixă care nu părăsea nici o clipă chipul Minervei.

„Se uită la mine ca la televizor".

– Apoi? întrebă colonelul.

Minerva trase adânc aer în piept.

– Am rămas cu gura căscată când desfăcând mânerul valizei, domnul Laurent a recuperat satisfăcut un etu cu fotograme. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Eu cu mâna mea le scosesem la București!

– Interesant! Cum ți-ai explicat întâmplarea?

– În nici un fel. Eram perplexă. Atât de perplexă încât, neatentă, am călcat pe o cutie de chibrituri goală... Așa au pus mâna pe mine. Nu mă puteam sustrage unui gând. Laurent, *Îngerașul* și Robert nu corespundeau, ca să zic așa „misiunii" lor. Nu se înscriau pe coordonatele afacerii. Niște brute grosolane, lipsite de inteligență. Desigur nu mă așteptam la conversații academice, – apropo, tot 40 de scaune aveți? – dar găinarii ăștia mă dezgustau. Trăiam vag sentimentul unei mascarade. Nu uita că tot timpul aveam în fața ochilor ca termen de comparație omul meu din România. Situațiile, metodele de lucru, acoperirea nu rimau. Acolo un as, la Paris – sfidând toată poliția voastră – niște hoți de buzunare bine îmbrăcați. Natural, erau simple presupuneri. În timpul discuției amicale cu *monsieur* Laurent, mă izbise un element decorativ.

– Adică?

Colonelul părea foarte amuzat.

– Încăperea fusese ornată cândva cu panouri aurite. În partea superioară, foarte aproape de tavan, corespunzând antablamentului, artistul etalase câteva basoreliefuri. Bărbați și femei despuiate, încadrând simetric fereastra ori ușa. Își întind mâinile și își oferă câte ceva. M-a izbit un detaliu: trâmbița din mâna unui bărbat.

– Amănuntul în sine n-are nimic straniu, observă Daladin. Motivul revine des în vechile decorațiuni.

– De acord. Dar mișcarea era falsă. Poziția, plecarea brațului, sugerau altceva. Mai limpede, obiectul nu corespundea mișcării. Nu ține! Oferă să zicem o floare. Trompeta însă părea lipită. Repet, nu ca adaos neândemânatic, ci ca o măsluire a intenției inițiale. Individul din ghips își propune să fie galant și drăgăstos, oferind mimoze sau orhidee, și când colo se trezește cu o trompetă înfiptă în gură. Cred că mă înțelegi.

– Ce-ai dedus din asta?

– Atunci nimic. Dar povestea mi-a rămas în minte. În sfârșit, urmez filiera până la capăt și prin intermediul lui Pedro, barmanul de la *Bufnița de aur,* ajung în bârlogul lui Laurent din *Montreuil.* Mă uit prin casa de bani și de astă dată încep să înțeleg câte ceva. Filmele pe care le găsesc sunt aiureli fără valoare. Mă aflu deci în fața unui joc dublu.Laurent e un om de paie, un fals rezident. Adevărații conducători ai TEX-ului se folosesc de acest paravan pentru a putea acționa nestingheriți în spatele lui. Laurent e și el supravegheat. Nu pentru că s-ar îndoi de buna lui credință, ci pentru că urmărindu-l, pot repera pe cei ce – ca mine, de exemplu – au prins un fir și vor să meargă până la capăt. Deci eu, poliția franceză ori altcineva, atenți să nu ne scape Laurent sau oamenii săi, suntem la rândul nostru urmăriți, luați în obiectiv și eventual imobilizați de către pionii autentici ai TEX-ului. Așadar, autorii atentatului din fața hotelului Paradis care încearcă să mă suprime nu sunt Laurent, *Îngerașul* sau Robert. Socoteala realilor conducători TEX este exactă. În ultima analiză, cade o rețea fantomă. Amuzant e că Laurent habar n-are de chestia asta și e gata să jure că face parte din clanul conducător al „Mafiei TEX-ane". În același timp, am înțeles și un incident aparent fără importanță dar care explica metoda de lucru: când am sosit la hotel *Paradis,* mi-am instruit protejatul – inginerul Georgescu – să anunțe cu glas tare că va lipsi circa două ore. Am fost extrem

de surprinsă: Robert, tipul care-i luase urma de la aeroport, nu s-a grăbit să urce în camera inginerului. A făcut-o abia după jumătate de oră.

– E clar, observă Daladin. Astea erau instrucțiunile. I se oferea astfel timp realului om al TEX-ului să schimbe mânerele, lăsând pentru Robert fotograme fanteziste. Înseamnă că marea surpriză a mânerului gol au avut-o cei din culise.

– Exact! În sfârșit, mai rămăsese problema recuperării materialului doctorului Lucaci. Mi-am amintit de trâmbiță. Plecând de la premisa că Laurent e supravegheat de șefii săi, am făcut o asociație de idei: probabil, în sediul bandei din *Sacré-Coeur*, microfoanele și alte șmecherii colcăie ca ploșnițele. Mi-am imaginat că trâmbița, prin poziția avantajoasă aproape de tavan, ar fi putut ascunde o cameră minusculă de televiziune... Îți spun sincer, aveam emoții. Dacă lucrurile stăteau altfel? Mi-am luat rămas bun de la dumneata, predându-ți-l pe Laurent și m-am dus la sediu împreună cu inginerul Georgescu. Cheile le aveam de la amicul meu cu sprâncene groase. Făcu o pauză: Nu m-am înșelat. Trâmbița era măsluită. Am defectat aparatul. Scontam pe ideea că autenticii TEX-ani, impacientați de orbirea subită a camerei, nu vor întârzia să-și trimită un om pentru a vedea ce se întâmplă. În ultimă analiză, să repare jucărioara. După aceea a fost simplu. L-am urmărit pe individ care m-a adus la sursa mamă: Întreprinderea TEX. Apoi te-am avertizat... Făcu o pauză, completând modest: Trebuie să-ți mulțumesc pentru concurs. Totuși, datorită vouă, mi-am recuperat materialul.

– Asta se cheamă umor românesc? se interesă calm Daladin. Ne-ai făcut un mare serviciu. Am avut ceva de furcă cu TEX-ul.

– În fond cine se ascunde în spatele lui? întrebă Minerva.

– Un trust fără precedent, finanțat de câțiva bancheri de diferite naționalități cu scopul de a monopoliza orice invenție indiferent de domeniu. Dotat cu o puternică școală de spionaj,

trustul folosește, pentru a-și atinge țelul, toate mijloacele: răpire, șantaj, crimă. Sucursala din Paris se ocupa de medicamente. Avea misiunea să procure clandestin și, evident, înainte de brevetare, tot ce apărea nou în materie. Au acționat în Anglia – dacă-ți amintești scandalul cu antibioticul doctorului Woods – în Belgia, în R.F.G. În câțiva ani, obținuseră un monopol absolut iar întreprinderea luase proporții îngrijorătoare. O societate fantomă dispunând de o armată de agenți proprii ori recrutați ad-hoc în locurile unde acționau și despre care nu știam mai nimic. Cel mai grav era traficul de stupefiante în care se reprofilaseră băieții... Zâmbi: Se pare că dumneata ai fost mai norocoasă: când ambasada română ne-a anunțat sosirea și mai cu seamă misiunea dumitale, mărturisesc că am fost cam sceptici. Știam pe cine ai de înfruntat. În virtutea unei decizii superioare, ți-am supravegheat fiecare pas, urmând să intervenim doar dacă ai fi avut absolută nevoie sau dacă ne-ai fi cerut-o. Se vehicula temerea ca banda să nu se sperie adulmecând prea mulți *flics*. Sunt situații din acestea când un om reușește mai bine singur decât în echipă. Ce s-a întâmplat? Nu-ți place zingaraua?

– Ba da...

În fond era cam decepționată. Pește cu zarzavat...

Ciocnără. Un vin de *Mosella*, alb, ușor, spumos.

– Când ți-ai dat seama că nu sunt șoferul Mercantier?

Minerva zâmbi:

– Destul de curând. De bănuit, am bănuit ceva chiar la prima noastră întâlnire. Faptul că-l cunoșteai pe *Îngerașul*, că ai ținut să mă avertizezi – insistând – ce soi de individ e, mi-a dat de gândit. Pe oameni din ăștia nu-i știu prea mulți. Vroiai să mă pui în gardă. M-am convins însă, cu ocazia vizitei pe care ți-am făcut-o acasă.

– Cum?

– Din câteva amănunte. De pildă, n-am apucat să sun bine și ai apărut în spatele meu. Ții minte, m-ai bătut pe umăr...

– Putea fi o simplă coincidență.

– Adică te întorseseși chiar atunci? Dar de ce ai urcat ca o pisică? Pașii aceia neauziți trădau polițistul. Deformație profesională... Apoi locuința conspirativă! Se vedea că nu ești la dumneata. Ai bâjbâit după medicamente, căutând în trei locuri. Și, mare greșeală de regie, scuză-mă...

– Te rog, râse amuzat colonelul.

– M-a izbit lipsa papucilor. Nu neapărat în carouri sau cu pompon de blană, dar ceva ar fi trebuit să existe. În antreu, baie ori bucătărie, oriunde, dar la îndemână. Coincidența a fost asociația dintre dumneata – un polițist circulând sub firma șoferului Mercantier – și colonelul Yves Daladin. Citisem astă iarnă, în *Adam* mi se pare, despre accidentul cunoscutului colonel în timpul unei curse de bob. Medicii preconizau ghipsul pentru cel puțin câteva luni...

– Bine, dar nu se mai observă nimic. Nu șchiopătez!

– Riguros exact. Un detaliu al încălțămintei însă te trădează. Flecul de la pantoful drept. Când stai într-o anumită poziție, așa cum s-a întâmplat atunci, în *Rue Durantin*, ți se văd tălpile. Amănuntul m-a șocat. Îmi sugera o barză care a circulat tot timpul într-un singur picior. Un pantof uzat, celălalt aproape nou... M-am întrebat totuși de ce nu ți-ai cumpărat altă pereche...

– Sunt de principiul să nu arunc nimic atâta timp cât nu e strict necesar.

– E, evident, încuviință Minerva. Ești francez...

Râseră amândoi.

– Ce zici, întrebă colonelul. Unde luăm cafeaua? Rămânem aici sau încercăm pe *Champs-Elysees*. Poate la *Lido*...

– Nu vreau să te ruinez. Își privi ceasul. Mâine pe vremea asta trebuie să fiu la București...

– Bine, dar dosarul s-a închis...

– Pentru mine, nu. Agentul din România se află în libertate.

– Știi cine e?

– Da. Ceea ce presupuneam mai demult s-a confirmat azi. Înainte de a expedia materialele doctorului Lucaci, le-am cercetat.

– Doar nu s-o fi iscălit omul dumitale.

– Într-un fel da.

– Cum? râse Daladin. Mă faci curios...

– Nu pot să-ți spun. Aș exagera afirmând că o „anumită persoană" care se ocupă cu biografia mea mi-e foarte simpatică. Totuși nu-i pot rata „pontul" final. N-ar fi prea sportiv, *hein?!*

Colonelul Daladin conveni că într-adevăr gestul nu era elegant.

Capitolul XVI

Din nou Dobrescu rămâne cu gura căscată

– Ghici, Dobrescule, ce ți-am adus de la Paris?

Locotenentul își lăsă prudent ochii în jos. Spuse moale:

– Nu trebuia să vă deranjați...

Trecu în revistă mai multe variante care ar fi putut oferi o idee de ce va să zică „atenție" în capul Minervei. Darul trebuia să fie absurd, inutil, fantastic. Saxofon? Cursă de șoareci? Un cal?

– Ce faci, nu ghicești?

Dobrescu ar fi fost înclinat să mediteze un timp la slăbiciunea Minervei față de situațiile penibile, dar amână pentru altă dată.

– În fine... nu-mi trece prin minte.

– Un tren electric! Asta ți-am adus.

Îl privi „ce zici?!" cu ochi scăpărând de satisfacție sinceră.

Locotenentul simți cum gura pleacă să se caște singură și cu un efort substanțial se stăpâni în ultima clipă. Îngână aiurit:

– Un tren electric?!

– Îhâ.Mi-am adus și mie unul la fel. E colosal! Are gări, semafoare, viaduct. Tunelul face toți banii... O să-ți placă... Și își frecă mâinile.

– Sunt sigur. Cum să vă spun... Nu trebuia...

– Ei lasă, nu te fandosi! Știu că abia aștepți să-l vezi.

– Adevărat, îngână Dobrescu cu tonul omului care evoluează pe un teren alunecos.

– Diseară, după...

– După ce?

– După ce o să isprăvim cu afacerea asta.

– Care afacere?

– Ai căpiat, băiete!? Vezi cum mă obligi să fiu brutală? Și nu stă în obiceiul meu! Își strânse buzele nemulțumită: Afacerea doctor Lucaci.

– Ați limpezit-o?

– Ți-ar fi plăcut să-mi bat capul un cincinal? Fă rost de două locuri la concertul extraordinar al filarmonicii *Carpați*. Peste o săptămână pleacă în turneu la Paris... Vezi să iei bilete ca lumea!

– Când e concertul?

– Astă-seară la opt.

•

Când o văzu pe Minerva în taior negru maxi, Dobrescu simți literalmente că i se taie răsuflarea. Stupefacția îl făcu să se clatine. Măsurându-l din cap până-n picioare, de la costumul bleumarin cu dungi fine, la cravata și batista de un roșu stins, în motive florale, ea îl apostorfă scurt:

– Ce te-ai gătit ca un ginerică?!

Se așezară în fotoliile adânci de pluș roșu. Sala era plină. Efluvii de parfum, coafuri îmbâcsite de fixativ, rumoare, omoplați goi, mătăsuri lucioase cu foșnet cald, hohote de râs discrete, podoabe aruncând semnale albăstrii, electrice.

– Nouăzeci la sută, comentă Minerva, sunt veniți de poezie. Nu-ți deosebesc trompeta de un corn englezesc. Partidă elegantă de plictiseală... Să nu te prind că-ți dau lacrimile la *pizzicato* că te omor!

Dobrescu o privi şăgalnic:

– Nu credeţi că asta e consolarea tuturor necunoscătorilor?

– Ai nimerit alături, băieţaş. Pe când eram studentă, am luat lecţii de oboi. Vecinii mei vărsau lacrimi de fericire cam două ceasuri în fiecare zi. Nu pretind că m-am ales cu mare lucru, dar cel puţin am reţinut adresa Filarmonicii.

Ropote de aplauze întâmpinară apariţia orchestrei, apoi a dirijorului, îndelung ovaţionat. Un bărbat rotund, lipsit de importanţă, într-un frac cu mânecile prea scurte.

– Vezi cum te pot înşela aparenţele? suflă Minerva la urechea locotenentului. Ai zice că ăsta e marele artist care aşa şi pe dincolo, azi aici, mâine la *Metropolitan*? Chiar şi tu arăţi mai bine, adăugă sinceră, fără umbră de ironie. Când îi aud pe unii trăncănind despre expresii spiritualizate...

– St! făcu scandalizat cineva din spate. Unde vă treziţi, la şedinţă?!

Minerva, deşi admonestată, zâmbi. Îi plăcuse chestia cu şedinţa. Şopti:

– Să fii atent! Persoana pe care o căutăm e aici.

Se aşeză apoi mai bine în scaun cu un aer profund concentrat.

Răsunară primele acorduri ale concertului pentru pian şi orchestră de Ceaikovski. Locotenentul, electrizat de muzica amplă, maiestuoasă, cu linie melodică certă, uşor reperabilă, îşi simţi sângele alergându-i mai repede prin vine. Fu inundat de un sentiment acut de fericire. Totul era frumos, Minerva se întorsese bine dispusă, trenuleţul electric – gentileţe adorabilă...

Îşi aminti brusc, o dată cu partea a doua a concertului – pentru Dobrescu profan mai greu digerabil – de avertismentul Minervei: „Persoana e aici".

Se întoarse discret. Nu zări nicăieri capul buclat al pictorului, profilul ferm al lui Radian, trăsăturile gelatinoase ale farmacistului.

– Ce te tot foiești atâta? îl înghionti Minerva. Cască ochii la orchestră. Oftă: Păcat că nu-i și Fărâmiță Lambru...

Locotenentul tuși ușor. Grăsunul, dezlănțuit, învârtea bagheta deasupra capului ca pe o măciucă și Dobrescu reflectă că în alte împrejurări n-ar găsi doi inși dispuși să parieze un singur pol pentru „sănătatea" individului. Eforturile i se păreau cu atât mai nostime cu cât instrumentiștii, ignorându-l nu-și deslipeau ochii de pe partitură. Dar, evident, acestea erau amănunte pe care nu le-ar fi declarat în public...

În ce revistă citise despre supermagazinul acela new-yorkez unde o dată cu tablourile vândute, direcția îți împrumuta și un profesor de arte? Omul te învață fraze șablon de cel mai mare efect: „Ador albul lui Matisse" sau „Ceea ce mă impresionează mai mult după breakfast este tușa lui Constable. Atâta prospețime..."

– Îți place? se interesă Minerva. După mine, cel mai mult muncește ăl cu ciocănelele...

Își păstra aerul serios. Era genul de observații la care Dobrescu greu rezista să nu izbucnească în râs, tocmai pentru că nu trebuia să râdă, iar Minerva cunoștea foarte bine amănuntul.

Locotenentul se amuză în surdină. Se uita la pianistă. O șatenă cu profil fin, îmbrăcată în alb. Mâinile delicate, suple, abia atingeau claviatura.

„Ce s-ar putea discuta în intimitate cu o astfel de femeie..."

Studie apoi mișcarea sincronizată a arcușurilor, gustă plastic broderiile harpistei. Parcă ar lucra la gherghef...

Târziu, își dădu seama că renunțase la reperarea omului din umbră. Simți o strângere de inimă.

„Cine o fi?!"

•

Părăsiră sala cu vreo zece minute înainte de terminarea concertului, stârnind indignarea spectatorilor:

– Țțț!

– Lasă-i să țâțâie, spuse Minerva îndată ce ieșiră. Aștia n-au treabă... Ei, te-ai prins?

– Nu, mărturisi Dobrescu, lăsându-și fruntea în pământ.

– Aș fi încercat cea mai mare surpriză din viața mea, dacă s-ar fi întâmplat contrariul.

– Unde mergem?

Ocoliră clădirea Filarmonicii, ajungând într-o străduță dosnică, puțin frecventată.

– Ce naiba facem aici? întrebă locotenentul privind firma discretă: *Intrarea artiștilor*. Așteptăm să ne dea autografe?

Minerva se proțăpi în fața lui:

– Dobrescu Vasile, comportă-te cuviincios! Îmi datorezi respect ca sex, vârstă și grad! Știam că nu-i pedagogic să-ți aduc cadouri! Adăugă brusc calmă, pe tonul obișnuit: Acuma să fii atent și te conjur, nu căsca gura!

Traversară strada. Pianista șatenă, în rochie ușoară verde, cu brațele încărcate de flori, zâmbea de circumstanță unor admiratori. Își luă rămas bun grațios și se îndepărtă. Minerva și locotenentul o ajunseră din urmă. Flancată, femeia întoarse surprinsă capul și se opri locului. Păstra încă surâsul scenic.

– Ai recunoscut-o, dragul meu, nu-i așa? întrebă Minerva pe tonul unei constatări mondene emisă undeva, în foaierul unui teatru. *Vechea noastră cunoștință, domnișoara Elena Dimitriu...*

•

Fata o privea țintă. Afișa o curiozitate amuzată, puțin contrariată și, exceptând ținuta dezinvoltă, foarte sigură, era aceeași Elenă Dimitriu care-și plimba filozofia morbidă la mănăstirea Domniței. Aceași sobrietate, aceleași gesturi reținute, același zâmbet abia schițat, luminându-i scurt obrazul.

– S-o luăm cum scrie la carte, propuse Minerva într-o dispoziție excelentă. Nume, vârstă, naționalitate, stare civilă, etc.

Colonelul Ionaș își zise că așa cum sta, în spatele biroului, siluetă de cărbune în linii aspre profilată pe draperia galbenă, avea ceva din austeritatea călugărilor iezuiți... Se uită la Dobrescu. Locotenentul încă nu-și revenise.

Fata zâmbea.

– V-ar conveni să mă numesc Elena Dimitriu?

– Nu, darling! Nora Roman. Pianista Nora Roman. Vârsta?

– 27.

– 34, dar n-are importanță. Se întoarse spre Dobrescu: La femei, adaugi din oficiu între 5 și 7 ani. Nu exagerezi niciodată îndeajuns. Naționalitatea!

– Română.

– Cu domiciliul stabilit în străinătate până la vârsta de 20 de ani. Ocupația!

Nora Roman își încruntă vag sprâncenele. Minerva gândi că face parte din femeile care-și raționalizează mimica feții. De aici chipul neted, amăgitoarea tinerețe feciorelnică, ajutată evident de o anume virginitate a trăsăturilor și o îngrijire constantă a tenului.

– Nu înțeleg ce sens are mascarada asta. Mă numesc Nora Roman și sunt pianistă!

– În subsidiar, o corectă Minerva. Ca, hai să-i zicem, *violon d'Ingres,* și o firmă în spatele căreia se desfășoară cealaltă activitate. Spioană excelent cotată printre șefii întreprinderii TEX. Să-ți explic ce-i aia TEX, fetițo?

– Aveți un remarcabil simț al umorului, aprecie pianista. Vă asigur că l-am gustat și la mănăstire...

Minerva își arătă dinții albi prea mari într-un zâmbet despre care Dobrescu știa că se vrea fermecător.

– Ai pretenția că mi-ai mirosit adevărata identitate încă de la mănăstire?!

Femeia își clătină capul. Se juca cu medalionul de la gât plimbându-l în dreptul gurii pe toată lungimea lanțului.

– Aș minți dacă aș afirma că am avut cea mai vagă bănuială.

Minerva își astâmpără un licăr scurt de triumf. O măsură lung. Colonelul cunoștea privirea aceea neagră, pierdută printre genele rigide, fals contemplativă, fals inertă.

– Ești o femeie frumoasă, începu ea cu voce stinsă. Frumoasă, inteligentă, talentată... De ce ți-a trebuit tot balamucul ăsta?

– Ce importanță poate să aibă pentru dumneavoastră?

Păru dintr-o dată obosită, îmbătrânită, ca și cum i-ar fi căzut o mască.

– Încerc să te înțeleg.

Nora Roman se răsuci în fotoliu. Avea o gambă perfectă, superb eidențiată de escarpenul decoltat din antilopă cu toc gros de cristal.

– Vă propun un schimb, făcu pianista. Enigma Nora Roman contra misterul descoperirii Norei Roman. Nu-mi ascund curiozitatea. Față de măsurile de precauție luate – probabil știți că nici unul din complici nu mă cunoaște – performanța dumneavoastră mi se pare fantastică. De o oră, sunt incapabilă să mă gândesc la altceva. Nu știu să fi comis vreo eroare. Ce anume v-a pus totuși pe urmele mele?

– Am să-ți spun. Nu pentru că mă tentează propunerea dumitale. Ceea ce știu în momentul de față, e de ajuns pentru ca dosarul să ajungă mâine pe masa procurorului. Cât despre „enigma Nora Roman", în materie de spionaj există trei variante. 1) Fanatism – ceea ce nu e cazul *Loin de là* cum ai spune dumneata. E ridicul să-mi vorbești despre convingere, când procedezi ca un borfaș pentru a pune mâna pe formula unui nou medicament. Un anestezic pe care domnii de la TEX intenționau să-l folosească ca halucinogen speculându-i proprietățile destructive. 2) Banii. Hm, cine știe, poate ai obsesii

de acumulare. Am mai cunoscut un caz... Câștigi cât vrei – concerte în țară și în străinătate, televiziune, radio... Greu digerabil. Cred mai de grabă într-o energie greșit canalizată. Legat poate și de boala dumitale. Căci debilitatea pulmonară e singura trăsătură autentică din falsa Elena Dimitriu. Se pare că ftizicii sau doar candidații la ftizie duc o viață extrem de intensă. Încearcă să stoarcă de la fiecare minut de existență tot ceea ce poate oferi. E o reacție de sfidare spasmodică, adresată spectrului morții care veghează în subconștientul bolnavului. Dumneata nu te-ai prostituat, n-ai devenit alcoolică, nici toxicomană. Ai ales alte senzații: aventura, jocul cu moartea, alta decât cea care găurește plămânii, căci printr-o logică perversă moartea brutală, violentă, moartea datorată unui glonț căpătat în fața plutonului de execuție ori aiurea pare mai dulce, mai acceptabilă. În sfârșit, pe-aici.

Norei Roman îi luciră ochii:

– Puteți ști dumneavoastră ce înseamnă sentimentul pe care ți-l dă riscul?

– Imaginează-ți că am idee, o întrerupse Minerva. Nu croșetez mănuși pentru orfani într-un azil de bătrâni.

Nora Roman respiră adânc. După câteva clipe, reveni la vechea expresie. Placidă, rezervată.

– Să recapitulăm! Materialul l-ai obținut încă de la București. Și totuși, îl urmezi pe Lucaci la mănăstire. Nu poate fi decât o singură explicație. Domnii de la Paris ți-au atras atenția că formulele sunt incomplete. Perfect! Prin intermediul lui Firu, ți se precizează apoi că ceea ce lipsește este cifrul lucrării. Subtilizezi agenda și surprinsă asupra faptului îl lichidezi pe savant. Deși știi că în mod firesc urmează ancheta crimei, continui să rămâi la mănăstire. Îți dai seama că nu mi-a fost prea greu să înțeleg de ce: o spioană dată la fund, brună sau blondă, așa ori pe dincolo, e căutată. Securitatea intră în alertă, frontierele sunt avertizate. Iar peste două săptămâni, Nora urmează să treacă granița cu prilejul unui turneu. Există

riscul să fie reținută. În schimb, o femeie ucisă îți sugerează instinctiv cuvântul „victimă". Deci spionul alias-asasin e căutat aiurea. În speță, la mănăstire printre oamenii arhondaricului: Radian, Popescu, pictorul, Dabu. Și aici – se uită spre Dobrescu – e cazul să fac anumite precizări: mediul ți-a favorizat acțiunile. Fiecare din ei, e un mic suspect: Radian face exerciții supraomenești ca să-și învingă boala. Se ascunde pentru că e un orgolios, nu suportă compătimirea. Iar eu îl văd în picioare. Ce concluzie se poate trage? În plus, găsesc în odaia *Elenei Dimitriu* asasinate, un indiciu care atestă clar că arhitectul a trecut pe acolo. Un clonț mic de metal, de la șireturile lui Radian. Are pantofi italienești de antilopă gri-bleu care sar în ochi. Sar în ochi și șireturile cu metal nichelat la vârfuri. Nimeni nu posedă o astfel de încălțăminte. Iată-l pe Radian mai mult decât suspect. Popescu te ajută fără să vrea. Face parte din nefericita specie a impostorilor. Pentru a-și da importanță afirmă snob că e farmacist, calitate sub care cerem relații de la Fabrica de medicamente. Oamenii ne răspund că habar n-au de existența vreunui farmacist cu numele ăsta. Și pe bună dreptate. Popescu lucrează ca magaziner. Corelația e dificilă din cauza numelui frecvent. Nimeni nu se gândește că mustăciosul de la mănăstire este magazinerul despre care cerem relații. Peste toate alea, băiatul mai e și hemofil. Îi curge sânge din nas. De teamă că niște picături căzute pe pulover ar putea fi răstălmăcite, le arde cu țigara... Dabu, - găinar – hoț de buzunare, e căutat de miliție, și se ascunde naufragiind în postura de infirmier al arhitectului. Nici la mănăstire nu-și vede de treabă. Încearcă mici furtișaguri, îmi cotrobăiește prin odaie, șterpelește ceasul profesorului, se agită. De ajuns ca să fie luat în obiectiv. Pe Zamfirescu îl închide în odaie pseudo-farmacistul. O glumă proastă dar care ne pune pe gânduri. Orice ne pune pe gânduri în astfel de împrejurări. Când îl omori pe Lucaci, încalți bocancii mei. O concluzie se va impune... În general, te dai peste cap pentru a încurca ancheta, pentru a ne

crea suspiciuni în legătură cu toți musafirii mănăstirii. Și atunci, pui la cale trucul cu moartea aparentă. Pentru ca să nu existe dubii, pentru ca ceea ce avea să urmeze să fie cât mai convingător, verosimil, „indiscutabil", ai simulat tentativa. Cuțitul înfipt în lambriu trebuia să certifice anumite intenții criminale vizavi de dumneata, venite din afară. O tentativă nereușită nu exclude intenția. Cu atât mai „indiscutabilă", excluzând aprioric ideea de sinucidere, avea să fie moartea cauzată de o andrea înfiptă în inimă. Firește, în extremitatea stângă a pieptului.

Făcu o pauză. Femeia zâmbea nedisimulându-și consternarea și pe undeva o admirație sinceră.

– În stânga, reluă Minerva, căci inima – datorită unei anomalii congenitale – o ai în dreapta. Greșesc?

– Nu.

Ionaș îi aruncă o privire locotenentului. Dobrescu urmărea demonstrația Minervei cu sufletul la gură.

– Nici un risc deci, pentru un om cu rutină în astfel de exerciții. Ce mă deranjează azi, este că n-am sesizat chiar atunci nuanțele. Trebuia să-mi atragă atenția simulacrul cu atât mai mult cu cât nu este un an de când urmăream la televizor o emisiune de demonstrații yoga. Protagonistul – un francez dacă nu mă înșel – își traversa gâtul cu o andrea de la un capăt la celălalt. Dumneata, având inima în dreapta, și calculându-ți atent unghiul ca să nu perforezi plămânul, nu periclitai nici un organ vital. După aceea, a fost simplu. Căzând prin același procedeu yoga în stare cataleptică, ai fost transportată la morgă. Râse: Se putea oare îndoi cineva de adevărul morții dumitale? Aici intră în scenă... Se simți tentată să se întoarcă spre locotenent și să-l apostrofeze: „Încă n-ai ghicit cine, Dobrescule?" Dar astea erau chestiuni care îi priveau doar pe ei doi... Intră deci în scenă complicea dumitale maica Zenobia. Ți-e soră uterină, nu?

– Da. A avut totdeauna o slăbiciune pentru mine.

– Desăvârșită actriță! Nici o asemănare la prima vedere. Și totuși există un amănunt care șochează o privire atentă. Aceeași ușoară asimetrie a nărilor. Dreapta mai sus, stânga mai jos. Am întâlnit mulți frați care nu seamănă. Rămâne totuși ceva, un aer de familie. Mai greu de deslușit la femei din cauza machiajului și părului. Am dedus că sunteți surori uterine și datorită unui element de natură mai mult psihologică. În general, sunt relativ legați doar copiii cu mamă comună. Frații vitregi din același tată se comportă în viață ca niște străini. Puteam să greșesc, desigur, dar se pare că intuiția nu m-a înșelat. Deci maica Zenobia te ajută. Pune din timp ochii pe o tânără, stabilită de curând în Râmnicul-Vâlcea, adevărata Elena Dimitriu, care aduce vag cu dumneata. Douăzeci și opt de ani, înaltă, firavă, blondă, Fata trebuie asasinată cam la ora când dumneata îți înfigi andreaua în piept. De asemenea e necesar ca sosirea la Morgă să fie relativ concomitentă, iar modalitatea de crimă identică. Maica Zenobia face oficiul lichidând-o pe adevărata Elena Dimitriu în timp ce așteaptă, ca de obicei, pe șosea vreo ocazie care s-o ducă la Govora și îi distruge actele. În felul acesta, fata devine un cadavru neidentificat. Autopsia nu are loc de îndată. Vă aflați amândouă întinse pe masă. Dumneata, să zicem, aveai numărul 12, dânsa – 20. În registru deci, în dreptul numărului 12, ești trecută dumneata. La numărul 20 cadavrul neidentificat. Inversezi numerele și dispari. Cine a dispărut? Evident, în conformitate cu datele din registru, a dispărut cadavrul neidentificat. Colaboratorul meu va afla câteva ore mai târziu că ți s-a făcut autopsia... Confuzia e la îndemână. Amândouă tinere, blonde... Desigur, frapează volatilizarea unui cadavru. Dar până să faci legătura între două cazuri aparent distincte, până ce forurile competente vor descoperi care-i identitatea victimei de pe șosea „ce și-a permis să dispară de la morgă" se scurge un timp. Mi-am ridicat pălăria nu atât în fața combinației diabolice, cât a performanței cataleptice. Să induci în eroare un

medic legist, nu mai vorbesc de noi ceilalți, din momentul introducerii andrelei până ajungi la morgă, iar acolo să te trezești la țanc și oportun, mi s-a părut fantastic...

Nora Roman își dădu la o parte o șuviță de păr.

– O chestiune de exercițiu. Orice fachir indian consideră procedeul o jucărie. Acolo, pentru așa ceva nu se mai plătește nici măcar un cent. E fumat! Fac yoga de la cinci ani. Tatăl meu, unul din foștii șefi legionari fugiți în străinătate, mi-a decis de mult soarta. Copilăria și adolescența mi-am petrecut-o în școli de spionaj. Exerciții fizice, alternând cu altele de voință: judo, limbi străine, cunoștințe tehnice, yoga, câteva profesii... Râse: Nu e dificil să intri în somn cataleptic. Dificil e să te trezești. Dar am reușit cu o diferență de 12 minute față de ora propusă... Trase aer în piept: Veți mai avea de furcă cu TEX. Sectorul „medicamente" face parte dintr-un angrenaj uriaș care vizează sectoarele cele mai diverse: metalurgie, siderurgie, industrie de avioane, cercetări nucleare și de orice fel, până și agricultură.

Tăcu un timp, privind fără să vadă obiectele de pe birou:

– Acum nu mai contează... Aș vrea să știu totuși în ce a constat greșeala..

– Ai comis mai multe greșeli. Infinitesimale, dar mai multe... Să depănăm cronologic.

Minerva avea tonul demonstrațiilor dezvoltate în fața tablei negre. Totul era firesc, organizat. Matematicienii clasei nu conteneau să se mire cum cineva – și la această rubrică intra și Dobrescu – reușește să nu-i înțeleagă explicațiile.

– Cronologic deci... M-au izbit inițial anumite neconcordanțe în personalitatea dumitale. Aceasta, în faza tatonărilor primare. Era limpede că minți. Nu știam încă până unde, cât și de ce. Prima întrebare pe care mi-am pus-o, a fost de ce ascundeai că ești muzicantă profesionistă. Modestie? Disimulare de dragul disimulării?

– Cum ați sesizat?

– Cântărind unele detalii. Fiecare în parte nu însemna mare lucru, dar împreună desemnau o individualitate. De pildă, unghiile tăiate adânc în carne, la o femeie care e departe a-și ignora aspectul fizic. Câteva expresii specifice „un staccato" pentru a desemna temperamentul lui Zamfirescu, ori acel „intermezzo" când am intrat la dumneata în odaie pentru prima dată și s-a auzit țipătul cucuvelei. O anumită nervozitate a degetelor, în neâncetate arpegii atunci când nu te controlai. Nu tamburinarea nervoasă, frecventă la mulți.Uneori schițai chiar fragmente de frază muzicală. Asta automat, pe așternut, atunci când de pildă eu cu pătura în cap îți ascultam poveștile înfricoșătoare. Certitudinea mi-ai oferit-o printr-o mică neglijență. Ultima fotogramă din filmul cu formulele profesorului expediat din București cuprindea o înștiințare pentru TEX. Biletul fotografiat se afla pe un teanc de note muzicale. Cadrând prea larg, aparatul a înregistrat și o frântură de frază muzicală. Era limpede! Numai că asta am observat-o la Paris, după recuperarea filmului. M-a intrigat și vocabularul dumitale. Aveam tot timpul impresia că în ciuda unui accent impecabil românesc, traduci în permanență din altă limbă. Mai precis că gândești în franceză și simultan traduci. Specificul „am sentimentul" corespondent al lui *j'ai le sentiment* în loc de „am impresia", „de acord – *d'accord* – când ți-am propus să nu stingem lumina, substituindu-l pe „bine", sau românescul „în regulă" , *j'aime* – iubesc, în loc de „îmi place", *bons offices* – bune oficii, *je pense* – gândesc și nu firescul „cred" iar exemplele sunt nenumărate. Șoca mai ales o anumită construcție a frazei, o sintaxă specifică. Oftă: I-ai păcălit pe mulți...

Dobrescu se roși ca sfecla. Colonelul Ionaș reflectă că Minerva era incapabilă să uite că locotenentul nu mai poartă uniformă bleumarin cu număr matricol pe braț...

– Ți-au fost favorabile și împrejurările. O călugăriță somnambulă, umbră neagră care se plimba noaptea prin mănăstire, o cucuvaie aciuată oportun prin împrejurimi. Mai mult te-a pus

în încurcătură Firu. Jucând descoperit, putea fi ușor reperat. Pierdeai un pion comod, care știa totuși câte ceva. De aceea, ai riscat nebunește subtilizând schița pictorului și filmul lui Popescu. Se ridică în picioare: Apropo, complimente de la șefi. E nostim, dar aveți destine simetrice. În momentul de față limpezesc afaceri în *Quai des Orfevres*.

Nora Roman zâmbi:

– Sunteți un mare număr. Fără egal!

– Vezi, remarcă Minerva cu ochi strălucitori: Din nou ai tradus: *Un drole de numéro...*

•

Pe la miezul nopții, Minerva încercă să încropească cina: supă în plic, măsline și un carton cu 12 cataifuri, cumpărate la Nestor, câteva minute înainte de închidere.

Spiridon dădea târcoale mesei. Generoasă, Minerva îi puse trei prăjituri în farfurioara lui din porțelan de *Sèvres*.

„Adicătelea, de ce n-ar mânca civilizat și câinele?!" remarcase cândva spre stupefacția locotenentului Dobrescu.

Desfăcu pe covor jocul adus de la Paris. Era o jucărie minunată, și fiecare amănunt fusese redat cu minuțiozitate: acele coniferelor, cantoanele cu olane roșii, cărămizile tunelului.

Înghițind cu deliciu câte o lingură de frișcă, Minerva concluse că cel mai mult și mai mult îi plăceau semafoarele automate și funcționarii țepeni în uniforme strălucitoare. La trecerea trenului, apăreau înghiontiți parcă din spate, salutând. Cel burtos, cu mustață și pipă, era șeful de gară. Privindu-i doar obrazul emailat, cu nas stacojiu de amator de absint, puteai să-i imaginezi biografia.

„Ai naibii, francujii"...

Întinse mâna după telefon și cu aparatul în poală formă numărul locotenentului:

– Te-ai culcat, Dobrescule?

– Nu. Mă uitam la trenuleț...

– Și tu?! Minerva se înveseli grozav: Și eu... Ei, cum merge al tău?

– Colosal! Acum trece podul...

– Dar de semafoare ce zici?!

Ochii Minervei străluceau. Urmărea cu sufletul la gură trenul care trebuia să iasă din tunel.

– Viaductul e cel mai tare, opină locotenentul.

– Așa! Tipul cu pipa! Scoate și fum... Mă întreb care-i chestia. Probabil...

Trezit de zgomot, papagalul Keops începu să bombăne:

– *a plus b pătrat egal a pătrat minus 2 ab...*

– Nu prea e în progres băiatul, observă Dobrescu la celălalt capăt al firului.

– Dacă ți-am băgat ție în cap formula, până la urmă o deprinde și el...

Luna cheală, gogonată ca o minciună, își vârâse capul pe fereastra Minervei. Trenulețul traversa câmpii verzi, cu brazi din carton și căsuțe de plexiglas cu olane roșii...

Cuprins

Capitolul I
„Cască ochii, Dobrescule!“ 5

Capitolul II
Mărturisiri postume 26

Capitolul III
Oaspeții arhondaricului 32

Capitolul IV
Reconstituirea 40

Capitolul V
Jeni Cociașu intră în scenă 45

Capitolul VI
Jeni Cociașu e suspectă! 64

Capitolul VII
În plină beznă 81

Capitolul VIII
„În noaptea asta va muri cineva“ 99

Capitolul IX
Un martor incomod 110

Capitolul X
Omul de la aeroport 120

Capitolul XI
Omul cu sprâncene groase 137

Capitolul XII
Locotenentul Dobrescu nu mai înțelege nimic 157

Capitolul XIII
Fetița cu chibrituri 161

Capitolul XIV
Nedumeririle locotenentului Dobrescu 174

Capitolul XV
Minerva Tutovan nu folosește revolver 183

Capitolul XVI
Din nou Dobrescu rămâne cu gura căscată 208